

Giới thiệu Xà Yêu

Truyện Xà Yêu của tác giả Ngọc Giao là câu chuyện đồng nhân về truyện thanh xà bạch xà trong truyền thuyết ngày xưa.

Câu chuyện được viết theo lối giả incest về những nhân vật trong truyện có thêm một Bạch Xà đại ca nữa khiến cho thanh xà không biết sẽ đưa Hứa Tiên cho ai lấy làm chồng.

Mời các bạn cùng đón xem tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiểu Bạch Và Gà

Những tia nắng cuối ngày trút xuống Từ Trúc lâm. Nga My đỉnh sương mù chôn vùi vòm giếng phủ, khi ánh sáng dần dần tắt lịm để nhường chỗ cho bóng đêm vô tận ngự trị, cả rừng trúc càng có vẻ bí hiểm, ghê rợn.

Trong không gian bỗng nhiên xuất hiện tiếng rên rỉ đau đớn. Sâu trong khu rừng, hai con rắn lớn một xanh một trắng đang quấn lấy nhau. Con rắn màu xanh nhỏ hơn giãy giụa dữ dội, cả người nó phát ra thứ ánh sáng xanh dịu như ngọc bích, từng lớp da đang dần dần bong ra, ứa máu. Con rắn trắng lớn hơn dùng thân quấn lấy con rắn xanh ấy, ánh mắt nó đen láy, sâu thẳm như giếng đầy sương khói, trong đôi mắt nhỏ dài sắc bén ẩn hiện sự đau lòng. Sau vài khắc, cả người Bạch Xà bỗng run lên bần bật, một luồng sáng trắng phát ra từ lớp vảy lấp lánh của nó len vào thân rắn xanh mướt kia, làm dịu đi cơn đau xé ruột của Thanh Xà. Bạch Xà dịu dàng dùng chiếc lưỡi đỏ au khẽ khàng liếm liếm lên làn da nóng rát của muội muội, động tác âu yếm trìu mến tựa như đang an ủi vỗ về.

Tuy nhiên, hiệu quả của hành động ấy không kéo dài bao lâu. Thanh Xà nhanh chóng cảm thấy cơn đau đang kéo lại, còn thống khổ hơn gấp trăm lần trước đó. Đôi mắt to tròn của nó nhú lại. Nó đau. Nó muốn khóc, nhưng không có giọt nước nào chảy ra cả. Rắn vốn không có nước mắt. Nó chỉ đành cọ cọ vào làn da mát rượi của Bạch Xà, hồng quên đi cái đau.

Qua một lúc lâu, một cảnh tượng kì quái diễn ra. Lớp da trên người Thanh Xà từ từ lột ra, cuối cùng, khi quá trình lột xác đau đớn kết thúc hoàn toàn, Thanh Xà vô lực ngã lên người của Bạch Xà. Thật lạ kì, vào lúc ấy, thân rắn của nó biến mất, thay vào đó là hình hài của một cô thiếu nữ trắng tròn, tóc đen dài, da trắng muốt, mắt to tròn đen lay láy. Cơ thể nõn nà đầy đặn của thiếu nữ không mảnh vải che, thân rắn của Bạch Xà quấn sát lấy cơ thể ấy, trông mười phần phong tình quyến rũ.

Đột nhiên, Bạch Xà cười khẽ một tiếng, hóa thành một chàng trai áo trắng như tuyết, dung mạo thanh tú thần tiên, suối tóc dài buông xõa, bị gió gọn đũa bay bay thướt tha. Tiên khí lượn lờ quanh chàng, đẹp không tả xiết. Mặc dù khuôn mặt trắng bệch bất thường so với mọi ngày, Bạch Xà vẫn tao nhã thông dong như trích tiên, không chút xú nào giống loài xà yêu vốn đã tính hung ác, phóng đảng.

Rất tiếc, tiểu Thanh Xà không phải người, thâm mỹ có chút lệch lạc, nàng lìm dim cọ cọ vào lòng chàng lâm bảm:

- Rõ ràng Tiểu Bạch là mỹ xà, tại sao lại cứ thích biến thành hình người chứ, xấu chết được !

Tiểu Thanh Xà vừa tròn hai trăm tuổi, mới hóa thành người không lâu, khoái nhất là nghịch nghịch cái đuôi mềm mại trắng muốt của ca ca. Trong lòng nàng, hai cái chân yếu ớt của con người thật xấu xí.

Bạch Xà yêu chiều cười nhẹ, cũng cọ cọ chiếc cằm thanh thoát vào trán nàng. Tất nhiên, đây là cách thể hiện tình cảm của loài rắn mà con người không cách hiểu được.

Nửa người dưới của Bạch Xà nhanh chóng biến thành chiếc đuôi rắn trắng muốt như bạch ngọc. Chiếc đuôi ấy nhẹ nhàng quấn lên đôi chân thon thon của Thanh Xà. Tiểu Thanh Xà thỏa mãn hí mắt cười, lại ra sức cọ cọ vào người chàng. Gió hiu hiu thổi qua, mi mắt dần dần nặng nề, nàng rúc đầu vào lòng Bạch Xà, an ổn chìm sâu trong giấc ngủ sau một ngày mệt mỏi.

Bạch Xà trầm mặc, rèm mi dài và dày che khuất đôi mắt đang sâu thẳm gợn sóng.

Đêm, rất dài, mà cũng ngắn chẳng tày gang.

Tí tách. Tí tách.

Từng giọt mưa rơi xuống, gõ nhịp đều đều trên mái hiên trúc gian nhỏ. Ta cuốn mình trên xà nhà, dõi mắt ra xa nhìn, nơi ấy, rừng trúc xanh mướt dưới màn mưa mịt mù.

Mùa thu. Trời mưa tầm tã, mưa dai dẳng.

Rắn lười như ta tuyệt không thích mưa chút nào. Mỗi lần trời mưa y như là cả người uê oải, chỉ muốn rúc vào động ngủ đông. Tất nhiên, ta hoàn có thể biến suy nghĩ thành hành động, nếu như Tiểu Bạch không ngồi thong dong dưới kia khảo bài ta, dùng ánh mắt dịu dàng sâu thẳm như nước hồ thu kia khiến ta sâu sắc cảm thấy không thuộc bài là tội ác tày trời đến mức nào.

Được rồi, ngoài mưa ta, ta còn ghét cay ghét đắng chồng sách cũ nát kia nữa. Nhìn chúng, ta trên dưới trăm lần đã muốn ác độc dùng răng nanh xé toạc chúng ra. Nhưng mà, chưa kịp thực hiện hành vi bạo lực, ta đã bị Tiểu Bạch nắm đuôi.

“...”

Tên khốn nào dám nói đánh rắn phải đánh đầu? Túm đuôi cũng khiến đường đường xà yêu có năm trăm năm đạo hạnh cao cường như ta túng quẫn. Ta gãy giữa, khóc không ra nước mắt, hét toáng cầu xin:

”Tiểu Bạch, thủ hạ lưu tình... Buông đuôi ... Buông đuôi ... hức hức ...”

Nếu là kẻ khác, ta hoàn toàn có thể quay đầu lại cắn y một ngụm cho bổ ghét. Nhưng mà, đó là Tiểu Bạch nhà ta. Thứ nhất, ta không nỡ cắn Tiểu Bạch. Thứ hai, ta cũng liệu sẵn rồi, có cắn vẫn chẳng tác dụng gì, phải biết Tiểu Bạch già hơn ta năm trăm tuổi, thuộc loại lão xà yêu rồi, rắn con như ta hoàn toàn chẳng là đinh gì trong mắt hắn. Tiểu Thanh ta vẫn là con rắn có tri thức, rất tự biết mình biết ta mà.

Cho nên, ba mươi sáu kế, vuốt mông ngựa là thượng sách.

Ta cọ cọ đầu vào bàn tay trắng mịn như trứng gà bóc của Tiểu Bạch nịnh nọt. Ưc, trứng gà và đùi gà là món khoái khẩu nhất của ta, nhất là loại trứng luộc chín, nặn màng trắng trời, cắn vào một miếng thì béo ngậy thơm lừng. Ta nhìn ngón tay Tiểu Bạch đung đưa trước mắt, vừa trắng như trứng lại mềm mại như đùi gà, tuyến nước bọt đột nhiên làm việc thật năng suất.

Vì thế ... Bị kịch xảy ra....

Ma xui qui khiến, ta đã làm ra chuyện đáng xấu hổ nhất trong năm trăm năm qua. Đó là...

....

Thè lưỡi liếm ngón tay của Tiểu Bạch.

Càng liếm xúc cảm càng tốt. Cho nên, ta hưng phấn đến nhe răng nanh, hăng say mút lấy những ngón tay thon thon như đùi gà (???) ấy không buông, trong lòng âm thầm tưởng tượng đến một bữa ngập tràn gà.

Vì thế ... Cái gì đến cũng phải đến.

Ta bị ai nhìn cánh cửa đóng sầm trước mắt, ngửa mặt lên trời một góc 45 độ thờ dài. Tiểu Bạch tính tình ôn hòa, chưa ai thấy hắn nổi giận bao giờ, vì vậy khiến hắn nổi cơn thịnh nộ đến mức đá ra khỏi nhà, ta sâu sắc cảm thấy bản thân tội nghiệt nặng nề.

...

Đêm đến, Từ Trúc lâm trở lạnh. Ta cuộn mình trên cành cây cổ thụ trước nhà, nghe cái bụng rỗng kêu ròn rột. Tiểu Thanh ta một đời anh minh chẳng lẽ phải bỏ mạng vì đói bụng? Quả là mất mặt mà!

Đang lúc ta nằm vắt vẻo sầu đời, cánh cửa trúc kéo kẹt mở ra. Tiểu Bạch đứng tựa cửa, áo trắng bay phất phới, khuôn mặt thánh thiện vô cùng, khiến ta không thể không liên tưởng đến Quan Âm bồ tát. Ta như cảm thấy sau lưng hân hào quang sáng lòa lấp lánh lấp lánh, một hàng chữ mạ vàng hiện lên - “Thánh mẫu”.

”Thánh mẫu” lắc lắc đầu thờ dài, nhìn ta dịu dàng nói:

- Trời lạnh, vào đi.

Giọng nói ấm áp qua tai ta nghe như điệu âm. Ta lắc lắc đuôi, hiện ra thân người, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất bỏ nhào vào lòng Tiểu Bạch.

Trên người hân thơm mà không nồng, ấm mà không nóng, khiến ta vô cùng thỏa mãn cọ cọ mấy cái. Bài học lúc sáng khiến ta không dám làm càn, không chế chặt chẽ cái lưỡi trong miệng.

Tiểu Bạch dịu dàng ôm ta vào nhà, đặt lên chiếc giường phía dưới có lò sưởi, ấm vô cùng. Tuy yêu tinh có khả năng điều khiển nhiệt độ, nhưng mà ... Các người biết đó, rắn lười như ta lười phải duy trì pháp thuật trong thời gian dài. Tục ngữ nói rất đúng, bạn bè là để bán đứng, anh em là để lợi dụng, có một ca ca giỏi như Tiểu Bạch mà không biết bóc lột sức lao động thì quả là có tội với bản thân cơ đấy!

Thiết nghĩ, nếu Tiểu Bạch biết ta đang nghĩ gì về hắn chắc chắn sẽ không tận tình như vậy mà lui cúi dưới bếp nấu đồ ăn cho ta. Mùi hương thơm lừng từ đây bay lên, khiến ta càng ngày càng mất kiểm soát với tuyến nước bọt. Thật sự phải công nhận rằng, Tiểu Bạch so với tỷ tỷ còn chu đáo, đảm đang hơn, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, quả thực là mẫu con dâu lí tưởng của ta. Lập tức, ta lại chống cằm cân nhắc xem sau này có nên bắt cóc Tiểu Bạch về cho con trai của ta hay không.

”Đang nghĩ lung tung gì vậy?” Ai đó dùng chất giọng như thôi miên hỏi ta.

Ta bị mê hoặc thành thật trả lời:

”Nghĩ cách bắt cóc Tiểu Bạch về làm con dâu.”

Vì thế, bi kịch lại xảy ra rồi ...

Bữa tối với trứng gà đuôi gà của ta biến mất. Thay vào đó là đậu hũ rau luộc, so với hòa thượng còn khổ hạnh hơn.

Ta nước mắt lưng tròng nhận ra rằng, quả là cái miệng hại cái thân.

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ta nặng nề mở mắt.

Vẫn là trúc gian này, nhưng trăm năm sau đã đổi khác.

Chẳng biết vì sao mấy ngày gần đây, ta thường nhớ về những chuyện trước kia. Vào cái thời điểm mà ta chỉ là một con rắn nhỏ không biết trời cao đất rộng là gì.

Rất xa, rất xa.

Ta lắc lắc đầu, khó nhọc ngồi dậy. Cơ thể yếu quá quả nhiên có sức hồi phục đáng sợ, chỉ một đêm mà ta đã có thể tập tễnh đi lại. Chẳng qua là, sợi xích bằng hàn thiết dưới chân khua vào nhau nghe lạnh người.

Ta mở cửa, mơ màng nhìn rừng trúc mướt xanh trước mắt. Khung cảnh vẫn như vậy, ta đã đổi khác.

Nhiều năm trước, từng có một người thích ngồi nơi đây đánh đàn, thưởng trà.

Người ấy đã từng là cả thế giới của ta.

Đã từng.

Nghĩa là không còn nữa.

Chương 2: Tiểu Bạch và trà

Người viết: Ngọc Giao

Tiểu Bạch cái gì cũng tốt, dùng ánh mắt biến thái dò đi xét lại hán năm trăm năm, ta chỉ tìm được một khuyết điểm - không biết có được tính là khuyết điểm hay không - cuồng trà.

Tiểu Bạch có sở thích sáng sáng đều ngồi đánh đàn thưởng trà, tao nhả vô cùng. Giống như bây giờ vậy, hai mắt mông lung trong làn khói trà nghi ngút, mờ ảo, cơn gió vờn nhẹ lên mái tóc đen xõa dài của hắn, tạo nên không khí ưu nhã, tĩnh lặng.

Ta có chút bất mãn, bỏ nhào vào lòng hắn, giờ trò xấu.

Tiểu Bạch hoàn toàn không để ý đến ta, vẫn thong dong thưởng trà của hắn.

Tức giận. Ta thật sự tức giận. Cốc trà kia có gì đẹp chứ? Tại sao Tiểu Bạch chỉ nhìn nó mà không để ý ta?

Ta lấy hai tay ngang ngược che hai mắt hắn lại:

”Không cho Tiểu Bạch nhìn nó nữa, không cho nhìn, không cho nhìn!!!!”

Tiểu Bạch cười khế, không hề tức giận, nhẹ nhàng đặt cốc trà xuống:

”Ừ, không nhìn.”

Khóe môi của hắn tạo thành một độ cong hoàn mỹ, ngữ điệu có phần ôn hòa, yêu chiều, khiến ta như đánh một quyền vào bông gòn, thật sự khó chịu. Ta giằng cốc trà của hắn, phụng phịu nói:

”Huynh nổi giận một lần sẽ chết sao? Đừng trung ra về mặt thực nữ ấy, khiến ta cứ cảm thấy tội nghiệt đầy mình ... Khụ khụ ...”

Nói được một nửa thì ta bị vị đắng nghét của trà làm cho họ sặc sụa. Chẳng lẽ quả báo là có thật???

Tiểu Bạch quả không uống cái danh “thánh phật”. Bị ta bắt nạt như vậy, nhưng vẫn sẵn sàng thay ta vuốt vuốt lưng, sau đó rót một cốc trà khác cho ta. Quả là một đóa giải ngữ hoa thiện lương động lòng rắn.

Ta oán hận nhe răng nhìn cốc trà trên bàn, sau đó tủi thân rúc vào lòng Tiểu Bạch cáo trạng:

”Ca ca, nó bắt nạt ta.”

Những khi làm nũng, ta thường lấy lòng gọi hắn là ca ca. Đến lúc lợi dụng xong rồi, ta lại “qua cầu rút ván”, cứ luôn miệng “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch” như gọi chó kêu mèo. Định lí này cũng đúng với tỷ tỷ ta - Bạch Bạch - chính danh Bạch Tố Trinh.

Tiểu Bạch tất nhiên hiểu ý ta nhất, thờ dài, vuốt vuốt tóc ta, thì thầm:

”Mãi không lớn lên được, cứ như trẻ con vậy, sau này nhờ không có ca ca bên cạnh, Thanh nhi phải làm sao bây giờ?”

Ngón tay của Tiểu Bạch thật đẹp, chứng mát lạnh mịn màng như sứ thượng đẳng, lướt nhẹ trên tóc ta khiến cả người đột nhiên tê dại, trừ xúc giác, mọi giác quan khác dường như ngừng trệ.

Mất một lúc lâu, ta mới kịp tiêu hóa những lời nói của Tiểu Bạch. Trẻ con? Hắn đang mắng ta? Đối với yêu quái, đương nhiên càng già càng tốt, càng chứng minh được đẳng cấp.

”Xúc phạm, tuyệt đối là sự xúc phạm! Tiểu Bạch, huynh dám mắng muội trẻ con? Muội đã năm trăm tuổi lẻ hai tháng mười ngày!!! Tiểu Bạch mới trẻ con, cả nhà huynh đều trẻ con!!!”

Tiểu Bạch nâng cốc trà đáng ghét lên, chậm rãi nói:

”Ta đã một ngàn hai trăm tuổi.”

Hắn mỉm cười càng dịu dàng. Ta nghe sóng lưng lạnh buốt, đánh hơi thấy mùi nguy hiểm.

”Hơn nữa ... Cả nhà vi huynh, không phải là chỉ Thanh nhi sao?”

Ta: “...”

Vòng vèo cả buổi, hóa ra là ta đang tự mắng mình???

Ta cắn môi, vò đầu bứt tóc chìm vào suy tư tự kiểm điểm.

Tiểu Bạch cốc nhẹ lên đầu ta một cái, nói:

”Vốn đã chẳng đẹp gì, đừng tự hủy dung mạo mình nữa.”

Ta: “...” Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!!!

Cuối cùng, ta có thể bình tĩnh được ... Mới lạ!

Ta hưng hăng bỏ nhào vào lòng hắn một lần nữa, cọ qua cọ lại, lăn qua lăn lại, cho đến khi thấy y phục trắng tinh của hắn nhăn nheo hơn giẻ lau nhà mới hài lòng buông ra, thè lưỡi cười nói:

”Lão lão, thật xin lỗi, Thanh nhi lỡ tay làm nhăn áo của người rồi!” - Đây là thái độ đắc ý của ta khi trả được thù.

”Lão lão?” Đây là nụ cười qui dị của Tiểu Bạch.

Không xong, ta lại đánh hơi thấy mùi nguy hiểm rồi!

”Tôi nay sẽ không có thịt ăn.” - Đây là khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Tiểu Bạch.

“...” - Đây là trạng thái hóa đá của ta.

Quả nhiên, xúc động là ma quỷ.

Chương 3: Tiểu Bạch Và Bạch Bạch

Tiểu Bạch là ca ca của ta.

Bạch Bạch là tỷ tỷ của ta.

Nhưng Tiểu Bạch lại không phải ca ca của Bạch Bạch. Nói chính xác thì, giữa hai người họ không hề có mối liên hệ chi cả.

Uầy, các người yên tâm, trạng thái của Tiểu Thanh ta bây giờ là vô cùng tỉnh táo, không phải đang mê sảng.

Đó hoàn toàn là sự thật.

Kể ra thì cũng là chuyện của hơn ba trăm năm trước. Khi ấy, ta vừa mới tu thành hình người không bao lâu. Thông thường, bước cuối cùng để hoàn toàn có nhân thân là giai đoạn cực kỳ hung hiểm, không cẩn thận sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, vĩnh viễn vào tà đạo, không thể nhập tiên bang là chuyện nhỏ, chân khí đảo loạn đứt hết kinh mạch mới là việc lớn. Vì thế, ở giai đoạn đó, mỗi xà yêu đều cần cha mẹ hoặc trưởng bối ở bên cạnh quan sát, khi có dị biến thì lập tức truyền cho ít nhất là một trăm năm đạo hạnh để giữ mạng.

Ta là một con rắn không cha không mẹ, trừ ca ca ra thì chẳng có họ hàng thân thích gì cả. Là Tiểu Bạch nuôi ta từ rắn con thành rắn yêu, mấy trăm năm liền, cho dù chịu bao nhiêu khó khăn đều che chở ta, nuông chiều ta. Trời mưa Tiểu Bạch nhường chỗ ráo cho ta, trời nắng Tiểu Bạch nhường ta bóng râm. Trong ấn tượng của ta, Tiểu Bạch là cha, là mẹ, là ca ca, là bạn hữu. Hắn luôn luôn mỉm cười dịu dàng dung túng mọi lỗi lầm của ta, luôn luôn dùng đôi tay đẹp đẽ như ngọc ấy thay ta che hết gió mưa phong ba bên ngoài, thay ta chống đỡ cả bầu trời rộng lớn.

Hôm đó, ta lột da tán công, lại là giai đoạn quan trọng để hóa thành hình người. Bình thường ta tu luyện không chăm chỉ, cái giá phải trả là không làm chủ được chân khí, khiến chúng bắt đầu hỗn loạn, chuẩn bị tẩu hỏa nhập ma. Chỉ có điều, Tiểu Bạch lại thay ta gánh cái giá đó. Hắn không chần chừ truyền cho ta năm trăm năm đạo hạnh. Khi ấy, Tiểu Bạch chín trăm tuổi. Hắn đã cho ta hơn phân nửa đạo hạnh mà mình vất vả khổ luyện.

Ta được cứu. Nhưng ... Kỳ hạn lột da tán công của Tiểu Bạch lại sớm không đến, muộn không đến, cứ cố tình chọn lúc này. Mất đi năm trăm năm đạo hạnh, Tiểu Bạch đau đớn gấp trăm lần thường khi.

Ta không thể chịu được cảnh nhìn hắn quần quai giãy giụa trong đau đớn. Vì thế, ta đã cãi lời của hắn. Lần đầu tiên trong mấy trăm năm qua, ta ra ngoài Tử Trúc Lâm, xuống chân núi Nga My một mình.

Ta vốn chưa bao giờ tự xưng là thiện nam tín nữ. Sở dĩ ta chưa từng làm gì tà ác, là bởi Tiểu Bạch muốn như vậy. Hắn là một xà yêu còn thần tiên hơn cả thần tiên. Hắn dịu dàng, lương thiện, quân tử như ngọc. Hắn chưa từng hại một ai, lại thường mang theo ta xuống núi bắt mạch chữa bệnh miễn phí cho thôn dân. Tiểu Bạch dạy ta, ba mươi chưa gọi là lãnh, bây giờ mình giúp người khác, sau này sẽ có người giúp mình.

Ta nghĩ, Tiểu Bạch cả đời hành thiện tích đức nhiều vô số kể, hắn cứu bọn họ bao nhiêu lần rồi, bây giờ, bọn họ nên trả ân tình này cho hắn.

Các người muốn hỏi ta tại sao không hy sinh mình để cứu Tiểu Bạch? Bảo ta ích kỉ cũng được. Ta hi sinh đạo hạnh để cứu hắn, sau đó hỏi yên phi diệt, để lại hắn một mình sống sót sao? Hắn có cô độc hay không? Hắn có đau khổ hay không? Hắn thả hi sinh mạng mình cũng muốn cứu người, nhưng ta lại thả giết người cũng không muốn hắn đau khổ.

Đương khi ta chuẩn bị hạ thủ hút dương khí của một người phạm, một dải lụa trắng bỗng quán chặt lấy tay ta.

Ngước mặt nhìn lên, đó là một bóng áo trắng, thanh tao phong nhã, khuôn mặt đôn hậu cao quý.

Nàng thờ dãi nhìn ta, cất giọng dịu dàng như nước chảy nói:

”Người tu thành hình người không dễ dàng gì, tại sao lại không theo chính đạo, nảy sinh tà tâm, ra tay hại người?”

Ta: “...” Xuất hành không xem hoàng lịch, gặp phải thánh mẫu rồi !!!

Chương 4: Tiểu Bạch Và Bạch Bạch (Phần Trung)

Đương khi ta chuẩn bị hạ thủ hút dương khí của một người phạm, một dải lụa trắng bỗng quán chặt lấy tay ta.

Ngước mắt nhìn lên, đó là một bóng áo trắng, thanh tao phong nhã, tà áo phất phơ bay bay trong gió, tựa hồ thu hết muôn vạn tuyết điểm vào mình, khiến cảnh vật chung quanh dường như lu mờ đi.

Ta nghiêng đầu ngắm nàng ta. Khuôn mặt đôn hậu cao quý, thần thái dịu dàng thoát tục, quả nhiên là vẻ ngoài thích hợp diễn vai “thánh mẫu”.

Ta muốn ngửa mặt lên trời thét dài, đầu năm nay tại sao “thánh phụ”, “thánh mẫu” nhân rồi chạy loạn xạ trên đường vậy, tùy tiện ra ngoài cũng có thể gặp được, đây là minh chứng cho số ta may mắn hay xui xẻo ?

“Thánh mẫu” thờ dài nhìn ta, cất giọng dịu dàng như nước chảy nói:

“Ngươi tu thành hình người không dễ dàng gì, tại sao lại không theo chính đạo, nảy sinh tà tâm, ra tay hại người?”

“Bản cô nương thích, ngươi có thể làm gì ta?” Ta ương ngạnh vung tay áo một cái. Thanh Ngọc lẳng của ta nhanh như chớp giằng đứt dải lụa trắng của nàng.

Nàng ta vẫn bình tĩnh thu hồi dải lụa vào ống tay áo.

“Đạo hạnh của ngươi chỉ có hai trăm năm, tuy rằng trên người không biết vì sao có thêm một luồng chân khí rất hùng mãnh, nhưng ngươi lại không thể khống chế nó, vì thế ngươi không phải là đối thủ của ta, hà tất cố chấp như vậy? Thả hấn ra đi, trở về trên núi tĩnh tâm tu luyện.”

“Muốn ta thả hấn cũng được thôi, nhưng mà ... “Ta mỉm cười khê, nhìn tên đàn ông thối đang sợ xanh mặt ngã trên đất, mi mắt chớp một cái, kiêu mỹ cúi người xuống gần gã, tay nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của mình, “Đại gia, chàng muốn theo người ta ... hay theo ả vậy?”

Âm cuối ta còn cố gắng thả nhẹ đi, khiến giọng mình ẻo là đến mức bản thân cũng buồn nôn. Nhưng ta biết đàn ông ở phạm giới đều thích loại giọng điệu này. Tuy rằng ta cảm thấy nó chẳng có cái gì hay ho, thế nhưng đôi khi chúng ta vì đạt được mục đích phải chấp nhận làm điều mình không thích. Đó là một cái giá nhất định phải trả, bởi vì không có thứ gì tự nhiên mà có.

Nói về quyến rũ đàn ông, không loài nào có thể sánh bằng xà yêu, ngay cả hồ ly tinh cũng phải gọi chúng ta bằng sư phụ. Có lẽ đó đã là bản năng của xà yêu, chính vì xà yêu thường sống bản năng, bị chi phối bởi thất tình lục dục, nên thường rất ít đồng loại của ta có thể thành tiên.

Gã kia đại ra, ánh mắt si mê nhìn ta, vẻ mặt hèn hạ nói:

“Mỹ nhân, tất nhiên là theo nàng ... Mỹ nhân ...”

Ta trong lòng khinh bỉ loại đàn ông háo sắc này trăm ngàn lần, nhưng ngoài mặt vẫn cười cười, kẻ sát vào mặt gã, giờ giọng mê hoặc:

“Vậy ... Chàng có muốn cưới người ta về nhà không?”

“Tất nhiên ... Tất nhiên là muốn ...”

Ta bỗng quay mặt đi, vờ giận dữ nói:

“Vậy chàng lập tức về nhà bỏ thê tử rồi mới được cưới ta.”

Gã kia quả nhiên không ngoại dự đoán của ta, vội vàng hứa:

“Ta lập tức về bỏ mụ ta ngay, nàng đừng giận, nàng đừng giận!”

Ta che miệng cười, ánh mắt đanh lại, nhanh như chớp thân dưới biến thành đuôi rắn, siết chặt lấy gã.

“A... Yêu quái... Yêu quái ...”

Ta cười khúc khích, dùng Thanh Ngọc lẳng quán chặt vào cổ gã. Quay sang “thánh mẫu” vẫn lẳng lặng đứng xem kịch ở đó, ta nhe răng hung ác nói:

“Ngươi xem cho rõ đi, loại đàn ông thối tha ti tiện này chết là đáng! Ngươi có biết hay không, ngày nào thê tử của hấn cũng mạo hiểm leo lên Nga My đỉnh để hái thuốc đem bán, nuôi hấn ăn học. Mỗi lần nàng ta bị thủ dâm trên núi đánh hơi được, cũng đều do ca ca của ta cứu cả. Thế mà loại đàn ông này còn cờ bạc, đi kỹ viện, khiến nàng ta mỗi lần lên núi đều khóc lóc một trận thê thảm, quấy nhiễu giấc ngủ của ta. Hấn chết là đáng tội!” Nói ra một câu, Thanh Ngọc lẳng trên tay càng siết chặt, gã kia tái mặt, bắt đầu thờ không nổi.

Bỗng nhiên, dải lụa trắng đáng ghét nọ lại xuất hiện, đánh vào tay và đuôi của ta. Ta bị đau, đành phải thả gã kia ra.

“Ngươi dọa hấn như vậy đã đủ, phạm nhân tất nhiên ai cũng có lúc lầm lỗi, hãy cho hấn về sửa đổi mới phải đạo, giết hấn có ích gì?”

Ta tức muốn học máu, xoa xoa bàn tay và cái đuôi đáng thương của mình, trong bụng lời mủi tím đòi tổ tông của ả “thánh mẫu” này mắng không sót một ai.

”Ta giết kẻ dê tiện, để cứu người lương thiện, chẳng lẽ lại là sai?” Ta dùng đuôi cuốn đứt dải lụa trắng, nhe nanh múa vuốt nói.

Nàng ta từ ái nhìn ta, cười khẽ:

”Người muốn cứu ai, ta sẽ tận sức giúp người cứu, hãy buông tha người phạm vô tội này đi!”

Ta nghiêng đầu, đánh giá nụ cười có chút giống Tiểu Bạch nhà ta của nàng, suy nghĩ xem có nên tin ả thánh mẫu này hay không.

Nàng ta sắc mặt không hề thay đổi, vẫn giữ nụ cười dịu dàng ấy mà nhìn ta.

Ta thoáng hạ quyết tâm, buông phạm nhân kia ra. Gã ta lập tức vừa bò vừa chạy trốn chết. Ta hừ mũi khinh thường, lại không quên dùng đuôi quấn chặt lấy tay áo ả thánh mẫu kia, phòng khi nàng ta nuốt lời bỏ chạy mất thì ta biết tìm ở đâu?

Nàng có chút bất đắc dĩ nhìn chiếc đuôi tròn lẳn của ta đang quấn chặt tay áo trắng tinh của mình, lại thở dài nói:

”Ta không chạy đâu, hãy thu đuôi của người vào, đừng dọa phạm nhân.”

Ta nhe răng, hơi bất mãn, nhưng suy đi nghĩ lại thì cứu ca ca vẫn quan trọng hơn, đành phụng phịu thu đuôi về, thay vào chỗ chiếc đuôi là tay ta quấn chặt lấy tay áo nàng.

Nàng lắc đầu, cười giới thiệu:

”Ta và muội là đồng loại, không cần đề phòng như thế.”

”Nhìn người có ý ăn mặc trang điểm như tiên nữ, hóa ra cũng là một bạch xà tinh thôi!” Ta hừ mũi một cái nhìn nàng.

Nàng ta quả là rất tốt tính, không để ý lời châm chọc của ta, lại nói tiếp:

”Một trăm năm trước ta may mắn được Quan Âm điểm hóa, ban cho danh Tổ Trinh họ Bạch. Muội có thể gọi ta là Tổ Trinh.”

Ta hơi giật mình. Bồ Tát cũng ban cho Tiểu Bạch cái tên Bạch Tổ Trân.

”Quả nhiên”, ta chắc chắn lưỡi, “Bồ Tát việc nhiều bận rộn, cả ban tên cũng rập khuôn thiếu tính sáng tạo như vậy.”

May mắn rằng khi Bồ Tát điểm hóa cho ca ca, ta vẫn còn là con rắn nhỏ bò lén lén dưới đất, nếu không có khi nào tên của ta bây giờ sẽ là Thanh Tổ Chân? Ta rung mình một cái, đột nhiên cảm thấy Tiểu Thanh là một cái tên đẹp để biết bao, ít ra cũng tốt hơn Thanh Tổ Chân, vừa nghe đã thấy “thánh mẫu” đến rung rợn.

Quả nhiên, “Tái Ông thất mã” (1), đòi người hay đòi rắn cũng vậy, được chưa chắc là phúc, mất chưa hẳn là họa.

(1) “Tái Ông thất mã (塞翁失马)”.

Nó bắt nguồn từ câu chuyện:

”Xưa có ông lão tên là Tái Ông sinh sống ở vùng biên giới phía bắc Trung Quốc. Ông rất giỏi việc nuôi ngựa. Ngày kia ngựa của Tái Ông xổng chuồng chạy sang nước Hồ lân cận. Hàng xóm láng giềng hay tin đã đến an ủi nhưng Tái Ông lại cười mà rằng “Tôi tuy mất ngựa, nhưng đó có thể lại là điều tốt.”

Vài tháng sau, con ngựa mất tích đột nhiên trở về cùng một con tuần mã. Thấy thế, hàng xóm đến chúc mừng, tuy nhiên Tái Ông cau mày nói “Tôi được ngựa quý, sợ rằng đó chẳng phải là điềm lành.”

Con trai ông thích cưỡi con ngựa quý, một hôm anh ta ngã ngựa gãy chân và trở thành tàn tật. Hàng xóm đến khuyên nhủ ông đừng quá thương tâm, Tái Ông điềm nhiên “Con trai tôi tuy gãy chân, nhưng đó chưa hẳn đã là điều không may.” Khi đó hàng xóm nghĩ rằng ông lão quá đau buồn và đã bị quẩn trí.

Một năm sau, nước Hồ láng giềng đưa quân sang xâm lược. Tất cả thanh niên trai tráng đều phải tòng quân và hầu hết đều bị tử trận. Con trai ông tật nguyên nên được ở nhà và thoát chết. Lúc này hàng xóm láng giềng mới thấy rằng những lời của Tái Ông quả thật rất thâm thúy.”

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Tiểu Bạch Và Bạch Bạch (Phần Hạ)

Tiểu Bạch giận ta rồi.

Đã giận được tròn một tháng.

Ta chán nản cuộn mình trên xà nhà nhìn hoa đào rơi lất phất. Mùa xuân đã nhuộm cho Tử Trúc lâm một vẻ kiều diễm căng mọng sức sống. Hoa đào nở rộ, trái chín vin đầy cành, chim hót líu lo, suối chảy róc rách. Tất cả như hòa nhịp trong khúc ca rộn ràng nhất của sự sống muôn màu.

Chỉ có ta là ủ rũ.

Mùa xuân không đến với con rắn bị ruồng bỏ như ta. Ta cọ cọ đầu vào xà nhà lạnh ngắt, bị quan yếm thế ngấm ngấm.

Ta không biết mình đã làm gì chọc Tiểu Bạch giận, nhưng bắt đầu từ một tháng trước, sau khi ta đem Bạch Tố Trinh về cứu hấn, hấn đã giận ta.

Mặc dù quá trình có dở khóc dở cười, nhưng cuối cùng Bạch Tố Trinh vẫn đã truyền cho Tiểu Bạch nhà ta hai trăm năm đạo hạnh, nhờ vậy mà hấn đã an toàn vượt qua kỳ lột da tấn công hung hiểm.

Ta vô cùng cảm kích Bạch Tố Trinh, vì thế cũng thường xuyên qua lại trò chuyện. Cuối cùng, vào một đêm trăng thanh gió mát, ta cùng nàng kết nghĩa tỷ muội. Vì vậy, Bạch Tố Trinh đã dời đến trúc gian trên đỉnh Nga My này ở cùng ta và Tiểu Bạch.

Ta thấy tỷ tỷ cũng là một con rắn trắng, bèn nói:

”Từ nay về sau, muội sẽ gọi tỷ là Bạch Bạch. Thế nào, cái tên hay không? A, Thanh Thanh cô nương ta quả thật quá thông minh, quá trí tuệ rồi!”

Vì vậy, về mặt Bạch Tố Trinh đột nhiên rất giống như khóc.

Ta cũng muốn khóc.

Đương nhiên, ta có thể rơi nước mắt ... mới lạ! Loài rắn chúng ta dù đau buồn thế nào cũng không khóc được, vì rắn không có nước mắt. Nhưng đôi khi, một ai đó không khóc không có nghĩa rằng họ không buồn. Nước mắt không thể thoát ra ngoài, nên chúng chảy ngược vào trong, càng khiến ta khó chịu.

Đã một tháng, Tiểu Bạch không hề nói chuyện với ta, luôn tránh mặt ta. Ta vừa định bỏ nhào vào lòng hấn là hấn đã mất dạng. Buổi tối chỉ có ta thui thủi ngủ một mình. Ta chán nản ôm đuôi chui vào phòng Bạch Bạch, nhưng ôm nàng ấy vẫn khiến ta mất ngủ. Ta nhớ cái cảm giác thơm thơm, lạnh lạnh trên người Tiểu Bạch lấm lấm. Nhưng cửa phòng của hấn mở thế nào cũng không ra.

Đó là dấu hiệu của việc Tiểu Bạch đang giận. Khi Tiểu Bạch không vui, hấn tuyệt đối không hề lớn tiếng mắng mỏ ta, cũng không mặt nhăn mày chau với ta, hấn chỉ cười nhạt rồi lảng tránh ta. Được rồi, cái này phạm nhân gọi là “chiến - tranh - lạnh”.

Năm ta một trăm lẻ năm tuổi, đã từng khiến Tiểu Bạch giận như vậy. Khi đó, ta còn chưa hóa thành hình người, chỉ là một con rắn xanh nhỏ xíu. Ta bò bò đi chơi, lại bò ra khỏi ranh giới Tử Trúc lâm khi nào không hay, chẳng may lại gặp phải một tên hòa thượng chuyên thu yêu. Ca ca đang bế quan tu luyện, ta tự hiểu mình không phải đối thủ của y, nên nhanh chóng bò đi trốn. Không ngờ tên hòa thượng kia mạnh như trâu, phát tay một cái ta đã nằm bẹp gí trong rọ của lão.

Ta vừa sợ vừa tức, cọ cọ mồi vào thành rọ. Bỗng dưng, có một bàn tay nhỏ xíu thò vào vỗ vỗ ta, từ ngoài truyền đến giọng nói khe khẽ:

”Tiểu thanh xà, người ngoan một chút đi, lát nữa ta sẽ tìm cơ hội cứu người ra.”

Bàn tay của y rất ấm, không lạnh như ca ca, giọng nói của y chứa vài phần ngây thơ của trẻ con, không dịu dàng đầy mê hoặc tựa cổ độc như ca ca, nhưng đôi tay ấy, giọng nói ấy, khiến ta cảm thấy an tâm lạ lùng.

Sau đấy, tiểu hòa thượng kia thực sự đã thả ta đi. Ta vừa thoát khỏi chiếc rọ chết tiệt, lập tức thấy cái đầu bóng lưng của y. Tiểu hòa thượng cả người mặc tăng y màu trắng muốt, mi thanh mục tú, khuôn mặt tuy còn vương vài phần trẻ con nhưng đã có vẻ đẹp không kém ca ca ta là mấy. Ánh mắt của y rất sáng, không nhu tình như nước giống ca ca, ngược lại cương nghị vô cùng.

Ta bò lên vai y, tò mò lấy cái đuôi sờ sờ thử lên chiếc đầu bóng lưng của y. Sờ một cái, mềm mềm, sờ hai cái, tròn tròn, sờ ba cái ... Không có sờ ba cái! Bởi vì ta đã bị ca ca túm đuôi xách lên.

Chuyện sau đó, hừ hừ, các người biết mà, chính là ta bị Tiểu Bạch lạnh nhạt suốt hai tháng trời. Tiểu Thanh ta tu hành mấy trăm năm, chưa từng bị oan như vậy! Hấn giận ta thì thôi, ít ra cũng phải cho ta một lời giải thích vì sao lại giận chứ! Hại rắn ta suốt hai tháng mất ngủ. Ta thật sự rất rất rất ghét Tiểu Bạch!

Ta đang nằm thờ vắn than dài trên xà nhà thì phát hiện Tiểu Bạch vừa bước ra ngồi dưới gốc đào đánh đàn. Ta uốn người, vung đuôi, biến thành một cánh hoa đào, lượn lờ bay qua đó.

Tiểu Bạch có vẻ không để ý đến ta trong lốt cánh hoa đào lắm, hấn hoàn toàn say sưa trong khúc nhạc du dương của mình.

Ta mở cò trong bụng, nhân lúc Tiểu Bạch đang lơ đãng mà hiện nguyên hình bỏ nhào vào lòng hắn.

Tiểu Bạch hơi giật mình, nhưng theo thói quen, chẳng những không đẩy ta ra, mà còn trều mền vuốt vuốt tóc ta như vuốt ve một con mèo, đoạn lại hỏi:

”Sao không ở trong trò chuyện với Tổ Trinh cô nương, lại ra đây nhõng nhẽo rồi?”

Có vậy ta mới phát hiện, trước đây không cảm thấy gì, nhưng sau một tháng này, ta thật sự rất nhớ cảm giác định kỳ làm nũng với Tiểu Bạch nhà ta. Đôi khi, mất đi khiến người ta biết giá trị của cái có được.

Ta tự làm công tác kiểm điểm trong đầu, sau đó cọ cọ vào người Tiểu Bạch, bắt đầu nhõng nhẽo:

”Ca ca, Thanh nhi nhớ huynh ... Thanh nhi nhớ huynh...”

Tiểu Bạch cười, đôi mắt cong cong lấp lánh sự yêu chiều, hắn cọ cọ cằm vào trán ta, dễ như dỗ trẻ con:

”Ngoan, ca ca ở đây.”

Ta rúc trong lòng Tiểu Bạch thật lâu, mới nhớ ra chính sự, day day vạt áo trắng tinh của hắn, thỏ thẻ hỏi:

”Tiểu Bạch, nói mau, tại sao huynh giận ta?”

Tiểu Bạch có vẻ kinh ngạc, nhưng mọi cảm xúc lướt đi rất nhanh trong mắt hắn, lại trở về là chàng trai ôn nhuận như ngọc, hắn hôn khẽ lên trán ta, cười nói:

”Không có, ca ca không có giận Thanh nhi.”

Ta nghĩ thầm, không giận vậy thì cả tháng nay là hắn nhân rồi sinh nông nổi chơi trò trốn tìm với ta sao? Lại có chút buồn bực vùi đầu vào lòng Tiểu Bạch, cọ qua cọ lại làm nấn áo hắn để tự an ủi.

Tiểu Bạch hơi cứng người lại, dịu giọng dỗ:

”Thanh nhi, đừng nghịch, hôm nay không được.”

Ta không dừng lại, vừa cọ cọ vừa phụng phịu hỏi:

”Tại sao hôm nay không được kia chứ?”

Tiểu Bạch thở dài một cái, nhẹ đẩy ta ra, giọng nói bỗng dưng khàn khàn:

”Ca ca vừa qua kỳ lột da, có chút khó chịu.”

Ta lo lắng ngẩng đầu lên, xem xét từ đầu đến chân hắn một lượt, phát hiện trên trán hắn tự dưng có thêm một chấm chu sa đỏ thẫm, khiến khuôn mặt vốn nhu hòa lại nhuốm vẻ ma mỵ.

”Ca ca, trán huynh tại sao lại có một chấm đỏ thế này? Bị muỗi đốt sao?”

Ta đưa tay khẽ sờ vào chấm đỏ đó, cảm giác hơi âm ẩm. Lại sờ sờ thêm mấy cái, cũng không thấy cộm lên như vết muỗi đốt.

Đang tính hỏi, ca ca lại đột nhiên nắm lấy tay ta, thân dưới hóa thành đuôi rắn quấn chặt cái đuôi của ta. Theo đà, ta ngã xuống bàn trà, ca ca đè sát bên trên. Ta chớp chớp mắt, hàng mi dài như cánh bướm của hắn cọ vào da mặt ta, khiến ta không thể nén được, bật cười khúc khích. Tiếng cười theo gió truyền đi rất xa, rất xa.

Hoa đào rơi là tả, một vùng trong mười dặm đều là sắc hồng mơn mớn của đào. Trên là trời cao xanh thẳm, dưới là đào hồng tươi thắm.

Ta nghĩ, bỗng lai tiên cảnh mà bao kẻ truy cầu tiên đạo vẫn hằng mơ ước, đẹp đến đâu cũng không hơn được thế này.

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tiểu Bạch Bị Bệnh

Tiểu Bạch bị bệnh rồi.

Hôm đó, khi ta đang định hỏi về chấm đỏ trên trán hấn, hấn lại đột nhiên nắm lấy tay ta, thân dưới hóa thành đuôi rắn quấn chặt cái đuôi của ta. Theo đà, ta ngã xuống bàn trà, Tiểu Bạch đè sát bên trên.

Ta cọ cọ vào người hấn, hỏi:

”Ca ca, làm sao vậy?”

Tiểu Bạch dụi dụi cằm vào trán ta, kề sát bên tai ta, khẽ nói:

”Ca ca bị bệnh.”

”Bị bệnh? Bệnh gì thế? Có nặng không? Muội đi gọi Bạch Bạch nha!” - Ta hoảng lên, luống cuống định bỏ dậy đi tìm tỷ tỷ.

Tiểu Bạch giữ chặt tay ta, lại dùng chất giọng khiến người nghe tê dại áy mà thì thào bên tai ta:

”Bệnh này chỉ có người thân trong nhà mới trị được.”

”Người thân? Muội sao? Vậy phải làm sao để chữa? Ca ca, huynh mau nói đi!”

Ca ca khẽ cười, đuôi hấn nhẹ nhàng mon trón chiếc đuôi của ta. Sau đó, ta thấy môi hấn chạm vào môi ta, cảm giác âm ẩm, mềm mềm, ngon hơn cả trứng gà mà ta hay ăn. Ta vươn lưỡi liếm liếm môi hấn, ca ca đột nhiên cạy mở miệng ta, mãnh liệt xâm nhập.

Các người nghĩ nơi nào miễn cảm nhất trên người rắn? Đó là lưỡi. Mất họ rắn chúng ta không tốt, lưỡi là bộ phận định vị và cảm giác mọi thứ của chúng ta. Bị ca ca quấn lấy lưỡi, ta không thể nào định vị được mọi thứ xung quanh, không thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh, ngoại trừ ca ca.

Đôi tay Tiểu Bạch cũng không nhàn rồi, chúng thay phiên nhau lướt trên cơ thể ta. Những ngón tay mát lạnh khiến người ta như nhũn ra. Nhưng miệng lại bị môi hấn áp dính lấy, chỉ có thể phát ra những tiếng “um um” vô nghĩa.

Được một lúc, Tiểu Bạch buông tha cho đôi môi vốn đã bị hấn gặm đến sưng lên của ta.

Ta tức giận nhe răng nói:

”Tại sao huynh cắn muội?”

Tiểu Bạch vuốt vuốt tóc ta, cười dịu dàng:

”Vậy Thanh nhi cắn lại ta đi.”

Ta nhe răng, toan cắn lại vào miệng hấn để trả thù. Nhưng lại nghĩ đến hấn đang bị bệnh, có chút không nỡ. Từ nhỏ đến lớn, dù thế nào ta cũng không nỡ làm hấn thương tổn gì, kể cả chỉ một chút cũng không được.

Vì thế, ta ỉu xiu nói:

”Thôi bỏ đi, ta không nhỏ nhen như vậy.”

Ánh mắt của Tiểu Bạch nhìn ta càng dịu dàng, ta có có cảm giác mình bị luân hãm trong sự dịu dàng ấy, không thể thoát ra được.

Hấn hôn nhẹ lên trán ta, khẽ thì thào:

”Làm sao ca ca có thể thương muội ít một chút đây ... Bảo bối...”

Môi hấn bắt đầu lướt xuống dưới, lên sống mũi của ta, xuống môi, lưu luyến ở đó một lúc, sau đấy lại tiếp tục lướt qua cổ ta, cọ cọ mấy cái rồi bỗng gặm gặm xương quai xanh của ta. Ta không thể kiềm chế được, khẽ rên lên:

”Ca ca ...”

”Thanh nhi, muội cũng là rắn mà, muội không thích như vậy hay sao? ... Kêu lớn lên, ca ca thích nghe ... “

Ta không hiểu ca ca đang nói gì, cũng không muốn hiểu. Ta chỉ nghe lời hấn, bắt đầu đem những cảm xúc của mình phát ra thành tiếng.

Tiểu Bạch có vẻ hài lòng, ta cảm nhận được một cái gì đó trên đuôi hấn đang to lên. Môi hấn lướt xuống nếp áo ta, nhẹ nhàng lần giờ nó ra. Lưỡi hấn chu du khắp nơi, cuối cùng dừng lại ở điểm miễn cảm nhất.

Đúng lúc ấy, một tiếng nói vang lên khiến ta hoàn toàn thanh tỉnh, đó là giọng bàng hoàng của Bạch Bạch:

”Hai người ... Hai người đang làm gì?”

Ta vội đẩy ca ca ra, định bụng đi nhờ Bạch Bạch xem thử hấn bị bệnh thế nào. Nhưng cái đuôi của Tiểu Bạch vẫn quấn chặt ta, khiến ta không cách nhúc nhích. Y phục trên người trễ đến tận vai. Bạch Bạch quay người đi, cuống quýt nói:

”Tiểu Thanh, muối mau mặc lại xiêm y!”

Ta cảm thấy như vậy cũng đâu có gì. Khi ta còn chưa tu thành hình người, chẳng phải vẫn không mặc chi mà bò khắp núi hay sao?

Tiểu Bạch lại đột nhiên mặc lại y phục cho ta, sau đó thu đuôi vào, nói:

”Tổ Trinh cô nương có thể quay lại rồi.”

Giọng của hấn hôm nay thật kì lạ, khiến người nghe cả người nhũn ra.

Bạch Bạch quay lại, hai má hơi ửng đỏ lên, nhìn ta trách:

”Tiểu Thanh, Tổ Trần công tử là ca ca của muối, huynh trưởng như cha, sao muối có thể ăn mặc như vậy trước mặt huynh ấy?”

Ta nhìn xiêm y trên người mình, hơi mỏng một chút, đây là bộ ca ca làm cho ta để dành khi trời nóng, hấn luôn khen ta mặc bộ này đẹp nhất, đâu có gì kỳ quái.

Bạch Bạch lại nhìn sang ca ca, có vẻ hơi ngại ngùng, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng bảo:

”Ta biết đối với huynh mấy ngày này thật khó chịu, nhưng huynh đâu thể ... Đâu thể có ý đó ... với muối muối của mình!”

Tiểu Bạch lười nhác gồi đầu lên đùi ta, cười khề, nói:

”Tổ Trinh cô nương lo quá nhiều việc rồi đó. Chúng ta là rắn, không là người, cô nương hà tất tỏ vẻ thanh cao thoát tục, không thể thay đổi bản chất rắn của mình đâu, chỉ càng khiến bản thân trở thành người không ra người, tiên không ra tiên, mà yêu không ra yêu.”

Bạch Bạch trắng bệch mặt.

Tiểu Bạch cười càn dịu dàng, nói tiếp:

”Hơn nữa, những đạo lí luân thường của con người, trong mắt bản tọa vốn chẳng là gì. Cô nương nếu muốn tiếp tục làm khách ở Tử Trúc Lâm, nên nói ít một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tiểu Bạch Và Biệt Ly

Bạch Bạch đã đi rồi.

Sau hôm đó, Bạch Bạch đột nhiên nằng nặc muốn xuống núi hành thiện tích đức để tăng đạo hạnh, sẵn tiện du ngoạn luôn thể.

Ta làm mọi cách để khuyên, nhưng vẫn không giữ được nàng.

Bạch Bạch nói:

”Có lẽ muối cũng nghĩ về tỷ như Tổ Trần công tử, mọi người cũng nghĩ về tỷ như Tổ Trần công tử, cho rằng tỷ là một con xà yêu ngu ngốc ảo tưởng thành tiên. Xưa nay, xà yêu chưa khi nào đắc đạo thành tiên được cả. Nhưng tỷ cho rằng, chưa có không đồng nghĩa với sẽ không có. Tỷ tin tưởng vào tín niệm của mình, chỉ cần có tín niệm, một tảng đá cũng hóa thành gốc bồ đề, một đồ tể cũng có thể lập địa thành Phật. Tỷ nghĩ, đạo bất đồng bất tương vi mưu, đã cách nghĩ của tỷ và ca ca muối không giống nhau, âu cũng là duyên phận, tỷ muốn ra ngoài nhìn thế giới rộng lớn kia, tìm đề ngộ ra đạo lý vĩnh hằng trong vòng quay luân hồi không ngừng này.”

Ta quần đuôi vào tay áo của Bạch Bạch, phụng phịu trách:

”Vậy tỷ sẽ bỏ mặc muối sao?”

Bạch Bạch mỉm cười vuốt vuốt ta, từ ái bảo:

”Nha đầu ngọc, trên đời không có mối duyên nào mà không tàn, không có cuộc gặp gỡ nào mà không phải chia ly. Hà có phải chấp nhất?”

Ta sống chết cứ không buông tay tỷ tỷ ra, ngang ngược bịt tai lại, bảo:

”Muội không nghe, muội không nghe, muội không muốn nghe đạo lý vĩ đại gì cả! Muội chỉ biết, chúng ta là người một nhà, tại sao phải xa nhau?”

Bạch Bạch đứng trên đỉnh núi, trời ngả bóng hoàng hôn, nhuộm lên chiếc xiêm y trắng muốt của tỷ ấy một tầng bằng bạc lấp lánh. Ta tựa cằm vào vai Bạch Bạch, khẽ nói:

”Không thể không đi sao?”

Bạch Bạch cười, vỗ vỗ vai ta, hỏi lại:

”Vậy muội có thể đi theo ta hay không?”

Ta sững sốt, nghĩ nghĩ, sau đó lại kiên quyết lắc đầu:

”Không thể được. Ca ca ... Muội không thể bỏ ca ca lại một mình, tỷ không có muội còn có thể có rất nhiều bằng hữu tỷ muội khác, nhưng tính ca ca trầm lặng, ít nói, huynh ấy chỉ có một mình muội mà thôi.”

”Tiểu Thanh, rồi muội sẽ hiểu, không có ai có thể sống bên ai mãi mãi, cũng không có người nào vì thiếu đi một người mà không thể sống được. Mỗi người đều có thứ mình theo đuổi. Khi thứ đó không giống nhau, họ không cùng nhìn về một hướng, thì lý tán là điều tất yếu. Nhưng không vì thế mà tình cảm họ dành cho nhau biến mất. Tỷ tỷ sẽ mãi mãi nhớ tới muội, nếu ... nếu có duyên chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Ngập ngừng một lát, Bạch Bạch nói tiếp:

”Thanh nhi, đôi khi có những kẻ không giống như bề ngoài muội thấy, muội từ nhỏ sống trong núi sâu, không hiểu sự đời, đối với người xung quanh, đừng bao giờ quá tin tưởng, kéo có ngày hối hận thì đã muộn. Tạm biệt.”

Nói đoạn, Bạch Bạch cười nhạt nhòa như tan vào nắng chiều, phất tay áo vung chiếc đuôi của ta ra, cương quyết đi về phía trước, không hề quay đầu.

Ta đứng mãi nhìn theo bóng nàng mờ nhạt dần cuối chân trời. Khóe mắt bỗng cay cay. Muốn khóc. Nhưng không có nước mắt để khóc.

Bỗng một bàn tay quen thuộc nắm lấy tay ta. Ta ngả đầu vào vai hân, thầm thì:

”Tiểu Bạch, có phải rằng mỗi cuộc tương phùng đều có lúc biệt ly, mỗi người đều không thể ở bên ai đó đến trời tàn đất tận?”

Tiểu Bạch khẽ cười, cọ cọ cằm vào trán ta, lại âu yếm liếm liếm môi ta, tay nắm chặt lấy tay ta, bảo:

”Không. Ca ca nhất định sẽ vĩnh viễn ở bên Thanh nhi. Chúng ta chỉ có tương phùng, không có biệt ly. Nếu có một ngày, Thanh nhi muốn rời khỏi ta ...”

Ta nghịch nghịch lộn tóc dài của hân, khẽ hỏi:

”Huynh sẽ làm thế nào?”

Tiểu Bạch cười nhẹ, thản nhiên như không phũ phùi bụi trên vai áo ta, đáp:

”Nếu thật có một ngày đó, ta sẽ giết chết Thanh nhi, sau đấy đem di thể muội đi đốt thành tro, mang theo bên mình. Đợi ngày ta biết dương thọ mình đã tận, sẽ dùng một mối lửa thiêu cả ta lẫn muội. Ngàn năm sau, tro cốt của ta hòa với tro cốt của muội, trong ta có muội, trong muội có ta, không thể phân biệt đâu là ta, đâu là muội nữa. Như vậy không phải vĩnh viễn không chia lìa sao?”

Ta sững người ngẩng đầu lên nhìn ca ca. Ta nghĩ rằng mình nghe lầm rồi, Tiểu Bạch nhà ta luôn hiền lành, làm sao có thể nói ra những lời này?

Quả nhiên, ca ca nhéo khẽ vào chóp mũi ta, cười ha ha nói:

”Đùa muội thôi. Thực sự nghĩ là thật sao?”

Ta mới thả lỏng, rúc vào ca ca, lâu lâu lải nhải:

”Đùa cũng không được. Huynh làm muội sợ lắm, biết không?”

Ca ca ôm chặt lấy ta, đưa mắt nhìn màn đêm dần buông xuống Từ Trúc lâm.

Một lúc lâu sau, hân mới khẽ lên tiếng:

”Thanh nhi, xin lỗi.”

Mi mắt cứ nhú lại, ta mơ mơ màng màng “ừm” một tiếng rồi vùi đầu vào lòng hân, thiếp đi.

Từ Trúc lâm đã vào đêm.

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tiểu Bạch Và Mùa Xuân

Tiểu Bạch luôn giấu ta một chuyện.

Sau khi Bạch Bạch rời đi, Tiểu Bạch vẫn tiếp tục tránh né ta, hạn chế tối đa những lần đụng chạm với ta.

Tỷ tỷ bỏ ta đi.

Ca ca lại tránh ta như tránh rắn độc. (À không, ta quả là rắn thật. = _ = Nhưng Tiểu Thanh ta không hề có ý hại hấn, hấn tránh làm gì cơ chứ?)

Ta lại cảm thấy mình là con rắn bị ruồng bỏ rồi.

Thế là ta lại rơi vào thời kỳ vò đầu bứt tóc, trầm tư suy nghĩ.

Hai hôm sau, sau hai ngày cực lực hoạt động trí não, bản cô nương đã nghĩ ra một cách rất tuyệt vời. Đó là ...

Hỏi Thổ địa. >_

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tiểu Bạch Và Hòa Thượng

Tiểu Bạch nắm tay ta lại, di chuyển xuống dưới, chạm phải một vật gì đó, dài, to, cương cứng và nóng bỏng tay. Ta hơi hoảng, rút tay lại. Tiểu Bạch thoáng không hài lòng, ủy khuất thở dài:

”Thanh nhi ... Ca ca khó chịu ... Ca ca cần Thanh nhi ...”

Ta rất rối loạn. Ta không trông thấy gì cả, cũng không biết phải làm gì, nghe thấy giọng Tiểu Bạch có vẻ khó chịu, ta liền lo lắng hỏi:

”Tiểu Bạch ... Huỳnh không sao chứ? Huỳnh cần muối làm gì?”

Sau đó, ta lại nghe thấy Tiểu Bạch khẽ cười, hấn gục vào cổ ta, nhỏ giọng nói:

”Làm sao bây giờ? Ca ca thật muốn nuốt luôn Thanh nhi vào bụng...”

Hơi thở của hấn nóng rực, phả vào cổ ta, khiến cả người ta nhũn ra. Nghe Tiểu Bạch nói vậy, ta vội sợ hãi hỏi:

”Tiểu Bạch muốn ăn muối sao?”

Hu hu, chẳng phải Tiểu Bạch ăn chay sao? Tiểu Bạch đói quá muốn đem ta làm thịt, làm sao bây giờ? (T . T)

Ta cố quấy người, nhưng cả người chẳng biết bị hấn sử dụng loại chú nào khiến cho không thể nhúc nhích. Ta chỉ biết khóc xin:

”Tiểu Bạch, đừng ăn muối, muối xuống núi tìm gà rừng thỏ rừng cho huỳnh ăn, được không?”

Tiểu Bạch khẽ nhéo nhéo chóp mũi ta, thì thầm nói:

”Nhưng ca ca chỉ muốn ăn Thanh nhi, làm sao đây?”

Tiểu Bạch lại dán lên người ta, lưỡi hấn lướt từ trán xuống môi ta, liếm liếm mấy cái, lại trườn xuống nữa, xuống nữa ... Ta cảm thấy như cả sinh mạng của mình đều đặt trên chiếc lưỡi của hấn, theo nó mà lên thiên đàng, xuống địa ngục. Cuối cùng, hấn dừng lại ở ngực ta, khẽ đổ:

”Thanh nhi ngoan ... Để ca ca ăn một chút nào ... Ngoan thì mới không đau ...”

Nói đoạn, chiếc lưỡi ấy đã cuốn lấy chỗ mềm mại trước ngực ta, ban đầu chỉ là khe khẽ liếm láp như nếm thử món khai vị, sau đó càng lúc càng mãnh liệt tựa hồ muốn mút ra sữa từ nơi ấy.

Hu hu, Tiểu Bạch muốn uống sữa có thể tìm con bò tình ở hang động Thanh Ngu cách đây ba trăm dặm mà! Thanh Thanh ta dù có ăn cỏ cũng không thể có sữa cho hần uống! (>_

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tiểu Bạch Và Hòa Thượng (2)

Tiểu Bạch thật xấu xa.

Đến khi ta có thể mở mắt dậy lần nữa thì trời đã chạng vạng tối. Rõ ràng lúc ta lên vào phòng hần thì trời mới hừng sáng thôi, Tiểu Bạch thực tàn ác! ㄗ. ㄗ

Ta chống người ngồi dậy, thấy trên người sạch sẽ thơm tho, y phục chỉnh tề, chân bông đắp ngay ngắn. Có lẽ sau khi con rắn tình tàn ác kia dày vò ta xong, tự cắn rút nên hần hạ ta rất chu đáo. Hừ! Xem như hần còn là con rắn có lương tâm.

Ta bò xuống giường. Trên chiếc bàn trúc đã bày sẵn một bàn thức ăn thơm lừng, khói bốc nghi ngút.

Thịt!

Có mùi thịt!

Mắt ta lập tức lóe sáng, vội vàng lao tới bên bàn. Chỉ thấy trên đây có bốn món mặn, ba món xào, hai món canh, hai món tráng miệng, toàn là món khoái khẩu của bản cô nương! Đùi gà quay, gà ăn mỳ, gà luộc, gà hấp, gà xào, trứng cuộn rán,... Một bữa tiệc toàn là gà! Ta nuốt nước bọt, lập tức cảm thấy những hi sinh buổi sáng thật là xứng đáng!

Có thịt không ăn thì không phải là Thanh cô nương ta!

Trong lúc ăn, ta chợt liếc mắt tới món đậu hủ nhồi thịt viên, lại nhìn sang bát chè đậu hủ ngào đường kia, nhớ tới câu nói khi sáng của Tiểu Bạch, lập tức không khỏi đỏ mặt, thầm mắng con rắn háo sắc một trăm lần trong bụng. Trước đây, thấy hần hôm nào cũng làm món có đậu hủ, ta thắc mắc hỏi, hần rất nghiêm túc bảo rằng đậu hủ bổ dưỡng, nghe xong ta còn cảm kích sự chu đáo của hần. Hóa ra, “bổ dưỡng” ấy chính là “bổ dưỡng” ở cái chỗ kia kia! Tiểu Bạch sắc xà!

Ta quyết tâm không chạm tới đậu hủ, xoi gợn mấy món khác. Một lúc sau, ta đã ăn xong cả bàn thức ăn, chỉ còn hai món đậu hủ. Ta thật sự rất đói! Rất rất đói! Thế nên ... Mặc kệ, ta đưa đũa đến đĩa đậu hủ, nhanh chóng chén sạch. Trong lòng ta tự an ủi, ăn một chút thôi thì không lớn ra bao nhiêu đâu, cũng không hời cho con sắc xà kia là bao!

Đến khi ta ăn xong, trời cũng tối hần, lại đổ mưa. Mưa càng lúc càng nặng hạt, ầm ầm như sấm dậy. Ta ợ một cái, có chút sờ sợ. Đa số yêu tinh đều không thể ưa nổi ngài Thiên Lôi.

Được một chốc, ta lại cảm thấy kỳ quái.

Tiểu Bạch đâu rồi?

Mưa càng lúc càng to. Ta nóng ruột vô cùng, nhớ đến buổi sáng nghe tiếng pháp trượng của hòa thượng, càng không thể yên lòng. Tiểu Bạch vừa hao tổn đạo hạnh, sức khỏe yếu ớt, nhờ gặp phải hòa thượng thì thế nào!

Được rồi, bản cô nương ta lúc này đã hoàn toàn quên rằng bản thân vừa bị “Tiểu Bạch yếu ớt” hành hạ ra sao. =_ =

Ta vội vàng lao ra ngoài đi tìm Tiểu Bạch. Từ Trúc phong vào đêm mưa thật u ám, tất cả đều là một màu đen bí hiểm, trong màn mưa mịt mùng như thác, thi thoảng có vài ánh sét xẹt ngang chia đôi bầu trời. Ta sợ hãi vô cùng, tựa hồ cảm thấy bản thân đang bị màn đêm thăm thẳm nuốt chửng. Trước đây, ta đi đâu cũng có Tiểu Bạch bên cạnh che chở, đây là lần đầu ta cảm thấy bất an như thế sau cái lúc bị hòa thượng thu yêu bắt vào rọ mấy trăm năm trước.

Bỗng nhiên, ta nghe tiếng trẻ con khóc ré lên. Rồi, thanh âm leng keng của cây pháp trượng vọng lại từ xa. Ta không biết nên đi theo tiếng khóc hay tiếng pháp trượng, lại nghĩ nếu Tiểu Bạch gặp phải hòa thượng thì nguy rồi, bèn dứt khoát theo tiếng leng keng rất khẽ mà bay đi.

Ta bay theo đến chòm núi, chợt nghe một giọng vang lên bên tai:

”A Di Đà Phật, xà yêu, niệm tình người có thiện ý giúp vị phu nhân kia, bản tăng đã muốn tha mạng cho người, sao còn đuổi theo chịu chết?”

Giọng nói thanh lãnh mà uy nghiêm, lạnh lẽo mà êm tai, khiến ta có chút sợ, lại có chút tò mò. Ta tiến tới vài bước, chỉ thấy một vạt trắng y trắng muốt phất phơ đón gió, người trước mắt bình thản đứng bên sườn núi, khuôn mặt nghiêm nghị mà từ bi, mắt nhắm hờ nhập định, một tay chấp trước ngực, một tay cầm pháp trượng, quanh thân tỏa ra một loại khí chất thanh lãnh, không nhiễm tục sự.

Ta ngấm y một lúc, cảm thấy rất thú vị. Đầu y làm sao mà có thể bóng loáng như thế chứ? Không biết sờ lên sẽ như nào đây?

Ta hóa thân dưới thành đuôi rắn, nhẹ nhàng trườn tới gần, ý đồ dọa y một trận cho vui. Nào ngờ bò đến chỗ cách y chừng năm bước chân, đột nhiên y mở mắt, phất tay một cái, ta bị hất ra xa, đuôi đau nhói.

Ta ầm ức xoa xoa đuôi, hóa lại thành chân người, trừng mắt nhe răng với y:

”Hòa thượng thối, ta chỉ đùa với người một chút thôi, có cần mạnh tay thế không? Đúng là hòa thượng thô lỗ!”

Hòa thượng quay lại, thấy ta không khỏi nhún mày:

”Người không phải xà yêu khi này?”

Ta bực bội nhe răng:

”Xà yêu tới xà yêu lui, khó nghe quá! Bản cô nương có tên tự đẹp đẽ, gọi ta Tiểu Thanh, còn gọi xà yêu ta sẽ cắn người đấy!”

Hòa thượng bỗng nhiên quay mặt đi, hừ lạnh:

”Xà yêu đúng là xà yêu, xiêm y bất chính, tâm thuật bất chính!”

Này, tên hòa thượng thô lỗ này, y đang mắng ta đấy à! Ta cúi xuống nhìn lại mình, mới phát hiện xiêm y quả là bị nước mưa làm ướt, dán sát vào người, chỗ nên thấy đã thấy, mà chỗ không nên thấy cũng mơ hồ ẩn hiện.

Ta cười hì hì, bảo:

”Hòa thượng, người không dám nhìn ta, sợ phạm sắc giới sao?”

Hòa thượng đen mặt, quát:

”Xà yêu vô sỉ, chó loạn ngôn!”

Ta cũng tức giận, quát lại:

”Hòa thượng thô lỗ, sao người hung dữ với ta!”

Từ bé đến lớn, Tiểu Bạch luôn dịu dàng nhỏ nhẹ với ta, mặc ta đánh mắng tùy hứng thế nào cũng không dám nói nặng một câu. Có Tiểu Bạch dung túng, yêu tình ở năm trăm dặm quanh đây đều đối với ta cung kính lễ phép, chưa bao giờ ta bị người ta hung dữ quát vào mặt như thế, tự nhiên ầm ức vô cùng. Mà bản cô nương ta chưa khi nào là loại người có thể nuốt ầm ức vào bụng, trong lúc giận dữ liền vung Thanh Ngọc lăng về phía hòa thượng.

Hòa thượng phất tay, tay áo quần lấy Thanh Ngọc lăng của ta. Ta cảm thấy như mình bị một lực hút mạnh về phía trước, lại mất đà lao thẳng xuống núi. Trong khi ta cảm chắc lần này sẽ ngã từ Nga My đỉnh xuống, sợ hãi vô cùng, thì lại thấy hòa thượng dùng tay áo quần lấy ta. Ta chao đảo ngã vào lòng của y, chỉ thấy nó không thơm tho, êm ái, mát lạnh như Tiểu Bạch, trái lại cứng ngắt, nhưng tốt ở chỗ ấm áp và phảng phất đàn hương, khiến người ta vừa ngửi đã thấy tịnh tâm lạ. Ta đang kinh sợ, thuận thế liền ôm chặt hòa thượng không buông. Là hòa thượng cũng không đẩy ta ra. Ý không đẩy, ta liền mặt dày ôm tiếp.

Chợt, một dải lụa trắng lao tới cắt ngang ta và hòa thượng, ta lập tức buông hòa thượng, mà hòa thượng cùng lúc đó cũng đẩy ta ra để tránh. Ta bật ra phía sau, rơi vào một vòng tay thoang thoảng hương quen thuộc.

Ta ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tiểu Bạch nhà mình đang mỉm cười dịu dàng đến độ mắt phượng cũng híp lại thành một đường chỉ. Hắn nhanh chóng khoác ngoại bào của mình lên người ta để che đi cánh xuân dưới lớp xiêm y ướt mem, đoạn vừa đưa tay ôm chặt thắt lưng ta, gật đầu chào hòa thượng, phong thái thong dong hữu lễ, không bắt bẻ được chỗ nào, giọng êm như nước chảy, nói:

”Tại hạ Tử Trúc phong Bạch Tố Trân, tạ ân Pháp Hải đại sư đã cứu giúp xá muội. Xá muội từ nhỏ quen bị tại hạ nuông chiều, tính tình bướng bỉnh không hiểu chuyện, kính mong đại sư chớ trách.”

Ta tức giận câu vào hông Tiểu Bạch một cái. Tên Tiểu Bạch này, dám nói xấu ta trước mặt người ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tiểu Bạch Và Hòa Thượng (3)

“Tại hạ Từ Trúc phong Bạch Tố Trân, tạ ân Pháp Hải đại sư đã cứu giúp xá muội. Xá muội từ nhỏ quen bị tại hạ nuông chiều, tính tình bướng bỉnh không hiểu chuyện, kính mong đại sư chớ trách.”

Ta nghe Tiểu Bạch nói thế, mới biết hóa ra hòa thượng này tên là Pháp Hải.

Pháp Hải ...

Chẳng hiểu tại sao, ta cứ luôn cảm thấy cái tên này rất quen thuộc. Từ sâu thẳm trong tiềm thức, dường như ta từng đem nó khắc sâu vào lòng mình.

Pháp Hải ...

Hai chữ ấy vang lên từ một thoáng xa xôi nào đó.

Yêu triền miên.

Hận không dứt.

....

“Thanh Xà ta tu luyện năm trăm năm, chưa từng động lòng trước một nam nhân nào. Pháp Hải ngươi ... chính là người đầu tiên của ta. Nếu ngươi muốn, ta có thể buông bỏ hết tất cả, tự phế pháp lực, làm một nương tử bình thường của ngươi, chỉ của một mình ngươi thôi. Chúng ta tìm một vùng non xanh nước biếc, sống cuộc sống an nhàn tự tại, được không Pháp Hải?”

“Hỗn xược! Xà yêu vô tri, đừng thốt lời mê hoặc!”

“Pháp Hải! Tiểu Thanh ta chưa bao giờ nói dối, ta thật sự chưa từng dùng yêu thuật mê hoặc đối với ngươi! Tại sao ngươi lại cứ luôn không tin? Ngươi đúng là con lừa ngu ngốc, chỉ biết tự lừa mình dối người, nói toàn những đạo lý đối trá! Ngươi có dám thề độc trước Phật Tổ rằng trong lòng chưa từng mấy may lung lay vì ta không?”

“Ta, Pháp Hải, từ trước đến nay chưa từng, và cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ yêu ngươi, xà yêu.”

“Pháp Hải, ta hận ngươi! Ta hận ngươi! Ca ca của ta nói đúng, Tiểu Thanh ta có mắt không trông mới đi yêu ngươi. Ngươi luôn miệng nói yêu tình vô tình, vô tri, kỳ thực chính ngươi mới là kẻ vô tình nhất. Tại sao ngươi chỉ có kim bát để diệt trừ yêu tinh, mà không có trái tim để khoan dung cảm hóa? Trong đời ta, mỗi một chuyện ta đã làm thì không bao giờ hối hận ... Ngoại trừ việc yêu ngươi ...”

“Tiểu Bạch, Thanh nhi biết sai rồi, Thanh nhi biết sai rồi ... Năm đó, muội không nên khăng khăng cãi lời huynh đi yêu Pháp Hải, muội nên tránh xa hắn ta ra, thật xa, thật xa ... Nhưng mà, bây giờ, không kịp nữa rồi, Thanh nhi đã không còn đường quay lại nữa rồi ...”

...

Là ai đang không ngừng nói chuyện bên tai ta?

Đừng nói nữa!

Im đi!

Im đi!

Ta tựa vào người Tiểu Bạch, hai tay ôm chặt lấy đầu.

Tiểu Bạch vội vàng bỏ mặc Pháp Hải, lo lắng đỡ lấy ta, liên tục hỏi:

“Thanh nhi, muội sao rồi? Lên tiếng đi, đừng dọa ca ca!”

Ta ôm đầu, từ khóe mắt ứa ra một chất lỏng ấm nóng. Ta đưa tay lên lau đi, chỉ thấy một màu đỏ chói mắt.

Tiểu Bạch từng nói, yêu tinh không có nước mắt.

Khi đau thương đến cực độ, cái chảy ra từ mắt của chúng ta, chính là máu.

Là huyết lệ.

Tiểu Bạch ôm chặt lấy ta, im lặng không nói.

Ta rúc vào lòng hắn, bật khóc:

”Đầu của ta rất đau... Mắt cũng rất đau ...”

Tiểu Bạch âu yếm đưa tay chạm nhẹ lên trán ta, nói rất khẽ:

”Thanh nhi ngoan, ngủ đi, ngủ một giấc sẽ không đau nữa ...”

Mi mắt ta dần dần nặng nề, cuối cùng lặng lẽ thiếp đi trong lòng hắn.

Trời đất bỗng trở về một màu đen yên tĩnh.

Nơi đó không có Pháp Hải.

Thật tốt quá.

Ta choàng tỉnh dậy.

Đập vào mắt là gian phòng quen thuộc của Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch thấy ta đã dậy, liền mỉm cười ôn hòa, xoa xoa đầu ta hỏi:

”Dậy rồi à? Sao muội không ngủ thêm một lúc nữa?”

Ta vội hỏi:

”Sao ta lại về đây rồi? Tên hòa thượng ... hòa thượng ...”

Ta bỗng đứng lại không tài nào nhớ nổi tên của hòa thượng. Y gọi là gì nhỉ?

Rõ ràng là ta đi ra ngoài tìm Tiểu Bạch, sau đó đuổi theo hòa thượng tới bên sườn núi. Sau đó nữa ... Sau đó nữa thì thế nào?

Tiểu Bạch nắm lại bàn tay đang vò đầu bứt tóc của ta, khẽ mắng yêu:

”Nha đầu ngọc, vốn đã không đẹp để gì rồi, đừng tự hủy dung nữa.”

Ta tức giận cúi hắt một cái, trừng mắt:

”Ai nói không đẹp! Con hồ tinh ở động Thanh Ba bảo rằng xung quanh năm trăm dặm gần đây không nữ yêu nào đẹp hơn muội đây!”

Tiểu Bạch nheo mắt:

”Hồ tinh động Thanh Ba sao?”

Ta đánh hơi thấy mùi nguy hiểm đâu đây, lại không biết đến từ đâu, nghĩ thầm có lẽ trực giác của mình sai rồi, liền quẳng sau đầu, quay về đề tài chính.

”Ca ca, tên hòa thượng ... gì gì đó, y đâu rồi? Y không làm hại gì huynh chứ?” Ta lo lắng xem xét một lượt từ trên xuống dưới người Tiểu Bạch. May thật, không thấy dấu vết bị thương nào.

Tiểu Bạch kinh ngạc:

”Thanh nhi nói hòa thượng nào?”

”Tên hòa thượng chúng ta vừa gặp bên sườn núi ấy!” Kỳ lạ, vẻ mặt của Tiểu Bạch cứ như không biết ý vậy.

Tiểu Bạch cười, khẽ nhéo nhéo chóp mũi ta, bảo:

”Thanh nhi chưa tỉnh ngủ phải không? Từ sáng đến giờ muội vẫn nằm trên giường này cho ca ca ăn, lấy đâu ra hòa thượng nào chứ?”

Ta lại đưa tay cúi hắt một cái rõ mạnh.

Hừ! Lão xà tinh không biết xấu hổ!

Lại nghĩ đến lời hắn nói, ta nhẹ thờ phào một cái. May thật, chỉ là ác mộng.

Thanh Thanh ta luôn sống vô tư, nói chính xác thì là não ngắn, không có sầu lo gì ngoài ba việc: ăn, ngủ, làm nũng với Tiểu Bạch. Thế nên, trước nay vốn rất ít khi nằm mơ. Không ngờ vừa bị tên Tiểu Bạch này hành hạ một buổi, lại có giấc mộng kỳ quái như vậy.

Đều tại Tiểu Bạch!

Ta tức giận nhe răng cắn lên tay hắn một cái, lại sợ hắn đau nên không dám cắn mạnh.

Òa òa, tại sao ta lại bị kịch như thế chứ, ngay cả cắn hắn cũng không nổi là thế nào!!!

Tiểu Bạch bị ta cắn, chẳng những không đau, lại còn bật cười bảo:

”Thanh nhi, đừng cắn, ngứa.”

Òa òa, hắn đang sỉ nhục ta! Có con rắn nào cắn người mà khiến người ta ngứa như ta không kia chứ! ㄥ.ㄥ

Thế là rắn ta lại chui vào trong chăn u buồn rồi.

Tiểu Bạch chọc chọc vào chăn một cái.

”Ta đang u buồn, không được làm phiền!”

Tiểu Bạch chọc chọc vào chăn hai cái.

”Đã bảo ta đang u buồn, không được làm phiền!”

Tiểu Bạch chọc chọc vào chăn ba cái, thờ dài:

”Thanh nhi không muốn ăn thịt? Tiếc thật, vì huynh đành đem đi đồ thôi.”

Sau đó ...

Không có sau đó, vì ta đã dùng tốc độ gió cuốn lao xuống giường.

Muốn u buồn thì cũng phải ăn mới có sức để u buồn mà! ^.^

Ta nhìn bàn thức ăn, bốn món mặn, ba món xào, hai món canh, hai món tráng miệng. Hoàn toàn giống với trong giấc mộng của ta! Ta có chút sùng người, nhưng rất nhanh bị mỹ thực quyến rũ. Mặc kệ, ăn trước mới suy nghĩ tiếp đi!

Ta chỉ ăn một chốc là hết cả bàn ăn, xoa bụng thỏa mãn leo lên giường, chuẩn bị u buồn tiếp.

Tiểu Bạch hỏi:

”Thanh nhi no rồi sao?”

Ta ngoan ngoãn gật gật đầu:

”Dạ.”

Tiểu Bạch mỉm cười, khẽ than:

”Nhưng mà ca ca rất đói ...”

Ta có chút áy náy cúi đầu sờ sờ mũi. Đường như khi nãy chỉ có ta ăn, hắn chỉ ngồi nhìn thôi. Ta lí nhí nói:

”Xin lỗi, ta không cố ý ...”

Tiểu Bạch hí mắt phượng:

”Không sao, ca ca ăn Thanh nhi là đủ rồi.”

“...”

Sau đó ...

Không có sau đó, bởi vì ta đã bắt hạnh rơi vào miệng con rắn xấu xa này.

Tiểu Bạch lúc này không ôn hòa như buổi sáng, ta bị hắn giày vò lẫn qua lẫn lại, không ngừng khóc xin. Tiểu Bạch lại không mềm lòng chút nào.

Đến cuối cùng, trước khi ngắt đi, trong mơ mơ màng màng, ta như thấy Tiểu Bạch ôm siết lấy mình, chặt đến độ tựa hồ muốn dung nhập ta vào cốt tủy của hắn.

”Thanh nhi là của ta, không ai có thể cướp đi được ...”

Dường như ta nghe thấy tiếng ai đó thì thào bên tai. Giọng nói của hiện tại đan xen vào giọng nói trong tiềm thức từ xa xăm vọng về.

Mà ta, đã chìm vào bóng tối mịt mù.

Không có hiện tại.

Cũng không có quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ngoại Truyện: Chuyện Cũ Theo Gió Bay

Điều hối hận nhất trong đời của Tiểu Thanh là yêu Pháp Hải.

Còn điều hối hận nhất trong đời Bạch Tổ Trân là đã không thể ngăn cản Tiểu Thanh yêu Pháp Hải.

Bạch Tổ Trân yêu Tiểu Thanh, rất yêu, rất rất yêu. Tình yêu ấy không rõ bắt đầu từ bao giờ, chỉ biết trong lúc âm thầm, lặng lẽ, nó đã sinh cành cắm rễ trong tim hắn, để rồi ngàn đời vạn kiếp không thể quay đầu lại nữa.

Bởi vì hắn yêu Tiểu Thanh, nên mới trân trọng nàng như thế. Nàng là bảo bối, là miếng thịt trong tâm can hắn. Từ bé đến lớn, không có thứ gì nàng muốn mà hắn không cố hết sức để cho nàng, hắn chưa bao giờ nở nói một câu cự tuyệt với nàng. Hắn yêu nàng, sủng nàng có mấy phần như huynh trưởng với muội muội, mấy phần như phụ thân với con gái, lại có mấy phần như phu quân với tiểu thê tử. Bình thường, hắn không nở mắng, nên mỗi lần tức giận chỉ biết ra vẻ thờ ơ không quan tâm tới nàng. Nhưng mỗi khi như thế, lại chẳng rõ là hắn đang phạt nàng hay phạt chính mình.

Mãi đến sau này, Bạch Tổ Trân vẫn hối hận không thôi vì cách yêu dung túng ấy của mình. Nếu không phải hắn quá nuông chiều nàng, khiến nàng quen muốn gì được nấy, thì có lẽ, sau khi xuống núi gặp Pháp Hải, nàng đã không dễ dàng thấy thú vị với y, từ đó nảy sinh tình yêu. Tiểu Thanh vốn quen được hắn yêu chiều, thậm chí lớn tiếng mắng nàng một chút cũng không đành lòng. Nay gặp Pháp Hải, y dám quát nàng, làm trái ý nàng, nàng bèn cảm thấy lạ lẫm. Một người quen ăn sơn hào hải vị, đột nhiên nếm thử món đậu tương rau dưa bình thường, tất nhiên thấy mới lạ, ngon miệng. Tương tự như thế, trong cuộc sống suốt năm trăm năm luôn được yêu chiều dung túng của Tiểu Thanh, đột nhiên xuất hiện một con lừa ngựa Pháp Hải khiến nàng nếm trải đủ mọi cảm giác tức giận, tủi thân, bất lực, đau khổ, oán hận. Rốt cục, nàng đã yêu y, không thể quay đầu.

Năm đó, Bạch Tổ Trân vẫn là một xà tinh thiện lương, cao khiết, một lòng tu tiên đạo. Thế nhưng, hắn vì Tiểu Thanh, tự từ bỏ cơ hội thành tiên trước mắt. Hắn chung quy vẫn luôn lo lắng bận lòng vì nàng. Nếu hắn thành tiên, nàng hẳn còn chưa đủ đạo hạnh, một mình lẻ loi trợ trợ dưới trần gian, bị người bắt nạt, hắn làm sao yên tâm. Bồ Tát nói với hắn, cơ hội thành tiên chỉ có một, nếu đến kỳ mà hắn không tới chỗ của Thái Ất chân nhân để lấy Bạch Ất kiếm, thanh trừ yêu khí, thì vĩnh viễn sẽ bỏ lỡ tiên lộ, vô duyên với tiên bang. Bạch Tổ Trân nghĩ, đành vậy, hắn thà để nàng đắc đạo bỏ lại mình hắn nơi phàm gian, chứ không nở bỏ rơi nàng mà lên trời. Hắn sẽ ở bên chờ che cho nàng phi thăng thành tiên, sau đó ở lại trong gian nhà trúc tại Tử Trúc phong, đợi chờ nàng thi thoảng chợt nhớ tới hắn, hạ phẩm ghé thăm vài ba khắc, như vậy đã đủ mãn nguyện rồi.

Tất thấy những gì hắn làm cho nàng, Bạch Tổ Trân đều giấu kín, chưa một lần hé môi nửa lời. Hắn sẽ không để tình yêu của mình ngăn cản con đường thành tiên của nàng, cũng không đành lòng để tư tâm của bản thân vấy bẩn nàng. Thanh nhi của hắn cứ làm một Thanh nhi vô ưu vô lo là được, tất cả những gì tốt đẹp nhất, hắn dành cho nàng, còn mọi khổ đau phiền muộn, một mình hắn gánh là đủ rồi.

Khi ấy, Bạch Tổ Trân cho rằng đó là tình yêu cao cả. Sau đó, hắn mới biết, cao cả thực chất là nhu nhược. Bởi vì yêu mà không có dũng khí đi tranh giành, chưa thử đoạt lấy đã đầu hàng buông tay, những kẻ nhu nhược trên đời này thường như hắn của năm đó, tự dùng hai chữ “cao thượng” để biện minh cho sự nhu nhược của mình.

Ngụ ngốc.

Thật sự ngu ngốc.

Một năm đó, Thanh nhi lên hắn xuống núi.

Bạch Tổ Trân muốn phi thăng thành tiên, Bồ Tát bảo nàng ta còn vướng ân nợ nơi trần gian, phải tìm ân nhân của mình để báo đáp cho trọn, lúc ấy mới rũ bỏ mọi sự mà lên trời được. Tiểu Thanh nửa do ham vui, nửa do muốn giúp tỷ tỷ, liền xuống núi giúp đỡ Bạch Tổ Trân.

Hai nàng được Thái Bạch Kim Tinh chỉ điểm rằng ngày nọ tháng nọ, đứng chờ bên bờ Tây Hồ, trên cây Đoạn kiều, sẽ gặp được ân nhân.

Bạch Tố Trinh nhận nhầm Pháp Hải là ân nhân. Bây giờ, Pháp Hải còn là một hòa thượng ngây ngô xuống núi hóa duyên, chưa biết chút pháp lực nào, gặp hai nàng cũng không nhận ra là yêu tinh. Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh giả làm hai thiên kim tiểu thư gặp đạo tặc, Pháp Hải ra tay đánh cướp giải cứu. Hai người quyên một số bạc lớn cho y mang về xây chùa.

Sau đó, Bạch Tố Trinh phát hiện ra bản thân đã nhầm người, lập tức chạy đi tìm Hứa Tiên, làm sao còn tâm trí để ý đến Pháp Hải? Pháp Hải mang theo số bạc, bị ngờ là kẻ cướp quan ngân, chịu tra tấn thừa sống thiếu chết. Tiểu Thanh thấy con lừa ngựa này cũng thú vị, bèn nhân rồi ra tay cứu giúp. Cả hai cùng trải nhiều hoạn nạn, sinh tử có nhau, dần dần nảy sinh tình cảm.

Pháp Hải lúc ấy vẫn chưa phải là Pháp Hải cố chấp như sau này. Y không biết Tiểu Thanh là yêu xà, trong lòng lại cảm kích nàng xả thân cứu mình, lâu dần ở cạnh nhau, không khỏi sinh lòng yêu mến. Thậm chí, y từng có ý nghĩ hoàn tục, sau đó cả hai tìm một vùng non xanh nước biếc, dựng một gian nhà bên bờ suối, cùng nhau hạnh phúc sống suốt đời.

Đến khi Bạch Tố Trân ngăn dậm bốn ba tìm được Thanh nhi của hán giữa chốn phàm gian, nàng đã đối với Pháp Hải tình cảm đậm sâu.

Bạch Tố Trân vẫn cho rằng bản thân yêu nàng không cần hỏi đáp.

Nhưng không. Khi thấy hai người ấy vui vẻ bên nhau, hán đột nhiên ghen tỵ, vô cùng ghen tỵ, ghen tỵ đến điên cuồng.

Hán có thể chấp nhận để Thanh nhi đắc đạo thành tiên, bởi thiên quy nghiêm ngặt, thần tiên không thể có tình yêu nam nữ, nàng chung quy cũng vẫn là của hán, một mình hán mà thôi.

Nhưng nay, hán làm sao tha thứ cho việc một phàm nhân thua kém hán trăm lần vạn lần có được nàng? Thanh nhi là bảo bối trong lòng hán, là miếng thịt trong tâm can hán, hán thà khổ sở nhẫn nhịn dục vọng, đêm đêm tắm nước lạnh, cũng chưa từng nỡ để tư tâm xấu xa vấy bẩn nàng nửa phần. Vậy mà phàm nhân ngu muội kia lại dám chạm đến nàng, hán sao có thể không hận?

Trong thâm tâm của Bạch Tố Trân, hán luôn cho rằng Pháp Hải chỉ mê luyện về bề ngoài xinh đẹp mỹ miều của Tiểu Thanh, không phải thật lòng với nàng. Hán tự lấy cho mình cái lý do chính đáng là bảo vệ Thanh nhi, giúp nàng chuyên tâm tu luyện, để chia rẽ nàng với Pháp Hải. Phải. Tất cả chỉ là vì tốt cho nàng mà thôi. Không phải là tư tâm xấu xa của hán. Hán tự nhủ như vậy.

Sau đó, Bạch Tố Trân sắp xếp để Pháp Hải phát hiện ra Tiểu Thanh là xà yêu. Quả như hán dự đoán, phàm nhân ngu muội kia sợ đến tái mặt, thấy nàng là làng tránh. Hán nhìn ánh mắt ngờ ngàng của Thanh nhi khi nàng trông thấy thái độ của Pháp Hải, trong lòng muôn phần xót xa. Đáng tiếc, Tiểu Thanh chỉ luôn nhìn về phía Pháp Hải, chưa bao giờ quay đầu để thấy ánh mắt yêu thương của hán.

Sau đó nữa, Bạch Tố Trân vô tình nói cho Pháp Hải rằng Tiểu Thanh đã dùng yêu thuật mê hoặc y, lại giả danh nàng mà giết sư phụ của Pháp Hải. Đúng như hán đã bày mưu trước, Pháp Hải tin là thật, đem lòng oán hận Tiểu Thanh.

Ha ha, y thế mà lại tin là thật!!!

Bạch Tố Trân vừa buồn cười cho cái gọi là tình thâm của phàm nhân, lại vừa chua xót cho những tình cảm sâu nặng mà Thanh nhi ngốc của hán đã bỏ ra.

Thanh nhi, muội hãy nhìn cho rõ, thế non hẹn biển, tình sâu nghĩa nặng của phàm nhân, lại không thể địch lại một lời nói dối.

Pháp Hải được lão phương trượng trước khi viên tịch truyền cho trăm năm pháp lực, trở thành Pháp Hải đại sư lập thế sẽ diệt trừ hết yêu ma trong thiên hạ. Y xem quãng thời gian bị Tiểu Thanh “mê hoặc” là nỗi ô nhục lớn nhất đời mình, gặp nàng luôn đuổi tận giết tuyệt, không hề nương tay.

Bạch Tố Trân nghĩ rằng nhìn thấy Pháp Hải tuyệt tình như thế, hán Thanh nhi của hán đã sáng mắt ra, buông bỏ đoạn nghiệt duyên này, trở về bên hán, hán sẽ xem như chưa bao giờ xảy ra chuyện gì. Nếu nàng không muốn tu tiên đạo, hán sẽ không ép buộc. Chỉ cần hai người bên cạnh nhau như trước đây đã đủ lắm rồi.

Nào ngờ tính tình của Tiểu Thanh vô cùng ương ngạnh, cho dù đụng phải vách đá cũng thà bị máu chảy đầm đìa chứ nhất định không quay lại. Nàng ngoài miệng luôn cứng rắn, kỳ thực đối với người mà nàng để trong lòng, dù tự hại chính mình cũng không nỡ nhe ra răng độc với người nọ. Không phải Pháp Hải có khả năng tổn thương Tiểu Thanh, mà là Tiểu Thanh cho phép y tổn thương mình. Tiểu Thanh khẳng định một mực yêu Pháp Hải, mặc cho bị tổn thương bao nhiêu, cũng nhất quyết không quay đầu. Nàng mất hết pháp lực, nhưng nghe tin Pháp Hải gặp nạn, vẫn quỳ xuống cầu xin Bạch Tố Trân mang nàng đi cứu y. Đó là lần đầu hán trông thấy Thanh nhi của mình cúi đầu trước mặt người khác. Không đúng, Thanh nhi của hán không nên như thế! Nàng nên là cô nàng rắn kiêu ngạo, ương bướng, không coi ai ra gì, khiến hán vừa phiền não vừa yêu thương vô cùng. Tại sao vì một Pháp Hải, nàng có thể biến mình thành thế này? Y có gì xứng với nàng chứ? Tại sao bao nhiêu hi sinh của hán, nàng lại làm như không thấy, tại sao nàng cứ nhớ mãi những điểm tốt nhỏ nhoi của Pháp Hải?

Bạch Tố Trân không phục, không cam tâm. Nhưng hán luôn mềm lòng trước Tiểu Thanh. Điều này chưa từng có ngoại lệ.

Hán đưa nàng đi tìm Pháp Hải, đổi lại chỉ là Tiểu Thanh bị tổn thương nhiều hơn. Hán hận đến muốn giết Pháp Hải, Tiểu Thanh lại cản trước mặt không cho hán ra tay. Hán nhất quyết bỏ mặc nàng, trở về Nga My đình. Hán sợ rằng nếu mình còn ở lại nơi này thêm một giây một khắc nào nữa, còn thấy nàng một mực sống chết vì Pháp Hải nữa, hán sẽ không kiềm được mà giết nàng, sau đó tự sát. Hán bị suy nghĩ kóe lên trong đầu làm kinh sợ. Tại sao hán có thể nghĩ như vậy? Hán vốn thường hành thiện cứu người, trước nay chưa từng hại một ai.

Không đúng. Hán đã giết lão phương trượng. Hán giết ông ta để chia rẽ Pháp Hải và Thanh nhi. Tay hán đã nhuộm máu người. Suốt đời này, vĩnh viễn không bao giờ có thể trở lại là một Bạch Tố Trân ôn hòa hiền lành trên Nga My đình nữa.

Bạch Tố Trân chỉ nghĩ lãnh mặt Thanh nhi một thời gian, giống như mọi khi hắn vẫn lảng tránh nàng để cho nàng biết rằng hắn đang rất giận. Hắn chắc hẳn rằng cũng như trước đây, chẳng mấy chốc nàng sẽ chủ động đi tìm hắn làm hòa, rúc vào lòng hắn mà làm nũng.

Thế nhưng ...

Cái Bạch Tố Trân chờ được là tin dữ từ miệng của Bạch Tố Trinh: Thanh nhi đã không còn nữa. Nàng hóa thành một chuỗi ngọc xanh, cùng Pháp Hải đi khắp thế gian chuộc lại lỗi lầm.

Năm xưa, tiền kiếp của Pháp Hải từng cho Tiểu Thanh một chuỗi Phật châu.

Bây giờ, Tiểu Thanh hóa thành một chuỗi Phật châu khác, trả lại ân tình đó cho y.

Thật là một câu chuyện tình cảm động lòng người.

Vậy còn hắn? Hắn là gì trong câu chuyện này?

Ngay cả tên của hắn cũng không được nhắc đến trong câu chuyện lưu lại về sau của hậu thế.

Người ta chỉ biết có một Bạch Xà Bạch Tố Trinh yêu và kết duyên cùng Hứa Tiên, một Thanh Xà Tiểu Thanh yêu hận triền miên với hòa thượng Pháp Hải. Cuối cùng, Bạch nương tử cùng quan nhân của nàng ta đoàn viên. Tiểu Thanh hóa thành chuỗi ngọc vĩnh viễn bầu bạn bên đại sư mà nàng yêu.

Hắn là gì?

Một nhân vật phụ không ai nhớ mặt đặt tên.

Ngay cả khi chết, nàng cũng muốn ở bên Pháp Hải.

Bạch Tố Trân cảm thấy thật buồn cười, buồn cười cho cái tình yêu “cao thượng” của mình. Làm người tốt thì được gì chứ? Hi sinh thầm lặng thì có ai biết ai hay?

Hắn gặp nàng trước, yêu nàng trước, mọi cách che chở bảo vệ nàng, nàng lại một lòng sống chết vì người kia.

Yêu cũng Pháp Hải.

Hận cũng Pháp Hải.

Hắn mãi mãi chỉ là một ca ca tốt, không hơn không kém.

Nếu đã làm người tốt lại có kết cục như vậy, tại sao hắn phải sống cho người khác?

Bạch Tố Trân không rõ là hắn đã điên cuồng giết bao nhiêu người. Pháp Hải cứu một người, hắn giết một người.

Cuối cùng, hắn cũng đoạt lại được Thanh nhi của hắn. Bây giờ, nàng chỉ là một chuỗi ngọc màu xanh, vô tri vô giác.

Hắn áp chuỗi ngọc vào má, cọ cọ mấy cái, chỉ cảm thấy khóe mắt đau nhói. Hai hàng huyết lệ từ mắt ứa ra, rơi xuống chuỗi ngọc.

Xà yêu không có nước mắt.

Thứ chảy ra từ mắt khi bị thống hận cùng, chính là máu.

Bạch Tố Trân đốt chuỗi ngọc thành tro trong ánh mắt thẳng thốt của Pháp Hải, sau đó bỏ tro vào một chiếc túi, đặt vào ngực áo, nơi gần tim nhất.

Một năm đó, khi Bạch Tố Trân cảm thấy sinh mệnh của mình đang đi đến tận cùng, hắn dùng một mồi lửa, tự thiêu.

Trăm ngàn năm sau, tro cốt của hắn trộn lẫn với tro cốt của nàng. Rốt cục, không phân rõ được đâu là nàng, đâu là hắn nữa.

Kiếp này đã viết một dấu chấm hết trên trang “Bạch Xà truyền”.

Nếu tất cả được quay lại từ đầu ...

Nếu tất cả có thể quay lại từ đầu ...

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 12: Tiểu Bạch Và Chuối Ngọc

Ta cảm thấy rất mệt mỏi.

Đã nửa tháng rồi, mùa xuân cũng đã qua, vậy mà Tiểu Bạch vẫn chưa chịu buông tha, ngày nào cũng quấn lấy ta than đói, sau đó đề ta xuống “ăn thịt”.
(=___=)

Ngày tháng của ta cứ luẩn quẩn trong cái vòng được Tiểu Bạch cho ăn rồi bị Tiểu Bạch ăn lại, ta sâu sắc cảm thấy mình bị thiệt. Mỗi ngày hắn chỉ cho ta ăn ba bữa, mỗi bữa ta chỉ ăn một nhón là hết. Còn hắn thì bất cứ lúc nào động dục đều có thể đề ta xuống, không phân biệt giờ giấc, nơi chốn, tâm trạng của ta thế nào.

Lúc ta đang trong trạng trái u buồn, không muốn bị làm phiền, hắn cười bảo:

“Không sao, vì huynh sẽ làm cho Thanh nhi không còn buồn nữa.”

Đúng vậy, hôn mê thì làm sao biết buồn được? π.π

Khi ta đang vui vẻ, bảo rằng không cần hắn nữa, Tiểu Bạch lại ưu thương nói:

“Thanh nhi chán ca ca rồi sao? Có phải Thanh nhi có người mới rồi nên không cần ca ca nữa không? Cũng phải, vì huynh đã già, từ xưa sắc suy thì yêu giảm, ta không trách Thanh nhi.”

Ta: “...” Rõ ràng bản cô nương bị hắn nhốt trên ngọn núi này, ngay cả một động vật giống đực còn không được tiếp xúc, người mới ở đâu ra? Ở đâu ra?

Tuy vậy, thấy đáng về cô đơn ưu sầu của Tiểu Bạch, ta vẫn không chịu được, liền hạ giọng dỗ:

“Tiểu Bạch, không phải vậy đâu, huynh đừng nghĩ nhiều, Thanh nhi sao có thể không cần ca ca chứ?”

Tiểu Bạch lập tức thay chiếc mặt nạ u buồn, nhoen miệng cười dịu dàng:

“Thật sao?”

Ta thành thật gật đầu liền hai cái.

Tiểu Bạch cong lên khoe môi, nhẹ nhàng cầm tay ta đặt lên dây thắt lưng, thì thầm dụ hoặc:

“Vậy ... Thanh nhi chứng minh đi?”

Ta ngơ ngác:

“Chứng minh cái gì?”

Tiểu Bạch che miệng khẽ cười, bàn tay trắng muốt như sứ của hắn giật nhẹ dây thắt lưng một cái, sợi dây màu trắng lập tức rơi xuống, vạt áo nửa hở nửa khép. Hắn cứ như vậy mà tựa người vào gốc đào, mỉm cười ngoác ngoác tay gọi ta:

“Thanh nhi ngốc, qua đây.”

Đặc tính mềm mại không xương của rắn khiến Tiểu Bạch có thể uốn mình rất dẻo quấn lấy gốc đào, chiếc đuôi màu trắng mềm mại của hắn kéo ta lại sát bên mình, sau đó nó mơn man vuốt ve khắp người ta. Tiểu Bạch ghé lại gần, hơi thở như lan phả vào vành tai của ta, khe khẽ thốt lên bốn chữ:

“Yêu ca ca đi ...”

Ta lập tức thanh tỉnh, cảnh giác nhìn hắn:

“Tiểu Bạch, huynh muốn làm gì?”

Đúng là không thể lờ là đề phòng lão xà tinh này mà! ㄟ_ㄟ

Tiểu Bạch lại ưu thương nhìn ta, tay hắn cầm lấy tay ta, nhẹ nhàng len vào vạt áo của hắn, khi đầu ngón tay ta chạm vào da thịt mát lạnh, hắn cũng thỏa mãn khẽ rên một tiếng:

“Ừm ... Ca ca muốn làm gì ... Thanh nhi không biết sao?”

“Không được! Đây là bên ngoài!” Ta vội rút tay lại, Tiểu Bạch lại nắm chặt không buông. Giằng co một lúc, tay ta vô tình chạm vào đỉnh hông mai của hắn.

Tiểu Bạch lại rên nhẹ một tiếng, híp mắt nhìn ta, sau đó khẽ nhéo chớp mũi của ta, trên:

”Thanh nhi xấu lắm, hóa ra là muốn ăn chỗ đó của ca ca sao? Được thôi, hôm nay ca ca không ăn Thanh nhi, để cho Thanh nhi ăn ca ca no nê, thích không?”

Nghe có vẻ như ta được lợi thì phải? Ta thầm tính toán trong lòng.

Tiểu Bạch đưa tay cời sợi dây buộc tóc màu trắng xuống, mái tóc đen nhánh như thác của hắn nhất thời tuôn đổ trên tay ta. Ta không nén được, vươn tay lướt nhẹ trên suối tóc, chỉ thấy mềm mại như tơ, khiến người ta yêu thích không buông tay.

Tiểu Bạch thấy ta nghịch tóc của mình đến say mê, sóng mắt lấp lánh, dào dạt đưa tình, cười hỏi:

”Thanh nhi thích không?”

Ta gật gật đầu, quả thật là tóc của Tiểu Bạch chơi rất thích, vừa êm vừa dày.

Tiểu Bạch điểm nhẹ lên trán ta, bảo:

”Chỉ là mái tóc thôi đã thích như vậy, ca ca cho Thanh nhi thử khác chơi vui hơn, được không?”

Tiểu Bạch thích dùng câu hỏi “được không”, “thích không” ở cuối câu, nhưng chúng vốn chỉ để trưng bày ra vẻ mà thôi, bởi vì hắn không bao giờ cần nghe câu trả lời của ta.

Cũng như lúc này, khi ta còn chưa kịp trả lời, hắn đã đưa tay đẩy ra vạt áo của mình. Xiêm y trắng muốt trượt từ đầu vai của hắn xuống, là lướt như một cánh bướm đập xuống mặt đất. Có lẽ vì Tiểu Bạch là một con rắn trắng, nên da hắn cũng có vẻ đặc biệt trắng hơn người thường, nhưng không phải trắng xanh, mà là trắng nõn như cốc trà sứ thường khi hắn vẫn dùng, cho người ta cái cảm giác rằng nếu lướt tay trên đấy, hắn sẽ mềm mịn vô cùng.

Tiểu Bạch chậm rãi cời từng chút y phục trên người, động tác vẫn thanh nhã phiêu dật muôn phần, khiến ta có cảm giác bản thân đang chà đạp một tiên tử không vương bụi trần. Khi mảnh vải cuối cùng trên người hắn được rút đi, Tiểu Bạch đưa ánh mắt mông lung sương khói của hắn về phía ta, ngượng ngùng nói:

”Thanh nhi ... Muốn ăn thế nào ... tùy Thanh nhi ...”

A a, lúc này không phải còn đang mặt dày quyến rũ ta phạm tội, bây giờ bị thiếu niên ngây ngô then thùng nhà ai nhập vào thế này?

Ta hừ một cái, không thèm để ý đến hắn, lắc đuôi đi vào nhà, dự định tìm một cái xà nhà để leo lên ngủ bù. Thật là buồn ngủ quá đi, nửa tháng nay bản cô nương có được ngủ yên buổi nào với lão xà tinh xấu xa này đâu!

Nào ngờ đi chưa được ba bước, ta đã bị một cái đuôi rắn màu trắng vừa dài vừa dai quấn lấy. Ta nhìn chiếc đuôi đó, lại ngó tới cái đuôi vừa ngắn ngủn vừa nhỏ xíu của mình, lập tức bỏ đi ý định giãy thoát. Bản cô nương còn rất tinh táo mà, cái đuôi của con rắn chín trăm tuổi hơn với đuôi của con rắn mới hai trăm tuổi, kẻ ngốc cũng biết cái nào mạnh hơn!

Tiểu Bạch vòng hai tay ôm lấy ta từ phía sau, da thịt trần trụi mát rượi áp sát vào lưng ta, khiến ta rùng mình một cái. Hắn lại khẽ cắn vành tai ta, hỏi:

”Thanh nhi muốn đi đâu?”

Ta nghiêng đầu tránh đi, lại giờ trò làm nũng:

”Tiểu Bạch, muội muốn vào trong ngủ, huynh thả muội ra đi ...”

Tiểu Bạch lại cắn vào tai ta một cái thật khẽ, nói:

”Ở đây cũng có thể ngủ mà ... Ngoan, ở đây ngủ với ca ca đi.”

Dứt lời, hắn ôm ta ngã người xuống đất. Vì có Tiểu Bạch làm đệm, ta ngã mà chẳng thấy đau chút nào. Ta vội bò dậy, lo lắng kiểm tra khắp người Tiểu Bạch xem có bị trầy xước ở đâu không, vừa sờ vừa hỏi:

”Tiểu Bạch, huynh đau ở đâu? Chỗ này có đau không? Còn chỗ này? Chỗ này thì sao?”

Mỗi lần ta chạm vào người hắn, Tiểu Bạch lại rên lên, có vẻ rất thống khổ. Ta xót hết cả ruột, càng cố gắng lên. Sau cùng, Tiểu Bạch cầm tay ta đặt vào hai cái vật nóng hổi trên đuôi hắn, mắt ngấn ngấn nước nhìn ta, than:

”Ưm ... Thanh nhi ... Chỗ này đau ...”

Ta biết mình bị trêu đùa, nhưng nhìn đáng vẻ đáng thương này của hắn cũng không tức giận được. Ta rút tay lại, hừ một tiếng. Lại thấy Tiểu Bạch đang nằm khỏa thân dưới gốc đào, trên thân cỏ xanh mướt, làn da trắng mịn của hắn càng nổi bật. Thi thoảng, những cánh đào hồng mon mọn là tả rơi xuống người hắn, đẹp không tả xiết.

Nhìn hần như vậy, ta đột nhiên thật muốn ... ăn tuyết lê chung đào. ㄥ.ㄥ

Ta lay Tiểu Bạch dậy, nài nỉ:

”Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, làm tuyết lê chung đào cho muội ăn đi!”

Tiểu Bạch bật cười, cọ cọ cằm vào trán ta, thờ dãi:

”Thanh nhi ngốc, tuyết lê chung đào ở ngay trước mặt muội đó, sao không ăn?”

Ta nhìn quanh quất:

”Ở đâu vậy ca ca?”

Tiểu Bạch cười thành tiếng, giọng vẫn êm tai vô cùng:

”Ghé xuống đây, ca ca chỉ cho...”

Ta ngoan ngoãn cúi xuống, lại đột nhiên bị một bờ môi mát lạnh bao phủ. Thoạt đầu, ta giãy giụa mấy cái. Sau đó, dần dần cảm thấy mùi vị không tệ, liền mặc kệ hần.

Trên là đào hồng, dưới là cỏ xanh, xa xa suối chảy róc rách, bên tai là hơi thở nóng rực của Tiểu Bạch, ta như mê muội thần trí, mặc hần điều khiển.

Tiểu Bạch xoa xoa đỉnh hồng trước ngực mình, thì thầm bên tai ta:

”Thanh nhi không phải rất thích ăn xôi đậu đỏ sao? Nào, lại đây ăn đi ...”

Ta mơ mơ màng màng làm theo, chỉ nghe tiếng thở dốc, tiếng rên khe khẽ của Tiểu Bạch, hòa với tiếng lá xào xạc thổi.

Ngày hôm ấy, ta rốt cục không rõ, dưới gốc đào ấy, là ta ăn Tiểu Bạch, hay Tiểu Bạch ăn ta.

Bởi vì, ta đã ngất đi trước khi “bữa tiệc” kết thúc. =.=

Khi ta tỉnh dậy thì đã là sáng hôm sau. Nửa tháng nay ta đã quen với việc cứ mở mắt tỉnh dậy là đã qua ngày mới như thế, rốt cục cũng không còn kích động như trước.

Khi ta mở mắt ra, dường như thấy Tiểu Bạch đang ngồi bên giường, tay cầm một xâu chuỗi ngọc màu tím biếc. Xung quanh chuỗi ngọc tỏa ra một ánh sáng dịu dịu huyền ảo, đẹp đến vô ngần. Nhưng Tiểu Bạch lại neho mắt phượng nhìn nó, trong mắt lạnh lẽo đầy sát khí.

Ta ngỡ rằng mình nhìn nhầm, chớp mắt một cái. Quả nhiên là nhìn nhầm. Tiểu Bạch vẫn ôn hòa như thường, thấy ta mở mắt ra liền ngọt ngào cười hỏi:

”Thanh nhi đã đói chưa? Ca ca đi hâm nóng thức ăn lại rồi dọn lên ngay.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu, lại với tay định bắt lấy chuỗi ngọc kia, nói:

”Tiểu Bạch, cho muội mượn xem với ...”

Nào ngờ, lần đầu tiên Tiểu Bạch từ chối yêu cầu của ta. Hần siết chặt lấy chuỗi ngọc, xâu chuỗi nhanh chóng nát thành bụi cát, rơi xuống từ kẽ tay của hần.

”Đây là vật không may, không có gì đáng để xem cả.”

Tiểu Bạch để lại một câu, sau đó quay lưng ra khỏi phòng.

Ta tức giận nhe răng cắn gối.

Hừ, Tiểu Bạch keo kiệt, chỉ có một chuỗi ngọc thôi, có cần phải nghiêm trọng vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13: Tiểu Bạch Xuống Núi

Tiểu Bạch thật đáng ghét.

Chỉ có một chuỗi ngọc, hắt lại keo kiệt, thà bóp nát chứ không cho ta. Ta vì chuyện ấy mà buồn bực suốt cả buổi, hừ hừ cuộn mình trên xà nhà, không chịu xuống.

Tiểu Bạch mang thức ăn đẩy cửa bước vào, trên khuôn mặt đã hoàn toàn mất đi vẻ lạnh lẽo khi nãy, cứ như đó chỉ là ảo giác của ta vậy.

Tiểu Bạch mỉm cười, đưa tay ngoắc ta:

”Thanh nhi, xuống ăn cơm thôi.”

Ta bĩu môi, quay đầu đi chỗ khác, lại muốn dùng thức ăn dụ dỗ ta sao? Đừng có mơ!

Tiểu Bạch bắt đầu dĩ cười yếu ớt, lại ngồi xuống bàn, nâng lên một bát sứ màu trắng, cầm muỗng đảo một vòng, từng miếng tuyết lê sóng sánh đuôi nhau trong bát, màu hồng nhạt của cánh đào tôn lên màu trắng tinh của tuyết lê, đẹp đẽ vô cùng.

Trông có vẻ rất ngon...

Ta lắc lắc đầu, tự mắng bản thân không có ý chí. Nhất định không được để mỹ thực mê hoặc, không được để mỹ thực mê hoặc ... Ta mặc niệm trong lòng, cố dời ánh mắt khỏi cái bát ấy.

Tiểu Bạch thờ dài, cúi xuống ra vẻ đang thì thầm với cái bát:

”Tuyết lê là tuyết lê, uống công ta chung ngươi nửa ngày liền, Thanh nhi cũng không thèm liếc nhìn ngươi một cái. Đã thế thì ngươi nói xem ta còn giữ ngươi làm gì, chi bằng mang đồ đi cho rồi...”

”Khoan đã!!! Huynh tính làm gì?” Ta thoáng thấy Tiểu Bạch toan đồ bỏ bát tuyết lê, vội hét toáng lên, lập tức dùng đuôi cuốn lấy.

Thật may, đuôi của ta vừa đúng lúc tiếp được cái bát, chưa đổ một giọt. Vừa ngẩng đầu lên, ta liền bắt gặp ánh mắt đầy ý cười của Tiểu Bạch.

Ta trừng mắt liếc hắt, cao giọng nói:

”Huynh cười cái gì? Bản cô nương miễn cưỡng ăn bát tuyết lê này là vì tiết kiệm lương thực, tiết kiệm lương thực thôi đấy!”

Tiểu Bạch rất ngoan ngoãn gật đầu:

”Ừ, Thanh nhi chỉ tiết kiệm lương thực thôi.”

Tiểu Bạch thật không thú vị, nếu hắt lại ta thì ta còn có cớ nói tiếp, đằng này hắt lại bày ra cái vẻ hiền lành hiểu chuyện đó, ta như đâm vào gối mềm, không thể phản bác được gì. Ta ôm lấy bát tuyết lê, cúi đầu ăn, không thèm để ý tới hắt nữa.

Sau khi ta xử xong cái bát, “thực nam” Tiểu Bạch rất ngoan ngoãn thu dọn bát đĩa, lại mềm giọng hỏi ta:

”Thanh nhi đã hết giận chưa?”

Ta hừ:

”Chưa, ta còn đang rất giận!”

Tiểu Bạch vẫn mỉm cười như gió xuân, nhỏ nhẹ nói:

”Là vì huynh không tốt, Thanh nhi đại nhân đại lượng tha cho vì huynh, được không? Thanh nhi phạt ta thế nào cũng được, tùy Thanh nhi xử lý.”

Nhìn dáng vẻ giống như con dâu nhỏ bị mẹ chồng bắt nạt của hắt, con giận của ta đã tiêu tan quá nửa rồi. Thôi, dù gì ta cũng không muốn đóng vai bà mẹ chồng khó tính mãi, tròn mắt đảo một vòng, linh cơ vừa động, bèn hỏi:

”Thật sự là muốn phạt thế nào cũng được sao?”

Tiểu Bạch gật đầu, nói:

”Ừ, phạt thế nào cũng được, ngoại trừ việc cho muối rời khỏi Từ Trúc phong này.”

Không thể nào! Làm sao hắt biết ta chính là đang nghĩ đến việc này?

Tiểu Bạch dường như đoán được ta đang thắc mắc cái gì, khẽ mỉm cười, cốc nhẹ vào đầu ta, bảo:

”Thanh nhi ngốc, muối muốn làm cái gì đều viết hết lên mặt rồi!”

Ta hốt hoảng sờ sờ mặt. Đầu có chữ nào đâu!

Tiểu Bạch nhìn thấy hành động của ta, không hề khách khí bật cười thành tiếng.

Ta thẹn quá thành giận, quay mặt đi chỗ khác, nói:

”Muội mặc kệ đấy, huynh nhất định phải cho muối xuống núi chơi!”

Tiểu Bạch khe khẽ thở dài, thật sâu nhìn ta hỏi:

”Từ Trúc phong này buồn chán như vậy sao, vì sao muốn xuống núi? Lẽ nào ngọn núi này nhất định không thể giữ chân được muối...”

Ta chưa kịp trả lời, Tiểu Bạch liền nói tiếp:

”Thôi, càng cấm chỉ càng phản tác dụng, Thanh nhi muốn xuống núi thì xuống đi. Vừa khéo ca ca cũng có việc cần xuống núi, ta sẽ đi cùng muối.”

Ta lập tức vui sướng nhào vào lòng hấn reo lên:

”Thanh nhi biết ca ca tốt với muối nhất mà! Yêu Tiểu Bạch quá đi!”

Tiểu Bạch dịu dàng vuốt vuốt tóc ta, nhỏ giọng hỏi:

”Nếu ... có một ngày, có người cũng tốt với Thanh nhi như ta, Thanh nhi cũng sẽ yêu người đó sao?”

Ta thành thật gật gật đầu:

”Tất nhiên rồi! Tiểu Thanh muối làm người rất sòng phẳng, ai tốt với muối, muối sẽ yêu người đó!”

Sợ hấn buồn lại không chịu cho ta xuống núi chơi, ta liền bổ sung:

”Nhưng mà huynh yên tâm đi, muối luôn yêu Tiểu Bạch nhất!”

Chỉ nghe Tiểu Bạch lại thở dài, dường như ngày hôm nay hấn đã thở dài rất nhiều lần. Tiểu Bạch nói, giọng có vẻ buồn buồn:

”Thanh nhi ngốc, đó không phải là “yêu” mà ca ca muốn. Ca ca muốn không phải là người được muối yêu nhiều nhất, mà là duy nhất. Có hiểu không?”

Ta không hiểu thật. Tại sao ta chỉ có thể yêu Tiểu Bạch? Vậy những người khác cũng yêu thương ta thì sao? Lẽ nào ta phải phụ rẫy họ?

Tiểu Bạch hơi bất lực, lại thở dài, nói:

”Thôi, ta cũng không ép Thanh nhi phải hiểu được ngay bây giờ. Chúng ta còn rất nhiều thời gian, một năm, mười năm, trăm năm, ngàn năm, ... chung quy rồi sẽ có một ngày muối hiểu được thôi.”

Ta thề lười, cười hỏi:

”Huynh không sợ trong thời gian chờ đợi đó, ta sẽ yêu người khác sao?”

Mắt Tiểu Bạch lóe lên một tia sắc bén, miệng thì vẫn mỉm cười, đáp:

”Chuyện đó sẽ không xảy ra.”

Lúc ấy, ta âm thầm khinh bỉ trong lòng, làm sao mà hấn dám chắc nịch như thế?

Lại không biết rằng, ý của Tiểu Bạch chính là, ta sẽ không thể yêu ai khác, cho dù có, người đó cũng không còn mạng để mà được ta yêu.

Rất nhiều năm sau, ta vẫn nghĩ, khi đấy nếu ta đủ sâu sắc để hiểu được ẩn ý trong câu nói của hấn, phải chăng nhiều chuyện như vậy đã không xảy ra?

Dưới chân núi Nga My.

Đường phố thật đông đúc, những hàng quán nối tiếp nhau, dòng người ngược xuôi ngược, tiếng rao hàng rôm rả, tiếng trò chuyện ríu rít. Ta như bị mê hoặc trong tất cả những thứ đó, hăng hái kéo Tiểu Bạch đi hết quầy hàng này đến quầy hàng khác.

Tiểu Bạch thường xuống núi chữa bệnh cứu người, mọi người luôn cho rằng hấn là đại phu lang bạt giang hồ, lại nhân việc hấn thường cứu giúp người

nghèo, không lấy một đồng trình nào, nên đối với hắn luôn kính trọng có thừa. Trên đường, rất nhiều thôn dân nhận ra Tiểu Bạch, ai nấy đều cười tươi lễ phép chào:

”Chào Bạch công tử.”

Có ông lão nọ vừa thấy hắn liền kích động nói:

”Ồi, Bạch công tử đến rồi đây à, chúc nữa ghé nhà lão, lão bảo lão bà ở nhà giết mấy con gà, mời công tử ăn cơm.”

Ta nghe đến gà, sâu thềm ăn trong lòng bắt đầu ngộ ngộ.

Nào ngờ Tiểu Bạch lại khéo léo từ chối:

”Tại hạ còn có việc phải làm, e là phải phụ lòng tốt của vị bá bá này.”

Ông lão tiếc nuối ra mặt, bấy giờ mới đảo mắt về phía ta, đôi mắt lóe sáng, cất tiếng hỏi:

”Ồi chao, đây phải chăng là Bạch phu nhân? Thật là kiều diễm vô song, với Bạch công tử là trời sinh một đôi.”

Ta vội chỉnh lại:

”Ta không phải họ Bạch...”

Chưa dứt lời, Tiểu Bạch đã dịu dàng vòng tay qua thắt lưng ta, khẽ cười bảo:

”Đừng là chuyết kinh. (1) Lão bá quá khen.”

(1) Chuyết kinh: Từ chỉ vợ ngày xưa

Ông lão cười khà khà, liếc nhìn về phía ta, giọng ái muội nói:

”Công tử và phu nhân thật ân ái. Có điều ... phu nhân trông có vẻ mệt mỏi, nên tìm một chỗ nghỉ ngơi thì hơn. Nhà lão có phòng trống, vừa rộng lại sạch sẽ, công tử có muốn...”

Tiểu Bạch vuốt vuốt tóc ta, đáp với ông lão:

”Chuyết kinh quả là có chút mệt mỏi, nhưng mà ... Lão bá, người chắc cũng hiểu, tại hạ với chuyết kinh vừa thành thân không lâu, tá túc nhờ ở nhà lão bá không tiện lắm, vẫn là tìm một phòng trọ thì hơn...”

Ông lão lại nhìn ta, cười càng ái muội:

”Lão hiểu, lão hiểu, vẫn phòng trọ kín đáo hơn, kín đáo hơn...”

Tiểu Bạch hai má hơi ửng hồng, ngượng ngừng chào ông lão rồi kéo ta đi.

Ta có chút thắc mắc, ôm tay áo hắn hỏi:

”Tiểu Bạch, sao ông lão vừa nãy cứ nhìn ta, sau đó lại cười kỳ quái như vậy? Hai người nói chuyện với nhau thật khó hiểu, chuyết kinh là gì thế?”

Ta cúi xuống nhìn mình, không có gì không ổn cả, ngoại trừ một vết hồng hồng do bị Tiểu Bạch đáng ghét cắn hôm qua.

Tiểu Bạch nhéo nhéo chóp mũi ta, đáp qua loa:

”Chuyết kinh đại ý là muội muội thôi, đừng nghĩ nhiều.”

Ta thề lười một cái, hóa ra như vậy. Loài người thật phức tạp, muội muội thì bảo là muội muội, còn chuyết với chả kinh!

Ta và Tiểu Bạch đi dạo phố một lúc, đến khi mặt trời đứng bóng, bụng ta bắt đầu biểu tình, Tiểu Bạch liền cười cười đưa ta vào một gian khách điểm. Tiểu Bạch gọi vài món ta thích, sau đó cẩn thận ngồi gỡ hết xương cá ra, lại tách thịt gà nạc ra khỏi xương, đoạn bỏ vào bát của ta. Ta hài lòng khen:

”Tiểu Bạch thật ngoan.”

Tiểu Bạch bắt đắc dĩ nhìn ta, yêu chiều nói:

”Nghịch ngợm! Nhanh ăn đi.”

Ta hi hi cười, bấy giờ mới cúi đầu ăn. Ừm, không ngon chút nào! Thịt gà quá dai, dường như là gà già, cá quá nhừ, có lẽ là nấu quá lửa, canh quá mặn, chắc bỏ lỗ muối rồi! Một chút cũng không bằng Tiểu Bạch nấu cho ta!

Tiểu Bạch thấy ta bấu môi chán chường, bèn cất giọng dỗ:

”Thanh nhi ngoan, khổ cho Thanh nhi rồi, cố ăn một bữa, đến tối ca ca sẽ xuống bếp nấu cho muối ăn.”

Bấy giờ ta mới gắng gượng nuốt xuống mấy món kia. Xong bữa, Tiểu Bạch tính tiền, lại quay sang xoa đầu ta, bảo:

”Thanh nhi ngoan, ở đây chờ ca ca một lúc, ta có việc cần làm, sẽ nhanh trở về thôi.”

Nói đoạn, vạt áo màu trắng đã khâu xa sau cánh cửa.

Đang khi ta phụng phịu ngồi một bên dỗi, đối diện liền xuất hiện một vị phu nhân thân vận áo gấm, toàn thân toát lên khí chất cao sang, quý phái.

Ta ngẩng đầu nhìn bà ta, khi liếc tới khuôn mặt thì ngạc nhiên vô cùng. Thật kỳ lạ, dung mạo bà ta có tới sáu phần giống ta khi hóa thành hình người!

Vị phu nhân ấy nhìn ta, ánh mắt hiền hòa, đáng vẻ từ ái có chút giống Quan Âm Bồ Tát. Bà cất giọng êm dịu nói:

”Phu quân của cô nương yêu thương cô nương quá, cô nương tốt số thật.”

Ta nghe người ta khen Tiểu Bạch, liền vui vẻ, đáp:

”Tiểu Bạch quả thực rất thương ta, có điều huynh ấy không phải phu quân ta!”

Bà có vẻ kinh ngạc, hỏi:

”Vậy vị tướng công khi nãy là ...”

Ta cười hì hì bảo:

”Đó là ca ca nhà ta.”

Chợt, cốc trà trên tay vị phu nhân ấy rơi xuống, vỡ tan tành.

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: 14: Tiểu Bạch Và Long Mẫu

Ta cười hì hì bảo:

”Đó là ca ca nhà ta.”

Chợt, cốc trà trên tay vị phu nhân ấy rơi xuống, vỡ tan tành.

Ta giật mình nhìn sang, chỉ thấy sắc mặt bà ta trắng bệch, mắt vô hồn, miệng thì thảm lắm lắm:

”Lẽ nào là nó ... Đứa bé này ...”

Ta thấy vậy, lòng tốt chợt trời dậy, rút một cốc trà khác cho bà, đưa sang, nói:

”Đại nương, bà uống đi.”

Trước khi xuống núi, Tiểu Bạch đã căn dặn ta kỹ càng, gặp thiếu nữ trẻ tuổi thì gọi cô nương, gặp phụ nữ trung niên thì gọi đại nương, gặp bà lão cao tuổi thì gọi bà bà, còn gặp đàn ông thì ... bất kể già trẻ, không được nói chuyện. Tiểu Bạch nói, đàn ông loài người rất nham hiểm, xảo quyệt, bụng đầy dối trá, hơn nữa lại còn thích ăn thịt rắn. O _ O Ta luôn xem lời Tiểu Bạch nói là chân lý, từ lúc xuống núi đến giờ luôn tránh xa bọn đàn ông. Tiểu Bạch có vẻ rất vui vì sự ngoan ngoãn của ta, mỗi tối đều “thường” cho ta một đến ngát. = ____ =

Lại nói, vị phu nhân kia thấy hành động của ta, ánh mắt cũng mềm đi, tràn ngập từ ái nhìn ta, tay cầm lấy cốc trà, miệng cười, hỏi:

”Cô nương ... Con tên là gì? Ta phải gọi con như thế nào?”

Ta ngẫm lại, hình như Tiểu Bạch không có dặn không được cho người khác biết tên, thế nên rất thành thật nói:

”Ta là Tiểu Thanh, ca ca thường gọi ta là Thanh nhi, nhưng huynh ấy không thích kẻ khác gọi ta như vậy đâu!”

Bà ta hơi dăm chiêu một lúc, sau lại nói tiếp:

”Ca ca của con ...”

Chưa dứt lời, ánh mắt bà đã dừng ở trên cổ ta, đột nhiên kích động nắm cổ tay ta, hỏi:

”Là ai làm?”

Ta tất nhiên không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, chớp chớp mắt hỏi:

”Làm gì cơ?”

Bà có vẻ vừa giận vừa ngượng, rút cục mới ngập ngừng đưa tay chỉ:

”Cái vết ... Cái vết kia ...”

Ta cúi xuống nhìn theo, hóa ra là cái vết hồng hồng đêm qua bị Tiểu Bạch cắn. Tiểu Bạch thích nhất là cắn khắp người ta trước khi giao phối, hẳn bảo đó là tình thú. Cái vết này là do đêm qua Tiểu Bạch lấy dây lụa trắng trói ta lại, sau đó cắn lên. Kỳ thực một cái vết nhỏ như vậy có là gì, bây giờ khắp người ta trên dưới đều đầy những vết gặm cắn của hắn. Tối qua, Tiểu Bạch xấu xa mang ta ra một bờ suối vắng, bóc hết xiêm y, bắt ta giao phối với hắn dưới suối, trên tảng đá, trên ngọn cây... Cả người ta mỗi nhử như bị xay nhuyễn, khóc không ra nước mắt.

Nhắc tới thì ta lại tức giận, hừ hừ nói:

”Chính là ca ca ta cắn đấy!”

Vị phu nhân nọ mở to mắt nhìn ta, cốc trà trên tay lại rơi xuống, lần thứ hai vỡ tan tành. Bà ta cố nén kích động, hỏi lại:

”Ca ca của con? Nó ... Chẳng phải là ca ca của con sao?”

Ta gật gật đầu:

”Tất nhiên là ca ca của ta rồi! Tiểu Bạch còn nói việc đó chỉ có thể làm với ca ca, không thể làm với người khác đâu!”

”Súc sinh! Sao nó dám đối với con như vậy!” Bà giận run người, đập bàn quát.

Ta nghe vậy, không nhịn được hét lên:

”Không cho mắng Tiểu Bạch!”

Thường ngày ta vẫn hay giận hờn kẻ xấu Tiểu Bạch, nhưng khi nghe người khác nói về hắn nửa câu khó nghe, ta lập tức nổi giận đến muốn cắn người. Hiềm nỗi trước khi xuống núi, Tiểu Bạch đã dặn ta không được gây sự tùy ý, nếu không, với hai câu phi báng Tiểu Bạch nhà ta vừa rồi, bản cô nương nhất định không để bà ta sống yên!

Bà ta lại còn không biết tự thấy may mắn, mắt rung rung nhìn ta, có vẻ như không thể tin được, đau lòng tội độ, nói:

”Con ... Sao con có thể nói với ta như thế? Con có biết không, ta là ...”

”Phu nhân không là gì của xá muội cả.” Một giọng nói lạnh lạnh từ ngoài vang lên. Sau đó, một tà áo trắng thấp thoáng ngoài cửa.

Ta mừng rỡ vô cùng, vội xô ghế đứng dậy, lao ra ngoài, sà vào lòng của hắn, reo lên:

”Tiểu Bạch, huynh về rồi!”

Tiểu Bạch ôm chặt lấy ta, âu yếm cọ cọ cằm vào trán ta, dịu giọng hỏi:

”Lúc ca ca ra ngoài, Thanh nhi có ngoan không?”

Ta khẽ cắn lên đầu vai của hắn, hừ hừ bảo:

”Xem ta là trẻ con sao?”

Tiểu Bạch bật cười, thì thầm vào tai ta:

”Thanh nhi tất nhiên không phải trẻ con, đêm qua ... Ừm, mùi vị rất tuyệt, khiến ca ca thích vô cùng, không đành buông tay...”

Ta cấu vào hông hắn một cái, thầm mắng lão xà tinh không biết xấu hổ.

”Vô liêm sỉ!” Bên cạnh có người đã thay ta mắng hấn. Ta quay lại, hóa ra đó là vị phu nhân ban nãy. Có điều ta không hề cảm kích bà ta, trái lại còn rất tức giận.

Tiểu Bạch thấy ta tức giận nhe răng ra, trong nháy mắt khuôn mặt trở nên mềm mại như nước. Hấn xoa xoa đầu ta, ý bảo không được manh động.

Bấy giờ, câu mắng của vị phu nhân kia khiến mọi người xung quanh bắt đầu đổ dồn sự chú ý về phía bàn chúng ta. Tiểu Bạch khẽ phất tay áo, tất cả mọi người đã bị thi pháp bất động. Tiểu Bạch ôm ta thông dong ngồi xuống, đặt ta nằm nghiêng rúc trong lòng hấn, nhàn nhã quần lấy lọn tóc dài của hấn để nghịch chơi.

”Đông Hải Long Mẫu nương nương đại giá quang lâm, tiểu xà không kịp đón tiếp, thật là có tội. Nương nương có gì chỉ dạy, tiểu xà xin rửa tai lắng nghe.” Tiểu Bạch bấy giờ mới chậm rãi mở miệng nói chuyện với vị phu nhân kia, nhưng ánh mắt vẫn quyền uy trên người ta.

Long Mẫu của Đông Hải? Ta ngạc nhiên quay đầu lại nhìn. Bà ta là Long Mẫu đứng đầu trong tứ hải sao?

Tiểu Bạch có vẻ không hài lòng khi ta dời sự chú ý sang người khác, tui thân liếc ta một cái. Ta lập tức có một loại ảo giác rằng bản thân là kẻ phụ lòng bạc tình trong truyền thuyết, vội quay lại không nhìn nữa.

Tiểu Bạch hài lòng nheo nheo chớp mũi của ta.

Mà vị Long Mẫu bị chúng ta xem như người vô hình này giờ không thể chịu được nữa, tức giận lớn tiếng chỉ trích Tiểu Bạch:

”Nghiệt súc! Ngươi thật không biết liêm sỉ là gì! Ngươi có biết con bé là ... Tại sao ngươi có thể ... Có thể ... Ngươi không sợ trời phạt sao? Quả nhiên cha nào con nấy, ngươi cùng phụ thân của ngươi đều ghê tởm như nhau!”

Tiểu Bạch khẽ cười, chậm rãi nói:

”Long Mẫu nương nương, nếu như gia phụ biết được người còn nhớ tới ông ấy, nhất định sẽ rất vui mừng. Lại nói, nếu những việc tiểu xà làm hiện tại sẽ khiến trời trừng phạt, vậy một ngàn năm trăm năm trước ...”

”Im miệng!” Long Mẫu vội vàng cắt ngang lời của Tiểu Bạch, trên khuôn mặt có sáu phần giống ta đã mất đi vẻ cao quý từ ái, tràn ngập hoảng sợ và giận dữ.

Tiểu Bạch thấy vậy, đáy mắt thoáng qua tia lạnh lẽo, tuy rằng chỉ là thoáng chốc, ta lại chắc chắn rằng nó từng tồn tại. Hấn một tay vuốt vuốt tóc ta như vuốt ve một con mèo, một tay cầm lên cốc trà trên bàn, vẻ mặt ôn hòa nói:

”Cốc trà này là sứ thanh hoa, nhưng trong cốc chỉ là trà loại thường. Cho dù cốc bên ngoài có đẹp thế nào nữa, cũng không thể biến trà bên trong thành Long Tinh thượng hạng. Nương nương nói có phải không?”

Long Mẫu biến sắc mặt, bỗng phá lên cười. Tiếng cười nghe ra đầy bất lực và bi thương. Bà khép lại hai mắt, khàn giọng nói:

”Ngươi đang uy hiếp ta?”

”Tiểu xà không dám. Chỉ là nếu nương nương ép tiểu xà đến đường cùng, tiểu xà sợ rằng trong lúc hoảng loạn sẽ buột miệng nói ra cái gì đó không nên nói.” Tiểu Bạch vẫn mỉm cười như gió xuân, nhàn nhã phẩm trà.

Long Mẫu phất tay một cái, cắn răng nói:

”Ngươi đi đi, ta đã ra lệnh cho toàn bộ binh tôm tướng cá của Đông Hải quanh đây trăm dặm, chúng sẽ không cản đường ngươi. Về phần con bé ... Nếu ngươi còn chút lương tâm, buông tha cho nó đi ...”

Tiểu Bạch đứng dậy, chấp tay nói:

”Đa tạ nương nương ra tay giúp đỡ. Có điều ... Chuyện sau, thứ cho tiểu xà không làm được. Tiểu xà với xá muội phải đi rồi, hi vọng nương nương bảo trọng lấy mình. Chúc người thiên thu vạn tuế cùng trời đất, hưởng tận phú quý.”

Dứt lời, Tiểu Bạch ôm ta bước ra ngoài. Khi đi đến bậc cửa, chợt nghe bên trong vọng ra giọng nói của Long Mẫu:

”Niệm chút tình nghĩa cũ, ta khuyên ngươi, hãy sớm quay lại chính đạo. Ta nhận thấy được, ngươi đang tu, là tà đạo, không phải tiên đạo. Nếu còn tiếp tục, ngươi sẽ biến thành Bạch Lãng Vân thứ hai.”

Tiểu Bạch không hề dừng bước, ôm ta bay đi. Ta rúc trong lòng hấn, lăm lăm ngắm Long Mẫu một trận:

”Tiểu Bạch, Long Mẫu đó quả là xấu tính, rõ ràng huynh đang tu tiên đạo, bà ta lại rửa huynh sa vào tà đạo! Khi này tại sao huynh phải khép nép với bà ta, với pháp lực của huynh, đám binh tôm tướng cá kia có là gì?”

Tiểu Bạch thở dài, xoa đầu ta nói:

”Ta có thể đối phó đám binh tôm tướng cá này. Nhưng Đông Hải đứng đầu trong tứ hải, Tứ hải Long vương tình như thủ túc, đắc tội Đông Hải, tức là đắc tội cả tứ hải. Đông Hải Long vương rất sủng ái Long Mẫu, lợi dụng bà ta thì an toàn hơn. Hiện tại pháp lực của ta còn chưa đủ mạnh, ta không thể đem an nguy của Thanh nhi ra cược được.”

Ta bất giác cảm thấy nụ cười nơi khóe môi của Tiểu Bạch có chút chua xót tự giễu.

Ta lay lay ống tay áo Tiểu Bạch, hỏi:

”Tiểu Bạch, Bạch Lăng Vân mà Long Mẫu nhắc tới là ai?”

”Là một kẻ ngốc, tu tiên lại hóa ma, cuối cùng tự đẩy mình vào chỗ vạn kiếp bất phục.” Tiểu Bạch điểm nhẹ lên trán ta, cười nói.

Ta gật gật đầu, thề lười bảo:

”Tiểu Bạch thông minh như vậy, nhất định sẽ không giống như ông ta!”

Tiểu Bạch bật cười, nhéo nhéo chóp mũi ta, nói:

”Thanh nhi xuống núi mấy hôm, miệng lại càng lúc càng ngọt rồi. Đến đây, để ca ca nếm thử xem.”

Nói đoạn, Tiểu Bạch đã ghé đầu lại gần. Ta quay mặt tránh đi, bật cười nắc nẻ. Tiếng cười trong như chuông, vang xa khắp bốn phương tám hướng.

Chẳng mấy chốc, con rắn lười như ta đã ngủ thiếp đi trong lòng Tiểu Bạch. Trong mơ, tựa hồ ta nghe loáng thoáng đâu đây tiếng hân thì thầm cầu nguyện.

”Nếu thật có trời phạt, xin hãy đến tìm Bạch Tổ Trân, Thanh nhi của ta là vô tội...”

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: 15: Tiểu Bạch Bắt Nạt Ta

Tiểu Bạch lại bị bệnh.

Ta và Tiểu Bạch rời khỏi trấn nhỏ dưới chân núi Nga My, sắc mặt của hân càng lúc càng tái nhợt. Không bao lâu sau, Tiểu Bạch bỗng dưng nôn ra một búng máu.

Ta hốt hoảng đỡ lấy hân, dồn dập hỏi:

”Tiểu Bạch, huynh có sao không? Bị thương ở đâu? Có phải là Long Mẫu đó giờ trò? Muội đi liều mạng với bà ta!”

Tiểu Bạch nắm lấy tay ta ngăn lại, khẽ lắc lắc đầu. Một lúc sau, hân mới có thể thều thào nói:

”Không phải ... Không phải Long Mẫu ... Đạo hạnh của vi huynh vừa tăng thêm một bậc, nhất thời không thể khống chế được ... Khí huyết không thể lưu thông, mới nôn ra máu ... Ta ngồi xuống điều tức một chút thì ổn rồi ...”

Ta đỡ Tiểu Bạch ngồi xuống một mỏm đá. Hân dịu dàng xoa xoa đầu ta trấn an, sau đó mới nhắm lại hai mắt, tập trung điều hòa khí tức. Ta ngồi một bên, thấp thòm quan sát Tiểu Bạch. Chỉ thấy quanh người hân tỏa ra một luồng sáng trắng lấp lánh như sương sớm và một luồng khí đen u ám. Chúng quấn lấy nhau, giao tranh gay gắt, có khi màu trắng chiếm thế thượng phong, lại có lúc màu đen lấn át tất cả. Tiểu Bạch nhắm nghiền mắt, nhíu chặt mi, tựa hồ đang rất đau đớn, nhưng lại cố cắn chặt răng không phát ra tiếng. Trông thấy vẻ mặt của hân, cổ ta nghẹn đắng, mũi cay xè, vừa lo vừa xót, chỉ đành nghiêng người áp mặt vào đá, không dám và cũng không nỡ nhìn tiếp.

Cứ như thế, mãi đến khi mặt trời lặn xuống núi, nắng chiều trải khắp rừng cây, thân thể của Tiểu Bạch bỗng dưng bay lơ lửng lên không trung, đôi chân của hân cũng biến trở lại thành chiếc đuôi trắng mềm mại. Có điều, dường như đuôi của Tiểu Bạch lại dài và to hơn trước rất nhiều, ánh sáng lấp lánh trên những cái vảy cũng mờ đi. Hai luồng khí trắng đen hòa vào làm một, chui vào cơ thể Tiểu Bạch. Vừa lúc này, hàng mi dày của Tiểu Bạch khẽ run run. Hân chậm chậm mở mắt ra, thu lại chiếc đuôi rắn, đáp xuống đất.

Ta chạy đến gần, ôm lấy cánh tay của Tiểu Bạch, vội vàng hỏi:

”Tiểu Bạch, cảm thấy thế nào rồi? Còn khó chịu không?”

Tiểu Bạch mỉm cười vỗ vỗ đầu ta, khẽ lắc đầu nói:

”Thanh nhi đừng lo, vì huynh đã không sao rồi.”

Nói dối!

Tiểu Bạch cho rằng ta là rắn con ba tuổi sao? Hắn ngay cả nói chuyện cũng không đủ sức, trên trán đầm mồ hôi, mặt trắng bệch không còn giọt máu, như vậy mà là không sao đấy à?

Ta thấy Tiểu Bạch như thế, xót ruột đến đỏ cả mắt, muốn nhào vào lòng hắn, lại sợ làm đau hắn, cuối cùng chỉ đành cọ cọ vào vai Tiểu Bạch, nhỏ giọng hỏi:

”Rõ ràng trước đây khi pháp lực của huynh đại tiến cũng đâu có đau đớn như vậy, tại sao lần này ...”

Tiểu Bạch tựa vào người ta, khẽ cười đáp:

”Lần này khác những lần trước, cũng tại ta nóng vội, muốn nhanh chóng bù khuyết năm trăm năm đạo hạnh đã mất, thế nên mới ra có sự. Làm Thanh nhi lo lắng, là lỗi của vi huynh.”

Ta đã hoàn toàn quên là ai hại hắn mất năm trăm năm đạo hạnh, hừ một cái, nói:

”Tất nhiên là lỗi của huynh!”

Dừng một chút, ta lại không nén được lo lắng, hỏi:

”Vậy ... Bây giờ huynh đã khôi phục được mấy phần pháp lực rồi?”

”Đầu chỉ là khôi phục, đạo hạnh của ca ca còn tăng tiến không ít.” Tiểu Bạch nhéo mũi của ta một cái, đôi mắt đen sâu thẳm như mực, bên môi vẫn treo nụ cười dịu dàng khiến người ta chết chìm trong mặt ngọt kia.

Ta ngạc nhiên:

”Sao có thể nhanh như vậy? Mấy hôm nay ta cũng đâu thấy huynh tu luyện gì nhiều, làm sao có thể khôi phục năm trăm năm đạo hạnh, lại còn tiến xa hơn trước đây?”

Tiểu Bạch gõ nhẹ lên trán ta, bảo:

”Thanh nhi ngốc, cả ngày Thanh nhi chỉ mãi ngủ, không đoái hoài gì tới vi huynh, tất nhiên là không biết ta tu luyện lúc nào.”

Tiểu Bạch gõ rất nhẹ, nhưng ta lại vờ như đau đớn, xoa xoa trán liên tục, ai oán nói:

”Ta ngủ li bì là do ai chứ? Lão xà tinh vô lương tâm!”

Tiểu Bạch thở dài, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa trán ta, dỗ:

”Phải, phải, là vi huynh sai, Thanh nhi đừng giận. Vi huynh tối nay ‘tạ lỗi’ với Thanh nhi, được không?”

Ta thấy sóng nấc mềm mại mị hoặc của Tiểu Bạch, trong không khí cũng bắt đầu phảng phất hương thơm gợi tình của rắn đực, liền hốt hoảng không thôi. Ta đẩy hắn ra xa một chút, tức giận mắng:

”Đã yếu như vậy mà còn háo sắc, Tiểu Bạch sắc xà!”

Tiểu Bạch bật cười, dán lên người ta, bàn tay thon dài mềm mại không ngừng mon trón lên lưng ta. Hắn rên một tiếng yêu mị tận xương, ghé sát vào tai ta, nói nhỏ:

”Suyt, chỉ háo sắc với một mình Thanh nhi, chịu không?”

Dứt lời, ta đã thấy mình bị đè xuống một tảng đá, vội vàng cuống quýt giãy giụa cầu xin:

”Tiểu Bạch ... Ca ca ... Thanh nhi không muốn ở đây ... Trên đá ... rất đau ... Tha cho Thanh nhi đi mà, ca ca ...”

”Ừm, Thanh nhi biết gọi ca ca rồi sao?” Tiểu Bạch cười khê, ngón tay nhẹ điểm lên trán ta, đoạn, lại thở dài, “Ca ca cũng muốn tha cho Thanh nhi ...”

Ta mừng rỡ, chớp chớp mắt to nhìn hắn cảm kích.

Tiểu Bạch thấy đáng về của ta, bật cười:

”Dễ tin người như vậy sao, Thanh nhi ngốc...”

Ta tức giận trừng hắn, quay mặt đi không thèm để ý tới con rắn vô sỉ này nữa.

Tiểu Bạch xoay mặt ta lại đối diện với hán, đặt lên môi ta một nụ hôn trần trọc triền miên. Sau đó, hán phát tay áo một cái, chung quanh chúng ta lập tức bị bao bọc bởi rèm sa trắng tinh. Những tấm lụa trắng phất phơ lay động trong gió. Tiểu Bạch khẽ thổi một cái, một trong số những tấm lụa ấy bay đến sau lưng ta, phủ lên mặt đá vừa cứng vừa lạnh. Ta chợt thấy êm ái vô cùng, tựa như đang nằm trên chiếc giường thân yêu ở Từ Trúc phong.

“Vi huynh quả thực muốn tha cho Thanh nhi, nhưng mà pháp lực tăng tiến quá nhanh, khiến ta nhất thời không thể khắc chế được xà tính trong người. Xà tính vốn dâm, ta cũng không cách nào khác, cũng không chờ được đến khi tìm được khách điểm, đành phải khổ cho Thanh nhi rồi.” Tiểu Bạch thương xót hôn lên trán ta, lại dỗ dành, “Ngoan, cố chịu một, hai canh giờ thôi, sau đó ca ca sẽ tìm một gian khách điểm để tiếp tục.”

Ta vội muốn lên tiếng, lại bị Tiểu Bạch đè lên, lời phản đối cũng bị bờ môi hán nuốt mất.

Cứu vớ! Một, hai canh giờ ở đây, sau đó vào khách điểm còn tiếp tục nữa sao! Ta nhất định sẽ chết mất! Ai đó hãy cứu mạng đi mà!

Ta ư a kêu cứu, lại càng khiến Tiểu Bạch vui vẻ. Hán mỉm cười cắn tai của ta, bảo:

“Thanh nhi gọi to lên, to lên chút nữa, ca ca thích nghe ...”

Đang lúc ta giận đến đỏ mặt, lại nghe thấy tiếng đinh đang của pháp trượng.

Về nhu hòa mị hoặc trên mặt Tiểu Bạch hoàn toàn biến mất, đáy mắt của hán thoáng lạnh lẽo như băng, khiến ta không khỏi rung mình sợ hãi. Tiểu Bạch cài lại bộ xiêm y vốn đã bị tuột xuống quá nửa cho ta, thì thầm qua kẽ răng:

“Lại là hán ...”

Tuy rằng ta không biết “hán” là ai, nhưng trong lòng bất giác cảm kích người này.

Sau này trở về Từ Trúc phong, ta sẽ lập cho “hán” một bài vị, ngày ngày cầu cho “hán” được trường sinh bất lão, để luôn luôn đứng lúc xuất hiện mỗi lần Tiểu Bạch định giờ trò bắt nạt ta như thế này.

Ừm, cứ vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: 16: Tiểu Bạch Và Bí Mật Về Bán Bộ Đa

Tiểu Bạch nghe thấy tiếng pháp trượng, dù tâm không cam, tình không nguyện cách mấy, cũng đành mặc lại y phục cho ta. Hán bắt màn gấm cắn một lúc trên cổ ta, cuối cùng mới chịu buông ra, thì thầm vào tai ta rằng:

“Tạm tha cho Thanh nhi, đợi chốc nữa vào khách điểm, vi huynh nhất định đòi lại cả vốn lẫn lời. Thanh nhi đừng nên mừng vội ...”

Ta tức giận nhe răng một cái với hán. Tiểu Bạch chỉ cười nhẹ, thu lại rèm sa chung quanh, ôm lấy ta bay đi.

Trời đã vào tối, trong rừng cây là một màn đêm thăm thẳm. Ta rúc trong lòng Tiểu Bạch, chỉ nghe gió ù ù lướt qua tai. Người Tiểu Bạch rất thơm, lại mềm mại, ta chắc chắn rằng hán không thể tìm thấy khách điểm nhanh như vậy được, liền an tâm cọ cọ mấy cái, ngủ thiếp đi.

Nào ngờ ông trời cũng giúp cho Tiểu Bạch bắt nạt ta. Chẳng mấy chốc hán đã đáp xuống đất. Ta dụi dụi mắt tỉnh lại, thật sự trông thấy một khách điểm trước mặt. Trên bức tường đá cao vút treo một tấm bảng, đề năm chữ: Bán Bộ Đa khách điểm.

Ta nhìn tới nhìn lui cũng chỉ thấy bức tường, không có cửa ra vào nào, bèn thở phào, kéo kéo tay áo Tiểu Bạch bảo:

“Đường như gian khách điểm này đã bị phá mất rồi, chúng ta phải đi tiếp thôi, Tiểu Bạch!”

Tiểu Bạch trông thấy ta vui vẻ ra mặt, liền đưa tay véo má ta một cái, khẽ nói:

“Thanh nhi không nên gấp gáp, vi huynh sẽ nhanh chóng tìm chỗ “hầu hạ” Thanh nhi ngay.”

Dứt lời, hán ôm ta đi thẳng về phía vách tường đá phía trước. Chỉ thấy trong không trung đột nhiên xuất hiện một ông lão đầu trọc, dáng người thấp bé, nom tròn quay như một quả bóng. Lão tay cầm đèn lồng, vừa thấy ta liền dán mắt nhìn chăm chăm, vẻ mặt vô cùng khả ố.

“Lão bá, dường như hai mắt của người bị bệnh, bản tọa giúp người chữa trị, được không?” Tiểu Bạch mỉm cười vô cùng ôn hòa, nhưng lại khiến sóng lưng ta ớn lạnh. Hán chỉ xưng “bản tọa” khi cực kỳ tức giận.

Ông lão đầu trọc vội vàng dời mắt khỏi ta, ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Bạch. Và sau đó, lão ta lại ngậy ngẩn ngẩn Tiểu Bạch. Bây giờ thì ta thực sự nổi giận rồi. Giận vô cùng.

”Này, ông nhìn cái gì hả? Chưa từng thấy rắn bao giờ à? Có tin bản cô nương lập tức móc hai mắt của ông xuống cho chó ăn không?”

Ông lão đầu trọc bị ta hù dọa, mới sực tỉnh lại, cười hề hề bảo:

”Rắn thì thấy rồi, nhưng mà rắn đẹp như công tử đây, hơn hẳn thiên tiên, vượt xa Hàn Tương Tử (1), ngang ngửa với Nhị Lang chân quân, quả thật là chưa thấy bao giờ.”

(1) Hàn Tương Tử: Một trong Bát Tiên, được cho rằng có dung mạo khôi ngô tuấn tú, phong lưu nho nhã

Ta hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ bảo:

”Ông đã gặp Hàn Tương Tử với Dương Tiễn rồi à?”

”Xá muội không hiểu chuyện, lão bá đừng trách.” Tiểu Bạch xoa xoa đầu ta, rõ ràng là đang nhắc nhở ta, nhưng trong giọng lại đầy yêu chiều, sủng ái, không hề nghe ra ý trách mắng.

Lão đầu trọc bị sắc đẹp của Tiểu Bạch làm cho mê muội, lập tức cười khà khà, xua tay:

”Không sao, không sao. Lại nói, công tử và cô nương đây đến chỗ này để làm gì?”

Tiểu Bạch mỉm cười, đáp:

”Tại hạ lỡ đường đi ngang qua, muốn ở trọ một đêm, phiền lão bá cho xin đèn lồng.”

”Ồ, thế công tử từ đâu tới?” Ông lão nghiêm túc hỏi.

Tiểu Bạch nói:

”Tới từ nơi tới.”

Lão lại hỏi tiếp:

”Vậy công tử dự định đi đâu?”

”Đi nơi cần đi.” Tiểu Bạch cười nhẹ đáp.

Ông lão liền trao cái đèn lồng trong tay cho hắn, bảo:

”Công tử cần mấy phòng, để lão sai người chuẩn bị?”

Tiểu Bạch nhận lấy đèn lồng, mỉm cười nói:

”Tại hạ chỉ cần một phòng thượng hạng, ở nơi yên tĩnh một chút, cách âm tốt.”

”Công tử yên tâm, Bán Bộ Đa của ta là nơi kín đáo nhất, cho dù bên trong có long trời lở đất, bên ngoài cũng không nghe thấy mây may.” Ông lão đầu trọc ha ha cười, vẻ mặt cực kỳ đáng khinh.

Tiểu Bạch chỉ cười nhẹ không nói, lại ôm ta đi tiếp. Phía trước đã là vách tường, ta vội kéo tay áo hắn nhắc nhở. Tiểu Bạch cười cười vỗ vỗ tay ta trấn an, lại vẫn cứ đi thẳng không dừng lại. Hắn ôm ta xuyên qua vách tường đá. Bên trong lại là một khung cảnh hoàn toàn khác. Trước mắt ta là gian khách điểm âm u quỷ dị, trông có vẻ hoang tàn, đồ nát. Dòng người tấp nập ra ra vào vào khách điểm, ta để ý nhìn kỹ, ngạc nhiên thấy trong đó vừa có thần tiên, yêu ma, lại có cả con người, dù rằng rất ít. Tất cả đều lặng lẽ đi, không ai quan tâm tới người bên cạnh. Tiên và yêu, thần và ma, cùng với con người, chưa bao giờ có thể sống chung một cách yên ổn như ở đây.

Ta kinh ngạc không thôi, níu tay áo Tiểu Bạch, hỏi:

”Tiểu Bạch, đây là đâu?”

Tiểu Bạch nhẹ nhàng hôn lên trán ta, khẽ đáp:

”Khách điểm Bán Bộ Đa - nơi giao nhau giữa tam giới. Từ đây có một lối thông lên tiên giới, một lối dẫn xuống yêu giới, một lối đưa về phàm gian. Khi nãy chúng ta chính là từ lối thông với nhân giới mà đi vào. Khách điểm này có một quy củ, đó là tất cả những ai đến đây, mặc kệ là thần tiên, yêu ma hay con người, đều không thể động thủ với nhau trong khuôn viên của Bán Bộ Đa. Mọi ân oán tình thù, đều phải đợi khi rời khỏi khách điểm, ra tới các ngõ thông đến tam giới, mới có thể giải quyết. Để đề phòng trường hợp những kẻ xấu lợi dụng quy củ này để trốn mãi trong đây tránh sự đuổi giết, Bán Bộ Đa lại quy định mỗi lần đến trọ chỉ có thể ở tối đa ba đêm, không thể nán lại lâu hơn.”

Ta chưa bao giờ biết trong thiên hạ lại có một nơi kỳ lạ như thế, tròn mắt ngạc nhiên.

Tiểu Bạch ôm ta đi men theo một hành lang tối tăm. Ở đây, ngoài đèn lồng, chỉ còn những đốm sáng lấp lánh của ma trơi, không hề có bất kỳ trăng sao tinh tú nào.

Ta thắc mắc hỏi:

”Chỗ này sao lại tối như vậy?”

”Bởi vì hơn một ngàn năm trước, Yêu hoàng đã nuốt hết tất cả tinh tú ở Bán Bộ Đa này. Từ đó về sau, nơi đây chỉ là một màn đêm tối tăm.” Tiểu Bạch đáp, giọng nhẹ như lá rơi nghiêng trên mặt hồ.

Một lúc sau, hắn lại căn dặn ta:

”Nơi này không phải bên ngoài, Thanh nhi không được buông binh tùy tiện hành sự, làm gì cũng phải cẩn thận, có những người tuyệt không thể đắc tội. Hiện tại vì huynh vẫn chưa đủ mạnh để bảo vệ nàng, đành để Thanh nhi chịu uất ức. Đợi một ngày, khi ta tu luyện đại thành, tất thấy tam giới sẽ phải cúi đầu trước Thanh nhi, sẽ không còn ai dám ngăn cản nàng nữa.”

Khi Tiểu Bạch nói đến đây, ánh mắt của hắn sâu thẳm lạ thường. Đó là ... Một Tiểu Bạch ta không hề quen biết.

Bản tính của ta vốn bốc đồng, ngạo mạn, khi giận lên thì chẳng còn biết đến gì nữa. Cũng vì cái tính này, ta nhiều lần đưa bản thân vào hiểm cảnh, lại liên lụy cả Tiểu Bạch. Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ta lại quen ý lại vào Tiểu Bạch, cứ hết lần này đến lần khác tùy hứng làm bậy. Từ nhỏ sống ở Tử Trúc phong nhỏ bé khiến trong tâm trí ta luôn cho rằng Tiểu Bạch lợi hại nhất, bất cứ chuyện gì hắn cũng có thể giải quyết được, dù trời có sập xuống cũng có hắn chống đỡ thay ta.

Sau khi rời khỏi núi, điều lớn nhất mà ta học được chính là, trên đời vốn không ai có thể gánh được cả đất trời trên lưng, người giỏi thì vẫn có người giỏi hơn. Tiểu Bạch cũng không nằm ngoài quy luật đó. Đây là lần đầu tiên ta hiểu được, hắn cũng có những giới hạn riêng không thể vượt qua, thế giới này quá rộng lớn, bờ vai của hắn lại bé nhỏ, không thể nào che chắn hết tất cả mưa gió bão giông cho ta. Ta sao còn có thể vô tư làm theo ý mình, vô tư hưởng thụ sự che chở dung túng của Tiểu Bạch?

Ta nghĩ ngợi một lúc, lại nhỏ giọng nói với hắn:

”Tiểu Bạch ... Ta không cần tam giới cúi đầu trước ta, cũng không cần không ai dám ngăn cản ta gì gì đó ... Không cần thật đấy! Huynh trông tượng xem, chúng ta ngang hàng nói chuyện thế này không phải tốt hơn sao, sao phải bắt người ta cúi đầu nói chuyện với mình, vô vị lắm! Không cần! Không cần! Hơn nữa ... Nếu ... Tiếp tục tu luyện khiến huynh phải chịu khổ như hôm nay, ta ... Sau này, ta không cho huynh tu luyện nữa đâu! Thanh nhi sẽ cố gắng thay đổi tính tình, không gây chuyện nữa ... Ca ca ... Ừm...”

Ta chưa nói hết câu, đã bị bờ môi của Tiểu Bạch chặn ngang. Hắn đem tất cả những lời ta chưa nói ra nuốt hết vào bụng. Nụ hôn này của hắn triển miên dịu dàng, yêu chiều thương tiếc, không hề bá đạo mãnh liệt như khi này.

Tiểu Bạch vừa hôn ta vừa tông cửa phòng ra, lại phất tay áo khóa chặt cửa lại. Ta bị hắn đè xuống giường, chiếc giường này quả là vô cùng êm ái, bên trên còn phủ một lớp lông thú ấm áp.

Tiểu Bạch dùng ánh mắt dịu dàng có thể khiến người tan chảy thành nước kia nhìn ta, cười khẽ nói:

”Vốn dĩ vì huynh thương xót, định tha cho Thanh nhi. Nàng lại khiến ta không thể không yêu nàng. Có trách thì hãy trách Thanh nhi cứ thích làm cho ta yêu thương không thôi. Ngoan, để ca ca ăn một miếng nào...”

Ta nhìn bộ xiêm y dần dần tuột khỏi đầu vai, trượt xuống, trượt xuống nữa, trong ruột hối hận không thôi.

Quả nhiên, không thể mềm lòng thương xót lão xà tinh vô si này mà!

Một đêm đó, trời không hề có gió, nhưng rèm sa trên giường lay động dữ dội.

Đến khi trời gần sáng, chúng mới dần yên tĩnh trở lại. Tiểu Bạch ôm ta, đuôi quấn chặt lên chân ta, khẽ nói:

”Thanh nhi ngủ đi, đến khi mở mắt dậy, không ai còn có thể ngăn cản chúng ta nữa ...”

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: 17: Tiểu Bạch Đau Lòng

Ta nặng nề nhắc lên mi mắt, đập vào mắt đầu tiên là đôi mắt đong đầy ý cười của Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch dịu dàng cọ cọ vào trán ta, hỏi:

”Thanh nhi đã đói chưa? Vì huynh gọi người mang thức ăn vào cho nàng nhé?”

Ta gối đầu lên đuôi của hắn, dụi dụi đầu mấy cái, làm nũng:

”Không cho đi! Muốn đi để đuôi lại!”

Tiểu Bạch bật cười, nói:

”Muốn vì huynh vì Thanh nhi cắt bỏ đuôi để lại thì cũng được, có điều không có đuôi thì sau này ta làm sao “hầu hạ” Thanh nhi đây?”

Ta tức giận cắn nhẹ lên đuôi hắn một cái, hừ hừ không nói.

Tiểu Bạch thở dài, xoa đầu ta bảo:

”Thanh nhi, ngoan, buông đuôi của ca ca ra nào, nếu không ca ca sợ rằng thật sự không kiềm chế được nữa, lại khiến Thanh nhi chịu khổ ...”

Ta vội vàng đẩy cái đuôi của hắn ra, có chút luyến tiếc trong lòng, không cái gối nào êm bằng đuôi của Tiểu Bạch cả. Nhưng mà dù sao thì, so với việc bị hắn đè xuống hành hạ mấy canh giờ liền, thà rằng ôm gối cứng một chút vẫn hơn. (= _ =)

Tiểu Bạch nhẹ nhàng thu đuôi lại, hôn lên trán ta, hỏi:

”Thanh nhi muốn ăn gì?”

Ta vòng tay quấn lấy thắt lưng hắn, đáp bằng giọng mũi:

”Muốn ăn gà nướng do Tiểu Bạch làm.”

”Thật là yêu tinh hành hạ người!” Tiểu Bạch nhéo nhéo mũi ta, mắng yêu.

Ta ngạc nhiên:

”Ta vốn là yêu tinh mà!”

”Phải, phải, là yêu tinh ngọc của vi huynh.” Tiểu Bạch véo má ta một cái, mới lưu luyến đứng dậy, lại lải nhải dặn dò, “Ca ca đi xuống bếp một chút sẽ về, Thanh nhi ngoan ngoãn ở yên trong phòng, ta đã giăng kết giới quanh phòng, dù đại la thần tiên cũng không thể tự tiện xông vào đây, chỉ cần Thanh nhi không ra ngoài, ắt sẽ bình yên vô sự. Bất kể bên ngoài có động tĩnh gì, tuyệt đối không được mở cửa ra, nhớ chưa?”

Ta thè lưỡi trêu:

”Biết rồi, biết rồi, Tiểu Bạch cứ lải nhải mãi như cứt rắn tám vạn tuổi ấy!”

Tiểu Bạch chột ôm lấy ta, thở dài thì thầm:

”Thanh nhi đã hạ ma chú gì với vi huynh, khiến ta xa nàng một khắc cũng không chịu được thế này?”

Vu oan! Tuyệt đối là vu oan! Ta nào có hạ ma chú gì với hắn chứ!

Đang lúc ta nhe răng tính phản bác, Tiểu Bạch lại buông ta ra, quay lưng bước đi.

Ta nhàm chán nằm rúc trên giường, xương sống cực kỳ mỏi. Đêm qua bị Tiểu Bạch giày vò suốt một đêm, bắt ta làm đủ tư thế, chuyển từ đuôi rắn sang chân người, lại từ chân người sang đuôi rắn, ăn bao nhiêu corn cũng bị tiêu hao hết.

Đang khi ta ngáp ngắn ngáp dài, chuẩn bị rúc vào chăn ngủ bù, lại nghe tiếng leng keng đỉnh đang của pháp trượng vọng từ ngoài vào.

Hòa thượng?

Nhớ tới hòa thượng trong giấc mơ của mình, ta liền cảm thấy đầu đau như búa bổ, tim quặn thắt khó hiểu.

”Pháp Hải ...”

”Pháp Hải ...”

”Ngươi có từng ... yêu ta không?”

A! Không được gọi nữa! Không được lải nhải bên tai ta nữa!!!

Ta ôm đầu bịt tai, nhưng giọng nói ấy cứ vang vọng bên tai, không sao ngăn cản được.

”Ca ca, Thanh nhi cầu xin huynh, xin huynh đưa muội đi cứu Pháp Hải! Nếu muội đến chậm, hấn sẽ chết mất! Hấn sẽ chết mất!”

Một cảm xúc kỳ lạ xuất hiện trong ta. Bỗng nhiên ta muốn gặp hòa thượng đó. Rất rất muốn gặp.

Ta đứng dậy, tông cửa ra ngoài.

Bên ngoài là một màn đêm thăm thẳm. Bán Bộ Đa không phân rõ ngày đêm, khắp nơi đều ngập tràn bóng tối, kể cả ban ngày. Ta men theo ánh sáng mà trôi lập lờ, đi dọc hành lang hoang vắng, nghe tiếng lá khô xào xạc vang lên dưới chân. Ta cứ đi, đi mãi như thế, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Nhất định phải tìm được Pháp Hải.

Chợt, phía trước vang lên tiếng đánh nhau. Ta như sức tỉnh khỏi cơn mê, giật mình phát hiện bản thân đã bắt gặp bước ra khỏi phòng tự lúc nào. Ta thẩn mẩn trong lòng, dậm bước quay về, nào ngờ lại nghe được một giọng nói quen thuộc.

”Đại sư, xin thủ hạ lưu tình!”

Là Bạch Bạch tỷ tỷ!

Ta nghe giọng nói có vẻ hoảng hốt, nghĩ rằng tỷ tỷ gặp nguy hiểm, liền bước thật nhanh tới trước.

Cảnh tượng trước mắt ta lúc bấy giờ là một hòa thượng áo trắng, khuôn mặt lạnh lùng, tay cầm pháp trượng tấn công không ngừng về phía một thiếu niên mặc áo màu xanh lục. Thiếu niên chật vật lăn trên đất né tránh. Thiếu nữ áo trắng xinh đẹp tuyệt trần đang đánh nhau với hòa thượng để cứu thiếu niên. Nhưng hòa thượng pháp lực rất cao cường, một tay đối phó thiếu nữ, tay kia vẫn dồn thiếu niên áo xanh vào đường cùng.

”Tỷ tỷ!” Ta hét lên một tiếng, liền rút Thanh Ngọc lăng ra tấn công hòa thượng giúp Bạch Bạch.

Có ta gia nhập, hòa thượng chỉ nhú mày một chút, vẫn ở thế thượng phong như cũ. Ta điều khiển Thanh Ngọc lăng túm lấy pháp trượng của y, nào ngờ pháp trượng thế như chẻ tre, chẳng mấy chốc đã gãy đứt vụn vụn. Ta bị hất bay ra phía sau, hòa thượng vội đưa tay định bắt lấy ta, nhưng đã không kịp, tay y chỉ lướt qua đầu ngón tay của ta. Ta hoảng hốt vì biết phía sau mình là một cái bếp lò lớn dùng để sưởi ấm không khí.

”Tiểu Thanh!” Tỷ tỷ sợ hãi hét lớn, muốn vung dải lụa trắng quấn lấy ta, nhưng vừa bị trúng một trượng của hòa thượng, không còn sức lực.

Ta nhắm nghiền mắt lại, tuyệt vọng gọi:

”Ca ca!”

”Biết gọi ca ca rồi sao?” Một cái đuôi trắng kịp thời quấn lấy ta. Ta rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc, bên tai vang lên giọng nói của Tiểu Bạch.

Ta không nghĩ được gì nữa, chỉ biết rúc vào lòng hấn, không ngừng gọi:

”Ca ca ... Ca ca ... Ca ca ...”

Tiểu Bạch khẽ thở dài, ôm lấy ta dỗ:

”Ngao, ca ca ở đây, không sao rồi ...”

Lúc này, hòa thượng chống pháp trượng xuống đất, mặt lạnh lẽo nói:

”A Di Đà Phật, lần trước bản tăng niệm tình các người không có ý xấu, nên mới tha cho một mạng, không ngờ các người chẳng những không biết chuyên tâm tu hành chính đạo, còn ra tay hại người. Quả nhiên, yêu vẫn là yêu!”

Ta tức giận ló đầu từ trong lòng Tiểu Bạch ra, mắng:

”Hòa thượng thôi, người đang nói bậy cái gì vậy? Con mắt nào của người thấy bọn ta hại người hả?”

Tiểu Bạch vỗ vỗ đầu ta, lại quay sang mỉm cười ôn hòa với hòa thượng:

”Đại sư, đã lâu không gặp, người vẫn khỏe chứ?”

”Xà yêu, đừng phí lời vô ích! Chịu chết đi!” Hòa thượng lạnh lùng vung lên pháp trượng xông tới.

Tiểu Bạch một tay ôm ta, một tay đối phó với hòa thượng, vẫn thông thả ung dung. Ban đầu, ta rất lo lắng cho Tiểu Bạch, nhưng dần dần lại kinh ngạc nhận ra, pháp lực của Tiểu Bạch đột nhiên trở nên cao cường hơn trước gấp mấy lần, hòa thượng vốn không phải đối thủ của hấn.

Tiểu Bạch nheo mắt phượng, khóe môi vẫn treo nụ cười hiền hòa, nhưng lại khiến ta cảm thấy có chút xa lạ. Đuôi hấn đánh rớt pháp trượng của hòa

thượng, đoạn đánh mạnh vào bụng y. Hòa thượng phun ra một ngụm máu, máu ướm đỏ tăng bào màu trắng, nhưng sắc mặt vẫn không đổi, chẳng hề mở miệng kêu đau một tiếng. Rất nhanh sau đó, y lại bị đánh trúng một cái nữa, ngã xuống đất.

Ta tuy giận hòa thượng không biết phân rõ phải trái trắng đen, nhưng cũng không đến mức muốn y chết, liền hét lên:

”Hòa thượng, ngươi bị ngốc sao! Đừng đánh nữa, còn không mau đi đi!”

Tiểu Bạch liếc ta một cái, ta vội vàng im lặng cúi đầu. Bình thường Tiểu Bạch rất dễ bắt nạt, nhưng trực giác cho ta thấy Tiểu Bạch hiện tại cực kỳ đáng sợ, tốt nhất không nên chọc hấn giận.

Hòa thượng lại phun ra một ngụm máu, đầu vẫn ngẩng cao, thần sắc vẫn thanh lãnh, lạnh lùng, nói:

”Xà yêu đừng nhiều lời, muốn giết thì giết đi!”

Tiểu Bạch nhìn hòa thượng mỉm cười như gió xuân, khẽ cất giọng nói:

”Bản tọa từng thề rằng, tất cả những kẻ dám tổn thương Thanh nhi, ta sẽ không bỏ qua một ai. Đại sư, đừng trách bản tọa vô tình, hãy trách mình đã chạm đến người không nên chạm!”

Ta nhìn thấy Tiểu Bạch chậm chậm đưa tay lên, một luồng khí đen dày đặc hướng về phía hòa thượng.

Tỷ tỷ hốt hoảng thét lớn:

”Bạch công tử, ở Bán Bộ Đa không thể giết người!”

Tiểu Bạch tựa hồ không nghe thấy lời của tỷ tỷ nói, không hề dừng tay.

Tay chân ta dường như không còn nghe theo sự điều khiển của mình, đến khi định thần lại thì bản thân đã đứng che trước người hòa thượng. Luồng khí đen hung mãnh đã tới rất gần, song, ta không chút hoảng sợ.

Tiểu Bạch không bao giờ hại ta. Ta tin chắc điều đó.

Quả nhiên, khi luồng khí đen vừa chuẩn bị va vào ta, Tiểu Bạch liền thu tay lại.

Ta thở phào nhẹ nhõm, đỡ hòa thượng đứng dậy. Hòa thượng quả là đáng ghét vô cùng, vong ân bội nghĩa, ta đã cứu y, y lại còn gạt tay ta ra, không thêm cảm ơn, cứ vậy mà bỏ đi.

Vừa quay đầu lại, ta chợt bắt gặp ánh mắt bi thương của Tiểu Bạch. Hắn lẳng lặng nhìn ta, khóe môi nặn ra một nụ cười, có điều ta lại cảm thấy nụ cười ấy thô lương hơn cả khóc.

Tiểu Bạch nói:

”Quả nhiên, Thanh nhi vẫn một lòng với hấn sao? Nàng biết rõ rằng ca ca tuyệt sẽ không tổn thương đến nàng, cho nên lợi dụng điều đó để uy hiếp ta bảo vệ hấn?”

Ta nấp náy môi, muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì.

Tiểu Bạch xoa xoa đầu ta, thờ dài bảo:

”Thanh nhi nghĩ rằng ta muốn giết Pháp Hải thật sao? Hấn vốn có kim thân hộ thể, với pháp lực hiện tại của ta, chỉ có thể đã thương, không thể giết chết. Vi huynh ... Chỉ muốn thử xem, trong tim Thanh nhi, rốt cục ... Ai quan trọng hơn ... Kết quả, vẫn là ta tự làm tự chịu ... Thật là đáng đời mà ...”

Nói đoạn, Tiểu Bạch bỗng nhiên phun ra một búng máu.

Máu hấn văng lên mặt ta.

Người ta thường bảo, rắn là loài máu lạnh.

Nhưng ta đưa tay lên chạm vào chất lỏng ấy, chỉ thấy nóng như thiêu như đốt tâm can.

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: 18: Tiểu Bạch Bao Dung

Tiểu Bạch lại giận ta rồi.

Chúng ta ở lại Bán Bộ Đa đến đêm thứ hai, hấn vẫn không thèm nói với ta một câu nào nữa.

Tiểu Bạch đôi khi vẫn giận dỗi ta, nhưng chưa bao giờ ta thấy hoảng sợ như lúc này. Thần sắc bị thương của Tiểu Bạch hôm ấy, ta không cách nào quên được. Nó khắc sâu vào trong đầu ta, khoét một vết thương thật lớn trong trái tim. Ta muốn xin lỗi hấn, nhưng bản tính cao ngạo khiến ta khó lòng thốt ra hai từ ấy.

Tiểu Bạch nói, ta chung quy vẫn không yêu hấn.

Ta vốn là một con rắn, thực không hiểu “yêu” là gì? Chẳng lẽ yêu hay không yêu lại quan trọng như vậy?

Ta và Tiểu Bạch sống cạnh nhau hơn hai trăm năm qua, ta không biết là mình có yêu hấn hay không, nhưng mà, không có Tiểu Bạch, ta nghĩ rằng ta sẽ chết mất.

... Chết đói. (=___=)

Ta ôm cái bụng đói meo, ủ rũ nằm trên xà nhà, thoi thóp thở dài. Thật sự là đói quá đi!

Không phải rằng Bán Bộ Đa không có thức ăn, có nhiều là đằng khác. Có điều, ta vốn quen ăn những món do chính tay Tiểu Bạch làm, đến nỗi bây giờ không gặm được thứ khác nữa. Có ca ca vẫn là tốt nhất, có ăn có uống, có đuôi mềm mại làm gối, có người để nhờ vả, có kẻ để bắt nạt. Tuy rằng ca ca hay dè dặt ta ra làm cái việc tiêu phí thể lực đó, nhưng chí ít hấn cũng rất quan tâm ta, luôn tìm cách khiến ta thoải mái nhất.

Bây giờ thì sao? Cô độc một mình, trợ trợ lẻ loi. Quan trọng nhất là, bụng lại đói.

Đáng lẽ ta còn có Bạch Bạch tỷ tỷ, nhưng mà ...

“Tiểu Thanh, muội có trong đó không?” Có tiếng gõ cửa bên ngoài, sau đó là giọng của Bạch Bạch vang lên.

Ta mừng rỡ vồn đuôi ra mở cửa.

“Muội vẫn nghịch ngợm như vậy, mau thu đuôi vào đi!” Một mỹ nhân áo trắng như tuyết, mái tóc tựa thác buông dài, miệng cười ôn hòa, bước đi tao nhã thanh thoát, vừa lắc đầu bắt mắt dĩ nhiên ta, vừa nửa mỉm nửa trêu bảo.

Có khoảnh khắc đó, ta ngỡ như mình đã trông thấy ca ca.

... Nếu như có thể phốt lò đi cái nắm bột màu xanh đang dán lấy Bạch Bạch kia.

Không sai, lí do khiến ta không thể đi tìm tỷ tỷ kẻ khổ chính là vì tỷ tỷ của ta bị người ta cướp mất rồi.

Kẻ cướp tỷ tỷ ta tên Thanh Tổ Chân, cũng là một con rắn xanh, vừa tu được một trăm năm mươi năm, vậy mà đã được Bồ Tát điểm hóa, còn đặt cả tên. Ngoài ca ca ta ra, ngộ tính của hấn có thể xem như là cao nhất trong giới rắn, Bạch Bạch tỷ tỷ cũng không bằng hấn, mà ta ... Thôi bỏ đi, càng nói càng tủi thân.

Theo lẽ thường, ta đương nhiên rất chán ghét Thanh Tổ Chân này. Ai bảo hấn vừa giỏi hơn ta, lại vừa suốt ngày giành tỷ tỷ với ta. Nhưng mà, mỗi lần nghe đến tên hấn, ta lại lăn ra đất cười lăn lộn. Quả nhiên là Bồ Tát đặt tên luôn dựa theo công thức chung: Màu sắc + Tổ + Một từ nào đó có thể thể hiện được bản chất thánh phụ, thánh mẫu. Thật may mắn, ta tu luyện biếng nhác, hơn hai trăm năm rồi vẫn chưa thấy Bồ Tát liếc mắt một cái, nếu không, chẳng biết ta sẽ bị gọi là Thanh Tổ gì nữa.

Nắm bột nhỏ, à không, là Thanh Tổ Chân khi hóa thành hình người có bề ngoài vô cùng đáng yêu. Thật sự là kỳ lạ, xà yêu đáng lí ra phải yêu mị, đẹp nghiêng thành đổ nước, đằng này hấn lại hóa ra dáng vẻ của một thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi, da thịt mềm mại, trắng trẻo, môi hồng răng trắng, đôi mắt tròn xoe ngấn ngấn nước, nói chuyện thì nhỏ nhẹ, thỏ thẻ, thật khiến người ta muốn lao vào cắn một ngụm.

Lần đầu gặp hấn, do đang rất rối rắm chuyện của Tiểu Bạch, ta không nhận rõ đi để đến chân thân hấn là gì, lo lắng chỉ vào hấn hỏi:

“Nắm bột nhỏ, ngươi là cầu yêu sao?”

Con xà yêu lai chó này vậy mà lại cắn lấy ngón tay của ta một cái, đau điếng người.

Ta đang hùng hổ muốn nuốt hấn vào bụng trả thù, tỷ tỷ lại đi đến ngăn cản. Vừa thấy tỷ tỷ, Thanh Tổ Chân liền hóa thành nắm bột nhỏ, quấn lấy tỷ ấy, ra vẻ tủi thân oan ức.

Ta giận đến không nói nên lời.

Rõ ràng người bị hại là ta đây mà, hấn oan ức cái gì chứ!

Quả nhiên, nhìn răn không thể nhìn bề ngoài, nắm bột nhỏ trông vô hại cách mấy cũng là răn, cũng biết cắn người! Vô si nhất là, con răn biết cắn người này lại vô cùng thích giả làm nắm bột nhỏ để lừa tỷ tỷ!

Cũng như bây giờ vậy, hấn ôm lấy cánh tay của Bạch Bạch, cả thân thể dán sát lên người Bạch Bạch, cầm tựa vào vai Bạch Bạch, quả thật là chường mắt vô cùng.

Trong bụng ta thầm mắng nắm bột nhỏ vô si, không biết xấu hổ, lại hoàn toàn quên rằng bình thường bản thân mình cũng quần lấy Tiểu Bạch như vậy, không tốt hơn hấn là bao.

Tỷ tỷ dịu dàng xoa đầu nắm bột nhỏ, rồi mới quay sang mỉm cười với ta bảo:

”Buổi sáng tỷ có xuống bếp nấu vài món cho A Thanh, sẵn tiện mang qua cho muội. Muội xem có hợp khẩu vị không?”

A Thanh chính là tên thân mật mà tỷ tỷ dùng để gọi nắm bột nhỏ.

Tỷ tỷ nói như vậy, nghĩa là hấn ăn không hết mới nhớ đến ta sao?

Ta cầm lấy giỏ thức ăn, tủi thân suýt khóc. Trước đây ta luôn bắt Tiểu Bạch làm riêng món này món nọ cho ta, bây giờ lại sa cơ đến nỗi phải ăn đồ thừa của nắm bột nhỏ ư?

Hức hức, ta nhớ Tiểu Bạch quá đi!

Có lẽ bởi ta đang nhớ đến Tiểu Bạch nên khi ăn thức ăn do tỷ tỷ làm, ta lại luôn có ảo giác rằng đây là hấn nấu. Trùng hợp là tỷ tỷ cũng mang đến những món khoái khẩu của ta, gà xào chua ngọt, thêm một bát canh gà, còn có đĩa bánh hoa quế. Ta ngẫu nhiên ăn ngon lành, sau đó tỷ tỷ mang bát đĩa thu dọn đi.

Kỳ lạ là nắm bột nhỏ lại không quán theo tỷ ấy nữa. Hấn nói với tỷ tỷ là muốn ở lại trò chuyện với ta giải sầu.

Ma mới tin hấn!

Nắm bột nhỏ nhoèn miệng cười, dùng cái giọng nhỏ nhẹ đáng yêu của hấn nói:

”Thanh tỷ tỷ, ta không thích ăn gà.”

“...” Ta không nghĩ rằng mình có hứng thú với sở thích của hấn.

Nắm bột nhỏ thấy vẻ mặt của ta, không thêm giả vờ ngây thơ hồn nhiên nữa, khinh bỉ bảo:

”Quả là ngốc tỷ tỷ! Nói cho tỷ biết một việc, Bạch tỷ tỷ nhà ta tay nghề nấu ăn rất khủng khiếp.”

”Ai nói! Lúc nãy ta ăn thấy rất ngon mà!” Ta lớn tiếng bênh vực tỷ tỷ.

Nắm bột nhỏ nhìn ta đầy thương hại, nói:

”Thanh tỷ tỷ, ta thật khâm phục sức chịu đựng của Bạch ca ca, huynh ấy làm sao chịu đựng được tỷ suốt hai trăm năm vậy?”

Ta tức giận muốn nhe răng cắn hấn, Thanh Tổ Chân liền lui ra xa mấy bước, cười hi hi bảo:

”Muốn biết sự thật, tối nay hãy đến phòng bếp.”

Buổi tối.

Bán Bộ Đa vẫn là một màu tối đen, ma trôi chòn vòn lượn lờ, khung cảnh rừng rợn âm u. Ta theo lời nắm bột nhỏ, nấp ở một chỗ bên cạnh nhà bếp.

Đợi một lúc sau, đột nhiên thấy bóng người áo trắng chậm chậm đi tới, giữa màn đêm, trông có vẻ mảnh khảnh gầy yếu vô cùng.

Tiểu Bạch? Hấn đến đây giờ này để làm gì?

Ta lặng lẽ nhìn theo bóng Tiểu Bạch, không gặp chỉ một ngày, hấn phảng phất tiêu tụy đi rất nhiều. Ta thầm xót xa trong lòng, lại có chút ân hận. Nghĩ đi nghĩ lại, nhiều năm qua, luôn là Tiểu Bạch chịu khổ vì ta, ta cũng chưa làm được gì cho hấn, chỉ biết mang đến phiền phức.

Tiểu Bạch làm lùi bác bếp, tỉ mỉ nấu món gì đó. Vẻ mặt của hấn lúc ấy vừa chăm chú, lại vừa dịu dàng ngọt ngào. Chẳng mấy chốc, hương thơm bốc lên khiến bụng ta càng cồn cào.

Thơm quá đi!

Thật muốn lao vào bắt chắp tất cả để ăn mà!

Tiểu Bạch mỉm cười đem thức ăn bỏ vào một chiếc giỏ trúc. Vừa lúc ấy, nắm bột nhỏ đi vào.

Này, này! Không phải là nầu cho nắm bột nhỏ ăn đấy chứ! Chẳng lẽ tên xà yêu lai chó này lại định cướp cả ca ca của ta sao?

Không được, không được! Hu hu, ca ca là của ta mà!

Ta đang gào khóc trong lòng, vừa tính xông ra bắt gian tại bếp, lại nghe giọng nói dịu dàng của Tiểu Bạch truyền đến:

”Thanh công tử, làm phiền công tử rồi, thật ngại quá.”

”Bạch ca ca quá lời, có gì mà phiền chứ, chỉ là tiện đường mang qua thôi! Có điều ... Sao ca ca không tự đưa cho Thanh tỷ tỷ, tỷ ấy nhất định sẽ cảm động lắm!” Đây là tiếng của nắm bột nhỏ.

Chỉ nghe Tiểu Bạch khẽ thở dài, nói:

”Ngày đó thu chường quá vội, ta bị phản phệ không nhẹ, hiện tại vẫn chưa khỏi hẳn. Sắc mặt của ta kém như thế, gặp Thanh chỉ khiến nàng lo lắng. đành phải nhờ cả Thanh công tử vậy.”

Tiểu Bạch ...

Ta tựa vào vách tường, bỗng thấy cổ họng nghẹn đắng, muốn khóc mà lại không có nước mắt để khóc.

Ta tựa hồ ... Luôn vô tư tiêu xài sự yêu chiều bao dung của Tiểu Bạch ...

Mà bản thân ta ... Ngay cả một câu xin lỗi cũng không nói được ...

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ngoại Truyện 2: Chuyện Cũ Theo Gió Bay (2)

Lúc vừa mới gặp Thanh Tổ Chân ở Bán Bộ Đa, Bạch Tổ Trân thoáng kinh ngạc.

Trong ký ức của chàng, Thanh Tổ Chân kiếp trước không phải là đáng vẻ này.

Thanh Tổ Chân là thanh xà sống bên bờ Tây Hồ, ngộ tính rất cao, nhưng tính tình lơ lửng, giả dối, chuyên dùng mị thuật mê hoặc phạm nhân, hút lấy dương khí để tăng cao đạo hạnh.

Cho nên, kiếp trước hắn không được Quan Âm điểm hóa, càng không được ban cái tên Thanh Tổ Chân này. Sau khi gặp Bạch Tổ Trinh, nàng gọi hắn là A Thanh. Từ đó về sau, A Thanh trở thành tên của hắn.

A Thanh tu luyện mị thuật, nên vẻ ngoài muôn phần yêu mị, một cái nhấc tay nhấc chân cũng đủ câu hồn người, một liếc mắt thoáng qua đã khiến lòng xiêu tìm đổ.

Bạch Tổ Trân năm ấy không phải là Bạch Tổ Trân của hiện tại, chàng tu tiên đạo, một lòng hành thiện tích đức, tuy tính tình ôn hòa, không ghét khinh ai, nhưng cũng không thể nào có hảo cảm với loại xà yêu chuyên mê hoặc hại người như A Thanh.

Mãi đến sau này, chàng mới chợt buồn cười nhận ra, bản thân và A Thanh này, chẳng qua chỉ là kẻ cùng cảnh ngộ.

Kẻ tàn ác, người u mê, tất cả đều là tên si tình gốc nghèo.

... ..

A Thanh không bao giờ ngờ được bản thân còn cơ hội làm lại từ đầu.

Hắn lớn lên bên bờ Tây Hồ, không cha, không mẹ, cô độc trôi nổi một mình. Vì nhỏ yếu, hắn thường bị bắt nạt, cướp mồi, thậm chí đánh đập. Có rất nhiều đêm, hắn phải ôm bụng đói mà rúc vào hang ngủ. Cuộc đấu tranh sinh tồn tàn khốc khiến hắn không được phép hồn nhiên, ngây thơ. Hắn phải học cách gian trá, xảo quyệt, học cách nguy trang, phủ lên răng độc của mình một lớp mặt nạ vô hại, chực chờ kẻ khác mất đi cảnh giác, lập tức thừa cơ vồ lấy.

Hắn cũng muốn lương thiện chứ, nhưng lương thiện sẽ giết chết hắn. Nhiều năm tự vùng vẫy giành giật lấy sự sống dạy cho hắn rằng, người hiền lành thường hay yếu đuối, muốn mạnh, tất phải ác.

Hắn có ác hay không?

Tất nhiên có. Hắn rất rất ác, hắn từng giết bao nhiêu người, ngay chính hắn cũng không nhớ rõ. Nhưng hắn không cho đó là sai. Muốn sống, tại sao lại sai? Hắn không hiểu vì sao, con người ăn động vật để sống thì là thiên kinh địa nghĩa, mà động vật ăn con người để sinh tồn lại là đại gian đại ác.

Đối với hắn, loại xà yêu rõ ràng bên trong vừa tàn độc, vừa ích kỷ, nhưng bên ngoài lại ra vẻ thần tiên, mở miệng dạy người ta đạo lý giáo điều như Bạch Tổ Trân, vừa buồn cười, lại vừa đáng thương.

Buồn cười, vì điều đó chẳng khác gì tay phải chep kính, tay trái giết người, chẳng qua chỉ tự lừa dối bản thân, đánh lừa kẻ khác. Yêu vẫn là yêu, dù có khoác cả sa, đeo phật châu, cũng không hóa thành Phật được.

Đáng thương, bởi cả một đời chưa từng dám sống thật với lòng mình, chưa từng dám thử tranh đoạt cái mình muốn.

Cuộc sống như vậy, hắn thật khinh thường. Thà làm yêu tiêu dao khoái hoạt, chẳng thành tiên sống trong gò ép.

Cho đến một năm nọ, hắn gặp Bạch tỷ tỷ.

Khi hắn đang định ra tay giết người, nàng ngăn hắn lại. Hắn tức giận dâng nước mắt chìm nàng, lại gây họa hại bao người dân vô tội liên lụy. Hắn vẫn đứng đưng, bọn họ chết hay sống liên quan gì tới hắn? Nhưng mà, Bạch Tổ Trinh lại giận dữ trấn hắn dưới đáy Tây Hồ hai trăm năm.

Năm đó, hắn hận đến muốn băm nàng ra thành trăm mảnh.

Sau này nghĩ lại, mới biết nàng đã cứu mình một mạng. Hắn tự ý dâng nước hại người, thiên đạo nhất định không dung tha. Nàng trấn hắn dưới Tây Hồ, hóa ra lại giúp hắn tránh khỏi đại họa trước mắt.

Sau đó nữa, A Thanh mới biết, Bạch Tổ Trinh vì còn vương bận hắn, năm ấy đáng lẽ có thể thăng tiên, lại phải chờ thêm hai trăm năm.

Hai trăm năm sau, vào ngày sen phủ kín mặt Tây Hồ, Bạch Tổ Trinh giữ lời đến thả hắn ra. Hắn vốn lơ lửng, biết mình đánh không lại nàng, liền ngọt nhạt nịnh nọt, vờ tủi thân kẻ khổ, quả nhiên con rắn trắng ngọc ngà này lập tức nổi lên lòng thương xót hắn, nhận làm đệ đệ, còn tặng cho hắn Thanh Hồng kiếm.

Nàng nói:

”Bạch Ất của ta là tỷ tỷ, Thanh Hồng của A Thanh là đệ đệ, Bạch Ất đi đâu thì Thanh Hồng theo đó, tỷ tỷ ở đâu, A Thanh ở đây. A Thanh sẽ không bao giờ phải cô đơn nữa.”

Nàng dịu dàng rút cây trâm phi thủy trên tóc mình, búi lại mái tóc xoắn rối cho hắn.

A Thanh từ bé không có mẫu thân. Hắn không biết cảm giác được chăm sóc yêu thương là thế nào. Có lẽ ... Chính là như bây giờ chẳng ?

A Thanh không muốn thừa nhận rằng bản thân trong một khoảnh khắc đã bị Bạch Tổ Trinh làm cho cảm động, ngán cả người. Từ xưa đến nay, chỉ có hắn mê hoặc kẻ khác ngây ngẩn, nào có ai từng khiến hắn kỳ quái thế này bao giờ?

Nhưng hắn vốn tính đa nghi, trong lòng vẫn ngờ vực đề phòng Bạch Tổ Trinh, cho rằng nàng tốt với mình như vậy là có lý do mờ ám gì đó. Cũng khó trách hắn, bởi vì từ lúc sinh ra đến giờ, chưa từng có ai thật tâm tốt với hắn. Những kẻ nói ngon ngọt với A Thanh, tất cả đều là muốn được lợi gì đấy từ hắn.

Cho đến lúc Bạch Tổ Trinh vì hắn mà đỡ một trọng của Pháp Hải, A Thanh mới thật sự buông xuống một ít cảnh giác với nàng, thực tâm gọi một tiếng “Bạch tỷ tỷ”.

Từ đó về sau, A Thanh đi theo bên cạnh Bạch tỷ tỷ của hắn, cũng giống như Thanh Hồng luôn mãi mãi không rời Bạch Ất.

Bạch tỷ tỷ rất thương hắn, có gì tốt đều dành hết cho hắn, có nguy hiểm thì luôn chắn trước mặt hắn.

Nàng nói:

”A Thanh, nếu có bất kỳ nguy hiểm gì, đệ cứ việc đứng phía sau tỷ là được. Mọi chuyện đã có tỷ tỷ lo.”

Đó là lần đầu tiên, hắn biết cảm giác được tránh sau lưng một người, được bảo vệ che chở.

Nàng mỉm cười nói:

”Tỷ tỷ ở đây, đừng lo.”

Hắn biết, nàng ở bên hắn. Cho dù trời có sụp, đất có lở, nơi nào có nàng, đối với hắn đều là chốn bình yên.

Bạch tỷ tỷ của hần điểm nào cũng tốt, điểm duy nhất không tốt chính là, nàng luôn một lòng muốn thành tiên.

Thành tiên có gì tốt chứ? Thành tiên rồi sẽ phải bay lên trời, bỏ lại hần một mình nơi trần gian này. Hần từng giết nhiều người như vậy, chắc chắn đến chết cũng không tu thành tiên được. Thế chẳng phải là, vĩnh viễn không gặp lại nàng sao?

Lần đầu tiên trong đời, A Thanh hối hận vì đã giết người. Không vì sám hối, chỉ bởi sợ không được kề cận nàng nữa.

A Thanh rất đẹp. Hần biết điều đó, và cũng biết cách lợi dụng nó rất khéo. Không ai thoát khỏi mê hoặc của hần. Nhưng mà, mặc kệ hần giờ bao nhiêu thủ đoạn mị thuật ra, nàng vẫn mãi mãi xem hần là một đệ đệ bé nhỏ. Không hơn, không kém.

Khuyên ngăn, mê hoặc, dọa dẫm, phá rối, tất cả hần đều đã làm hết rồi, nhưng Bạch Tố Trinh vẫn một mực không bỏ tiên đạo.

A Thanh vừa yêu, lại vừa hận nàng. Có một khắc nọ, hần thực sự muốn giết chết Bạch Tố Trinh.

Giết chết nàng, không còn ai có thể khiến hần đau lòng, khó chịu như thế nữa.

Nhưng, giết nàng rồi, ai thương yêu che chở hần đây?

A Thanh do dự.

Phải, A Thanh vốn ích kỷ. Hần chỉ làm những việc có lợi cho mình. Cho dù là đối với người hần thương, hần cũng tính kế nàng. Hần rất tinh táo, rất lí trí. Có đôi lúc, hần ước mình bớt lí trí đi một chút, ngốc nghếch một chút.

Có lẽ, như vậy, nàng sẽ yêu hần chăng?

... Như đã yêu tên Hứa Tiên khờ khạo đó.

Bạch Tố Trinh đã từ bỏ ước nguyện làm tiên.

A Thanh vui mừng thì ít, oán hận thì nhiều.

Bởi vì, nàng từ bỏ không phải vì hần, mà vì tên người phạm thói tha họ Hứa kia.

A Thanh tự thấy bản thân bất kể luận về dung mạo, thủ đoạn, hay về tình cảm đối với Bạch Tố Trinh, đều hơn xa Hứa Tiên. Nhưng mà, hần mất một trăm năm, cũng không khiến nàng mây may động lòng phàm. Hứa Tiên chỉ cần một sớm gặp mặt trên Đoạn kiều, đã làm nàng thất điên bát đảo.

A Thanh cho rằng, hần thua Hứa Tiên, chẳng qua ở chỗ, Hứa Tiên ngốc nghếch hơn hần, lương thiện hơn hần.

Kỳ thực, A Thanh đã lầm. Điểm duy nhất và cũng quan trọng nhất mà hần thua Hứa Tiên chính là, Hứa Tiên là người, hần là yêu.

Bạch Tố Trinh khao khát thoát khỏi kiếp yêu tinh. Ban đầu, nàng muốn làm tiên. Sau đó, Hứa Tiên lại khiến nàng nhận ra thần tiên ở quá cao, quá lạnh lẽo. Thế nên, nàng chuyển sang muốn làm người. Hứa Tiên là người. Nói nàng yêu gã, chỉ bằng nói rằng nàng muốn nhờ gã để làm một con người thực sự.

Thế nhưng, người không phải gỗ đá, yêu tinh cũng vậy. Kết làm phu thê với Hứa Tiên, Bạch Tố Trinh dần dần cũng nảy sinh tình cảm với gã.

Bởi vì có tình, nên mới đau.

Nhược bằng vô tình, làm sao lại khổ?

Đôi khi, A Thanh cũng rất đồng cảm với Bạch Tố Trân. Bạch Tố Trinh đau khổ vì Hứa Tiên, Tiểu Thanh xé lòng bởi Pháp Hải. Hần và chàng ta đều giống nhau, là một kẻ thừa trong câu chuyện không thuộc về họ.

Tình yêu đơn phương vô vọng khiến một Bạch Tố Trân thần tiên lương thiện để tay mình nhuốm máu tanh.

Tình yêu ấy càng hủy hoại A Thanh nhiều hơn. Bởi, hần vốn không phải người tốt. Hần làm người tốt, vì nàng muốn thế. Nếu nàng đã ruồng bỏ hần, làm người tốt có ích gì nữa?

Không sai, Pháp Hải là do hần dẫn dụ đến.

Hần muốn cho Bạch tỷ tỷ của hần thấy rõ bộ mặt thật của phạm nhân Hứa Tiên này.

Hứa Tiên phản bội Bạch Tố Trinh. Gã chuốc nàng uống Hùng Hoàng, để nàng hiện nguyên hình, đầu đón khôn xiết. Sau đó, Hứa Tiên sợ đến chết ngất.

Điều không nằm trong tính toán của A Thanh chính là, Bạch Tố Trinh bất chấp tất cả, đi trộm linh chi cứu Hứa Tiên. Hần cùng với Tiểu Thanh đuổi theo nàng, nhưng đã muộn. Linh chi đã trộm, không thể quay đầu.

Hứa Tiên sống lại, chẳng những không cảm kích Bạch Tố Trinh, còn sợ hãi nàng, trốn lên Kim Sơn tự, nương nhờ Pháp Hải.

Chữ tình khiến người mê muội, yêu tình cũng u mê. Bạch Tố Trinh đến nước này vẫn nghĩ rằng Hứa Tiên còn yêu nàng, chẳng qua chỉ bị Pháp Hải buông lời chia rẽ mà thôi.

Bạch Tố Trinh dâng nước nhấn chìm Kim Sơn tự. A Thanh cũng đi theo nàng.

Hắn nói:

”Bạch Ất ở đâu, Thanh Hồng ở đó. Ta làm sao bỏ lại tỷ tỷ một mình được?”

Biết rõ đó là sai, biết rõ sẽ làm hại bản thân mình, vẫn không oán không hỏi.

Hắn lừa dối cả thế gian, chỉ thật tình với nàng.

Tháp Lôi Phong hạ xuống, Bạch Tố Trinh bị trấn trong tháp, ngày đêm chịu đau đớn giày vò để chuộc tội. A Thanh ở bên ngoài, bị Thiên Lôi đánh bảy bảy bốn mươi chín đạo sét vào người, xem như hình phạt.

Hắn không đủ sức để duy trì hình người nữa, lê thân rần cháy xém loang lỗ máu của mình, từng chút từng chút một, bò lên đỉnh Kim Sơn, đến cạnh Lôi Phong tháp.

A Thanh áp mặt vào tòa tháp lạnh lẽo, mặc kệ Phật quang chung quanh nó khiến da thịt hắn đau rát như bị xé ra làm trăm mảnh.

Hắn khẽ gọi:

”Bạch tỷ tỷ ...”

Bên trong phảng phất nghe thấy tiếng đáp rất khẽ:

”Tỷ tỷ ở đây ... Đừng sợ ...”

Từ đó về sau, phủ Trấn Giang có thêm một Lôi Phong tháp. Người dân đồn rằng, trong tháp trấn một bạch xà tình ngàn năm. Bên dưới chân tháp, một con rắn xanh to lớn cuộn mình quanh tháp, tựa hồ đang canh giữ, hoặc là ... chờ đợi.

Trăm năm trôi qua, khi Tiểu Thanh đã hóa thành chuỗi ngọc bầu bạn Pháp Hải đi khắp thiên hạ phổ độ chúng sinh, khi Hứa Tiên đã luân hồi chuyển kiếp mấy đời, con rắn xanh khổng lồ ấy vẫn canh giữ dưới chân Lôi Phong.

Bạch Ất ở đâu, Thanh Hồng ở đó.

Bạch Tố Trinh vì A Thanh chờ đợi hai trăm năm, A Thanh trả lại cho nàng cả một đời.

Cho đến khi kiệt sức trút hơi thở cuối cùng bên tháp Lôi Phong, hắn vẫn đang đợi chờ.

Đợi một ngày, khi Lôi Phong sụp đổ, Bạch tỷ tỷ sẽ mỉm cười cài lên tóc hắn một chiếc trâm phi thúy, dịu dàng nói:

”Đừng sợ, tỷ tỷ ở đây...”

Gió mưa vẫn trút xuống Lôi Phong tháp.

Trăm năm.

Ngàn năm.

Có một ngày, Lôi Phong rốt cục sụp đổ. Bạch Tố Trinh thoát khỏi tháp, đi tìm chuyển thế của Hứa Tiên, thoáng thấy bên chân tháp có một bộ xương rần không lồ. Nàng chẳng biết là đồng loại nào gặp nạn, thương tình đem chôn cất cạnh tòa tháp đã đổ.

Ngôi mộ không bia, không tên, không người viếng thăm.

Trăm năm.

Ngàn năm.

Thanh Hồng ở đây, Bạch Ất nơi đâu?

Có lẽ đang phu thê trùng phùng, vui vầy ở chốn nào đó.

A Thanh trước lúc chết đi, có một nguyện vọng ...

Nếu tỷ tỷ thích cái vẻ ngọc ngà của Hứa Tiên, kiếp sau, hắn sẽ hóa thành dáng vẻ giống như gã ...

Nếu có kiếp sau ...

Nếu có kiếp sau ...

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ngoại Truyện 2 Phục Bút: Mãi Mãi Là A Thanh Của Nàng

A Thanh giật mình mở mắt ra, hoảng hốt nhìn khắp chung quanh, đến khi bắt gặp khuôn mặt thánh thiện đang say ngủ bên cạnh mình của Bạch Tố Trinh, hắn mới thở phào một cái. A Thanh khẽ đưa hai tay ôm lấy thắt lưng nàng, lại dùng đuôi gấu quăn chặt chân nàng, cuối cùng rúc người vào lòng nàng.

Chỉ như vậy, hắn mới có thể chợp mắt được.

A Thanh sợ lắm cái cảm giác vừa mở mắt ra, cả đất trời rộng lớn chỉ còn mình hắn lơ lửng.

May mắn rằng đó chỉ là giấc mộng.

Đạo gần đây, hắn thường mơ về những chuyện kiếp trước, có lúc thấy những ngày tháng vui vẻ của hắn và Bạch tỷ tỷ, có khi lại thấy cảnh nàng hạnh phúc bên quan nhân của mình, bỏ quên hắn.

Kiếp trước, sau khi chết đi, linh hồn hắn quanh quẩn mãi bên tháp Lôi Phong, cố chấp bầu bạn bên nàng, không chịu nhập luân hồi. A Thanh biết, nếu có tình trốn tránh luân hồi chuyển kiếp, hậu quả chờ hắn ở trước mắt sẽ là tan biến thành hoang hồn, mãi mãi không còn kiếp sau. Nhưng, hắn vẫn muốn ở bên nàng. Dù Bạch tỷ tỷ có bỏ rơi hắn, A Thanh cũng không thể bỏ mặc nàng.

Cứ thế, hắn âm thầm lặng lẽ bầu bạn với nàng trong vô hình. Cho đến một ngày, Lôi Phong tháp sụp đổ.

A Thanh mừng rỡ khôn xiết.

Nhưng mà, Bạch tỷ tỷ của hắn không trông thấy hắn.

Bạch tỷ tỷ của hắn ... không nhận ra di cốt của hắn.

A Thanh vừa chua xót lại vừa thấy may mắn.

Chưa xót vì, nếu thật dễ ai đó vào trong lòng, dù người ấy hóa thành tro cũng nhận ra. Như vậy cho thấy, Bạch tỷ tỷ ... Không hề yêu hắn.

Lại may mắn vì, dáng vẻ của bộ xương ấy xấu xí như vậy, A Thanh luôn muốn bản thân đẹp nhất trong mắt Bạch Tố Trinh, nếu để nàng biết đấy là hắn, hắn thà chết cho xong.

Không đúng, hắn vốn đã chết rồi.

A Thanh bất lực nhìn nàng mang di cốt của hắn đi chôn cất, sau đó rời đi. Nàng đi đâu? Hắn biết, đi tìm chuyển thế của Hứa Tiên.

A Thanh muốn cầu xin Bạch tỷ tỷ đừng đi, đừng bỏ lại một mình A Thanh ở đây.

Thế nhưng, hắn không thể nói cho nàng, cũng không thể chạm tới nàng.

Đây là quả báo sao?

Đây là quả báo cho việc hắn hành ác vô số sao?

A Thanh một mình lầm lũi quanh quẩn trên đỉnh Kim Sơn thật lâu, thật lâu. Người mà hắn hoài trông đợi, mãi vẫn biệt tăm.

Một ngày nữa trôi qua, hắn tự nhủ, có lẽ ngày mai nàng sẽ đến.

Một năm nữa trôi qua, hắn tự nhủ, có lẽ năm sau nàng sẽ đến.

Mười năm nữa trôi qua ...

Một trăm năm nữa trôi qua ...

Cho đến khi linh hồn hần tan vào hư vô, A Thanh vẫn đang mãi đếm thời gian chờ nàng tới.

Đó là ngày thứ năm vạn bốn ngàn bảy trăm tám mươi hai kể từ lúc nàng rời đi.

Hần nhớ rất rõ.

Còn nàng thì đã quên.

A Thanh cứ ngỡ mình đã tan biến rồi. Nhưng khi mở mắt ra, hần lại kinh ngạc phát hiện ra bản thân lại trở về quãng thời gian còn chưa hóa thành hình người.

Sau kinh ngạc, chính là vui sướng.

Nếu tất cả chưa hề diễn ra, như vậy hần còn chưa mất đi Bạch tỷ tỷ. Bạch tỷ tỷ chưa gặp Hứa Tiên, cũng chưa yêu gã, hần còn cơ hội để xoay chuyển tất cả.

A Thanh bắt đầu vạch ra một kế hoạch. Hần vốn không ngu ngốc, chỉ trước mặt Bạch Tố Trinh, hần mới mê muội như vậy. A Thanh quyết tâm không bước lên con đường của kiếp trước nữa. Hần sẽ không giết người để tăng đạo hạnh. Không phải hần đột nhiên nổi lên thiện tâm, chẳng qua là, hần sợ báo ứng. Kiếp trước, hần đã nếm đủ mùi vị bị quả báo rồi. Hần không phải loại người sẽ vấp ngã hai lần trên một hòn đá.

A Thanh quyết định tu luyện theo chính đạo. Có được ký ức kiếp trước, cộng thêm ngộ tính cực cao, hần tu luyện nhanh vô cùng. Năm hần được một trăm năm mươi tuổi, rốt cục Bồ Tát xuất hiện điểm hóa cho hần, ban tên Thanh Tố Chân.

Người nói:

”Hi vọng con có thể giữ được thiên chân trong lòng.”

A, hần từng có được cái gọi là thiên chân ư?

A Thanh cười thâm tự giễu.

A Thanh sắp hóa thành hình người. Hần quyết định không hóa ra dáng vẻ quyến rũ mị hoặc như kiếp trước. Tuy rằng hần luôn tự hào về bề ngoài hơn người ấy, nhưng ai bảo khẩu vị của Bạch tỷ tỷ nhà hần kém như vậy, lại chỉ thích kiểu nam nhi non nớt ngây ngô kia. Hần chỉ đành chiều theo nàng.

Sau khi có được vẻ ngoài của một thiếu niên trong veo như thủy tinh, A Thanh đếm tay chờ ngày Bạch tỷ tỷ nhà hần đến.

Lần này, hần tất nhiên không dại dột đi giết người, lại càng không đòi nào dâng nước muốn làm hại nàng, khiến ấn tượng đầu tiên của hần trong lòng nàng xấu như vậy.

Nếu đã không thể hại người, vậy thì dứt khoát làm người bị hại đi. Tỷ tỷ nhà hần có vẻ rất thiên vị kẻ yếu, ở trước mặt nàng nhất định phải tỏ ra yếu ớt đáng thương thì mới được yêu.

Ừm, nếu hần đóng vai người bị hại, thì phải cần một kẻ diễn vai kẻ thù ác chứ? A Thanh đảo tròn mắt một vòng, quyết định chọn Pháp Hải.

Vì thế, lần đầu Bạch Tố Trinh gặp Thanh Tố Chân chính là khi hần đang bị Pháp Hải đuổi giết. Nàng vốn lương thiện, thương xót đồng loại, lập tức ra tay cứu giúp. A Thanh thừa cơ bám lấy nàng, vận dụng một ngàn không trăm lẻ một chiêu làm nũng nhõng nhẽo, kẻ khổ giả đáng thương, cuối cùng vẫn dụ được Bạch Tố Trinh nhận hần làm đệ đệ.

Khoảnh khắc nàng rút cây trâm phi thủy trên đầu ra, cúi xuống dịu dàng cài lên tóc hần, khẽ nói:

”Đừng sợ, tỷ tỷ ở đây ...”

A Thanh bỗng dưng thấy mũi cay xè, ôm chặt lấy nàng, khóc không ra nước mắt.

Hần đợi giây phút này, đợi suốt mấy trăm năm rồi.

Cho dù kiếp trước hay kiếp này, cho dù là xa yêu hại người hay Thanh Tố Chân ngây thơ trong sáng, hần vẫn mãi mãi là A Thanh của nàng.

Mãi mãi.

Trên đường trốn tránh Pháp Hải, A Thanh và Bạch Tố Trinh đi đến Bán Bộ Đa. A Thanh gặp lại Bạch Tố Trân, giật mình thầm thấy không đúng. Tại sao giờ này Bạch Tố Trân và Tiểu Thanh lại ở đây? Tại sao quan hệ của hai người họ ... tựa hồ không chỉ là huynh muội bình thường?

Kiếp trước, A Thanh nhớ rõ Bạch Tố Trân đơn phương yêu thầm Tiểu Thanh, còn nàng ta lại một lòng yêu Pháp Hải cơ mà? A Thanh để ý kỹ Bạch Tố Trân, nhận ra chàng ta không còn là Bạch Tố Trân thần tiên lương thiện của trước đây. Đáng lí ra, vào lúc này chàng ta vẫn còn chưa sa vào tà đạo, tại sao ...

Một suy đoán đáng sợ hiện lên trong đầu A Thanh. Phải chăng ... Bạch Tố Trân cũng sống lại như hắn?

Nghĩ đi nghĩ lại, kiếp trước, chàng ta xem như là người cùng cảnh ngộ với hắn. Yêu mà không được, cầu mà chẳng thấy, đau khổ hơn là chết, cuối cùng hóa thành kẻ thừa trong câu chuyện của người khác.

Hay là ...

Một ý nghĩ lóe lên trong tâm trí A Thanh.

Hắn nay tu vi không đủ cao, nếu muốn thay đổi vận mệnh, chia rẽ duyên phận của Hứa Tiên và Bạch tỷ tỷ, không thể chỉ dựa vào tâm cơ. Bạch Tố Trân lúc này đã tu luyện được gần ngàn năm, đạo hạnh không thể xem thường. Hơn nữa, kẻ có vẻ ngoài ôn hòa thanh khiết này lại không hề đơn giản chút nào. Nếu hắn cùng chàng ta hợp sức với nhau, Hứa Tiên là gì? Pháp Hải là gì? Hãy đứng sang một bên đi!

A Thanh thẳng thắn đề cập ý định hợp tác cùng nhau với Bạch Tố Trân. Chàng ta ngẫm nghĩ một lúc, liền đồng ý. A Thanh giúp chàng ta diễn một vở khổ nhục kế, chàng ta giúp hắn ngăn cản Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên.

Cứ như thế, hai con rắn nham hiểm bày mưu tính kế với nhau.

Bên này, hai con rắn ngốc là Tiểu Thanh và Bạch Tố Trinh vẫn chẳng hay chẳng biết, từ từ chui vào cái bẫy bè ngoài phủ đầy mật ngọt kia.

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: 19: Tiểu Bạch Và Mị Thuật

Ta nhân lúc đêm tối, rón rén lên vào phòng Tiểu Bạch.

Phòng của hắn luôn phảng phất cái hương thơm vừa thanh khiết lại mê người này, trên bàn đặt một ngọn nến đang cháy dở, nến tàn nở ra một đóa hoa chúc đỏ rực lóng lánh. Tiểu Bạch đang an tĩnh ngồi bên giường đọc sách, mái tóc đen nhánh đã xõa ra buông dài sau lưng, khiến khuôn mặt hắn thêm mấy phần âm nhu dịu dàng. Ánh nến rọi vào làn da trắng bệch của hắn, làm ta càng nhìn càng đau lòng áy náy.

Ta lao vào lòng Tiểu Bạch, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, râm rì khẽ nói:

”Tiểu Bạch, xin lỗi ...”

Tiểu Bạch có vẻ bất ngờ, nhưng khuôn mặt thoáng chốc lại mềm mại nhu hòa như trước. Hắn buông sách xuống, đưa tay xoa xoa đầu ta, ôn tồn bảo:

”Thanh nhi ngốc, Thanh nhi không có lỗi, là ca ca đã sai...”

Ta nghe vậy càng áy náy hơn, ôm chặt lấy hắn nghẹn ngào:

”Không! Là Thanh nhi không ngoan, Thanh nhi làm khổ ca ca ...”

”Thanh nhi, nàng phải hiểu rằng, vì huynh vì nàng làm bất cứ thứ gì, cũng là tự ta cam tâm tình nguyện. Thanh nhi không nợ ta cái gì cả, cũng không cần cảm thấy có lỗi, vì huynh muốn là thứ khác, chứ không phải sự trả nợ hồi lỗi của nàng, biết không?” Tiểu Bạch thờ dài vuốt tóc ta, giọng chậm rãi mà chua xót.

Ta ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Bạch, bắt gặp ánh mắt đầy từ ái của hắn, bỗng dung cổ nghẹn đắng, mũi cay xè. Ta quả thật ... Bị Tiểu Bạch nuông chiều đến hư mất rồi.

Ta nhướn người, hôn nhẹ một cái lên bờ môi lạnh lẽo của Tiểu Bạch, cười hi hi bảo:

”Tiểu Bạch, chúng ta về Tử Trúc phong đi.”

Từ khoe môi Tiểu Bạch nở ra một nụ cười ấm áp còn hơn cả đóa hoa chúc khi nãy, hắn cọ cọ vào trán ta, khẽ đáp:

”Được.”

Ta định nói thêm gì đó, lại bị cuốn vào một nụ hôn thật sâu, thật dịu dàng, thật triền miên. Người ta nhũn ra trong lòng Tiểu Bạch, hân hạnh cười cùng ta ngã xuống giường.

Lần đầu tiên ta phát hiện ra rằng, Tiểu Bạch rất đẹp, đẹp đến say lòng rần. Hân dịu dàng hôn lên trán ta, sau đó ngồi dậy cầm lấy quyển sách.

Khoan đã... Tại sao lại đọc sách?

Ta lồm cồm bò dậy, giật lấy quyển sách, lại kinh ngạc phát hiện trong sách rõ ràng vẽ một người đực và một người cái, à không, là một người nam và một người nữ đang ôm lấy nhau, làm cái việc mà Tiểu Bạch hay bắt ta làm với hắn.

”Tiểu Bạch, thường ngày huynh luôn đọc loại sách vô vị này sao?” Ta chán ghét ném quyển sách đi.

Tiểu Bạch lại đề ta xuống giường, cười khế bên tai ta:

”Có vô vị hay không, Thanh nhi sẽ biết ngay thôi...”

Hắn nháy mắt một cái, ta chỉ cảm thấy cả người khô nóng khó chịu, mắt không thể rời khỏi hắn. Tiểu Bạch cười nhẹ, giọng cười bỗng trở nên quyến rũ lạ thường. Hắn trườn sát lên người ta, dùng miệng chậm chậm cời ra y phục của ta. Làn môi hắn mềm mại, lại mát lạnh, chạm tới đâu dễ chịu tới đó, ta hưởng thụ thở ra một tiếng, bắt đầu bị cuốn vào mê hoặc của hắn.

Đến khi Tiểu Bạch khẽ cắn chóp mũi của ta, yêu mị nói:

”Thanh nhi thích không?”

Ta mới giật mình, kinh ngạc hỏi:

”Tiểu Bạch, huynh tu luyện mị thuật sao?”

Tiểu Bạch mỉm cười nhẹ gật đầu, vẫn không ngừng quyến rũ ta. Ta cố thanh tỉnh đẩy hắn ra, kích động nói:

”Mị thuật là tà thuật thượng cổ, huynh tu luyện nó sẽ vĩnh viễn không thể thành tiên được!”

Tiểu Bạch hôn lên cổ ta, liếm liếm mấy cái, sau đó mút nhẹ vào, ta trần người lên, rốt cục vẫn rên lên thành tiếng. Tiểu Bạch hài lòng mỉm cười, nheo nheo mắt ta, bảo:

”Thanh nhi thật hư, nguyên dương của ca ca đã cho nàng cả rồi, làm sao thành tiên được nữa? Từ cái khắc ta yêu nàng, thì đã định sẵn vô duyên với tiên lộ.”

Ta đang ngỡ ngàng, Tiểu Bạch liền híp mắt phượng, cất giọng yêu mị:

”Thế nào? Thanh nhi thích không? Mị thuật này, chính là ta vì hầu hạ Thanh nhi mà tu luyện, vì huynh đã mất không ít công sức để lấy lòng Thanh nhi đó.”

Ta nào còn đủ tỉnh táo để trả lời, bởi hai đoàn mềm mại trước ngực đã bị Tiểu Bạch vờ vào trong miệng.

Rèm sa dần dần khép lại. Lại là một đêm trời lặng gió nhưng lụa trắng trên giường đang đưa dữ dội.

Khi ta thức dậy, đã thấy mình đang nằm trong căn phòng ở trúc gian trên đỉnh Nga My. Ta vội bật dậy, thất lung mọi rã rời.

Tiểu Bạch đỡ lấy ta, cười hỏi:

”Thanh nhi dậy rồi à? Có đói chưa, ca ca đi hâm nóng thức ăn lại cho nàng nhé?”

Ta kinh ngạc hỏi:

”Tại sao chúng ta lại ở đây? Tỷ tỷ và năm bột ... A Thanh đâu?”

Tiểu Bạch che miệng bật cười bảo:

”Thanh nhi còn đang mơ ngủ sao? Chúng ta đã không gặp Bạch cô nương và Thanh công tử ba trăm năm rồi ...”

Ta giật mình, định thần lại, mới nhớ ra là quả thật như vậy. Ba trăm năm rồi, vậy mà ta vẫn cứ ngỡ chỉ mới hôm qua, hôm kia thôi.

Rời khỏi Bán Bộ Đa, ta chỉ mới là con rắn hai trăm tuổi, nay ta đã ăn mừng sinh thần thứ năm trăm, thời gian trôi qua nhanh như một cơn gió thoảng. Đối

với con người, ba trăm năm là mấy kiếp luân hồi. Đối với yêu tinh, ba trăm năm là một cái chớp mắt.

Ta lo lắng nghĩ, chẳng biết hòa thượng kia đã đầu thai đến kiếp thứ mấy rồi nhỉ? Ta sớm đã không thể nhớ rõ tướng mạo của y trông như thế nào nữa. Cuộc đời của yêu tinh quá dài, cho dù có muốn hay không, ta cũng không thể nhớ hết được tất cả mọi thứ. Một số chuyện cứ theo năm tháng dần dần, dần dần vui đi.

Duy chỉ có ánh mắt lạnh lẽo thấu xương của y, vẫn khắc sâu trong tiềm thức của ta, phảng phất gọi lại nỗi đau nào đó trong quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: 20: Tiểu Bạch Lộ Da, Bạch Bạch Gặp Nạn

Người viết: Ngọc Giao

Lại một mùa xuân nữa đến trên đỉnh Nga My.

Mùa xuân khoác cho rừng Tử Trúc chiếc áo gấm rực rỡ thêu trăm hoa vạn sắc. Mấy gốc đào trước sân trúc gian của ta cũng đâm chồi nảy lộc, xòe bung cánh mỏng khoe màu hồng phơn phớt tươi thắm.

Ta vừa muốn ngắm hoa, lại vừa muốn lười nhác nằm dật dựa, vì thế Tiểu Bạch bắc một chiếc giường cạnh bên cửa sổ, để ta có thể nằm nhìn ra bên ngoài, tiện cả đôi đường. Ta nằm rúc trong lòng Tiểu Bạch, thấy ngàn cánh đào mon mon rơi rụng lất phất, đương cái độ rực rỡ nhất ấy, chúng buông mình lia cành.

Ta hỏi:

”Tại sao hoa đào lại rụng khi chưa tàn?”

Tiểu Bạch châm một ấm trà, thông thả đáp:

”Hồng nhan tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạc đầu (1), có lẽ chúng sớm lìa cành bởi không muốn ai thấy dáng vẻ héo úa của mình, để trong mắt người đời, vẻ đẹp để diễm lệ ấy là bất tử...”

(1) Tạm dịch: Xưa nay má hồng tựa danh tướng, Chẳng để nhân gian thấy bạc đầu

Ta cái hiểu cái không, chỉ vờ gục gặc đầu ra vẻ thông thái.

Tiểu Bạch bật cười, cọ cọ vào trán ta, trầm lặng một lúc, lại bảo:

”Nếu ... Có một ngày, vì huynh không còn tốt đẹp như Thanh nhi vẫn nghĩ, Thanh nhi ... sẽ làm thế nào?”

Ta dụi dụi đầu trong lòng hân, lo lắng hỏi:

”Lúc đó thì ca ca sẽ không thương Thanh nhi nữa sao?”

Tiểu Bạch dịu dàng vuốt mấy lọn tóc bị gió thổi rối tung của ta, khẽ nhéo chóp mũi của ta một cái, đáp:

”Thanh nhi vô lương tâm, lại còn hỏi à? Nàng là thịt trong tim ca ca, không thương nàng thì thương ai?”

Ta liền cười hì hì, bảo:

”Nếu Tiểu Bạch vẫn thương muội như cũ, thì huynh vẫn mãi là ca ca của muội, mà đã huynh là ca ca của muội, thì việc thay đổi thành ra thế nào còn có gì quan trọng nữa sao?”

Tiểu Bạch chợt ôm ghì ta vào lòng, hôn khẽ lên trán, lên mặt ta, thì thào:

”Bảo bối của ca ca ... Sinh mạng của ca ca ... Thanh nhi phải luôn nhớ rằng, ca ca làm bất cứ điều gì, cũng là vì Thanh nhi, vì tương lai của chúng ta ... Cho nên, Thanh nhi phải tin ca ca, mặc kệ kẻ bên ngoài nói thế nào, cũng không cần để tâm đến lời chúng, biết không?”

Ta không hiểu gì, cũng gật gật đầu, dạ một tiếng cho Tiểu Bạch vui lòng.

Tiểu Bạch thấy ta ngoan ngoãn như vậy, hài lòng mỉm cười, nói tiếp:

"Kỳ lột da tán công của ta lại sắp tới, vì huynh phải bế quan tĩnh dưỡng, không thể ở bên bảo vệ nàng được, Thanh nhi phải ngoan, nghe lời ta dặn, tuyệt đối không được rời khỏi ngọn núi này, đã rõ chưa?"

Ta phụng phịu nhe răng với hắn, hừ một cái nói:

"Ba trăm năm nay huynh có từng mở kết giới cho ta ra ngoài đâu, ta dù có muốn xuống núi, cũng đành lực bất tòng tâm thôi!"

Tiểu Bạch thở dài thật khẽ, vòng tay ôm lấy thắt lưng ta, chậm chậm mở miệng bảo:

"Thanh nhi phải biết, những gì ca ca làm..."

"Những gì ca ca làm đều là vì tốt cho Thanh nhi, Thanh nhi chỉ cần ngoan ngoãn làm theo là được rồi, ca ca tuyệt đối không hại muội muội của mình đâu. Huynh định nói thế phải không?" Ta cắt ngang lời hắn, tuôn ra một tràng dài, lại hừ thêm cái nữa, bức xúc phản bác, "Huynh đã nói câu này mấy trăm lần rồi, ta nghe cũng muốn mòn tai! Tiểu Bạch, huynh chỉ nghĩ phải làm sao để tốt cho ta, nhưng ta nghĩ thế nào, cảm nhận ra sao, huynh lại chưa từng màng đến!"

Tiểu Bạch có lẽ đã quen với tính khí thất thường của ta, bấy giờ cũng chỉ cười cười, để mặc ta trút giận cho thỏa lên người mình, xong xuôi hắn mới nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng ta, dịu giọng hỏi:

"Thanh nhi đã nguôi giận chưa? Uống cốc trà thơm giọng đi rồi hãy mắng tiếp, nếu không thì chốc nữa cổ họng lại bị đau..."

"Đau là chuyện của ta, không cần huynh lo!" Ta quay mặt đi, lại hừ một cái.

Tiểu Bạch bất đắc dĩ, cười khổ dõ dằn:

"Được được, là chuyện của Thanh nhi, nhưng mà ... Thanh nhi đau một thì ca ca đau trăm, xem như là vì ca ca, uống một cốc trà đi, được không?"

Ta nghe giọng điệu dịu dàng cam chịu của hắn, lòng đã mềm nhũn ra, răng cũng thu lại, liền nhận lấy cốc trà hắn đưa, uống một ngụm.

Tiểu Bạch mỉm cười xoa xoa đầu ta, khen:

"Thanh nhi ngoan lắm."

Ngoan lắm? Xem ta là rắn con ba tuổi sao? Ta không phục, cãi lại:

"Năm nay ta đã năm trăm tuổi rồi, không phải rắn con đâu!"

Tiểu Bạch bật cười, lại cọ cọ cằm vào trán ta, hip mắt rắn ghé sát vào tai ta thì thầm:

"Bảo bối của ca ca có phải là rắn con hay không, ca ca đương nhiên biết rõ... Đến đây, để ca ca xem Thanh nhi lớn như thế nào rồi..."

Đôi tay thon dài của hắn lại thuần thục lướt xuống thắt lưng của ta, giật nhẹ một cái, xiêm y rối loạn. Hoa đào là tả bay, lòng người phảng phất say.

"Khoan đã ... Ta còn chưa nói xong ... ta muốn xuống n ưm..."

"Thanh nhi tốt nhất là nên tiết kiệm hơi sức, chút nữa đừng có xin tha..."

"Ừm... Ừm..."

Lúc đó, ta rơi vào nửa tỉnh nửa mê, hai ngày sau thức dậy, nghĩ lại mới phát hiện ra, bản thân đã ngu ngơ bị Tiểu Bạch làm cho mê mẩn, quên mất một việc rất quan trọng - hỏi tội hắn!

Đây đã là lần thứ chín trăm bảy mươi ba ta bị Tiểu Bạch dùng mỹ xà kế mê hoặc, quên mất mục tiêu đấu tranh của mình! Thế mới biết xà sắc hại rắn thế thâm biết chừng nào!

Người ngoài nhìn vào, rõ ràng là ta đánh đá chua ngoa, bất nạt Tiểu Bạch, lại không ai biết rằng, kỳ thực cả đời này của ta luôn bị hắn nắm trong tay. Ta chưa từng, và cũng chẳng bao giờ có thể làm theo ý mình, tất cả đều mặc hắn bày bố.

Òa òa, làm một con rắn, hơn nữa lại là một con rắn thành tinh như ta, lại sống thất bại đến vậy, thật là không muốn sống nữa!

Cho nên, các người nên nhìn thăm cảnh của ta mà rút kinh nghiệm, tuyệt đối không được dây vào loại giống đực bên ngoài đẹp như tiên, miệng đầy mật ngọt thế này! Hô! Hô! Tất cả đều là hổ cá! ____.

Tiểu Bạch bế quan được ba ngày, lần đầu tiên ta bắt gặp một vật bên ngoài xâm nhập được vào kết giới trên ngọn núi này. Đó là một con hạc giấy màu xanh lục, dường như đã bị người ta thi pháp lên. Ta hiểu kỳ vượn đuôi quần lấy nó kéo xuống, chỉ thấy bên trên chỉ một hàng chữ ngắn gọn xiêu vẹo, hẳn là phải viết trong lúc vội vã lắm:

”Tổ Trinh gặp nạn tại Bán Bộ Đa, hãy nhanh đến cứu!”

Bạn đang đọc truyện *Xà Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.